

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

234

ஆனி

01.06.2024

100/-

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

சீடசி

பிரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

மலரன்னை

இ.தியாகலிங்கம்

இ.சு.முரளிதரன்

துவராஜ் சுபாஷினி

ஈழக்கவி

கலாநிதி சி.இரவீந்திரன்

திக்குவல்லைக்கமால்

வ.ந.கிரிதரன்

தமிழ்க்கவி

கோகிலா மகேந்திரன்

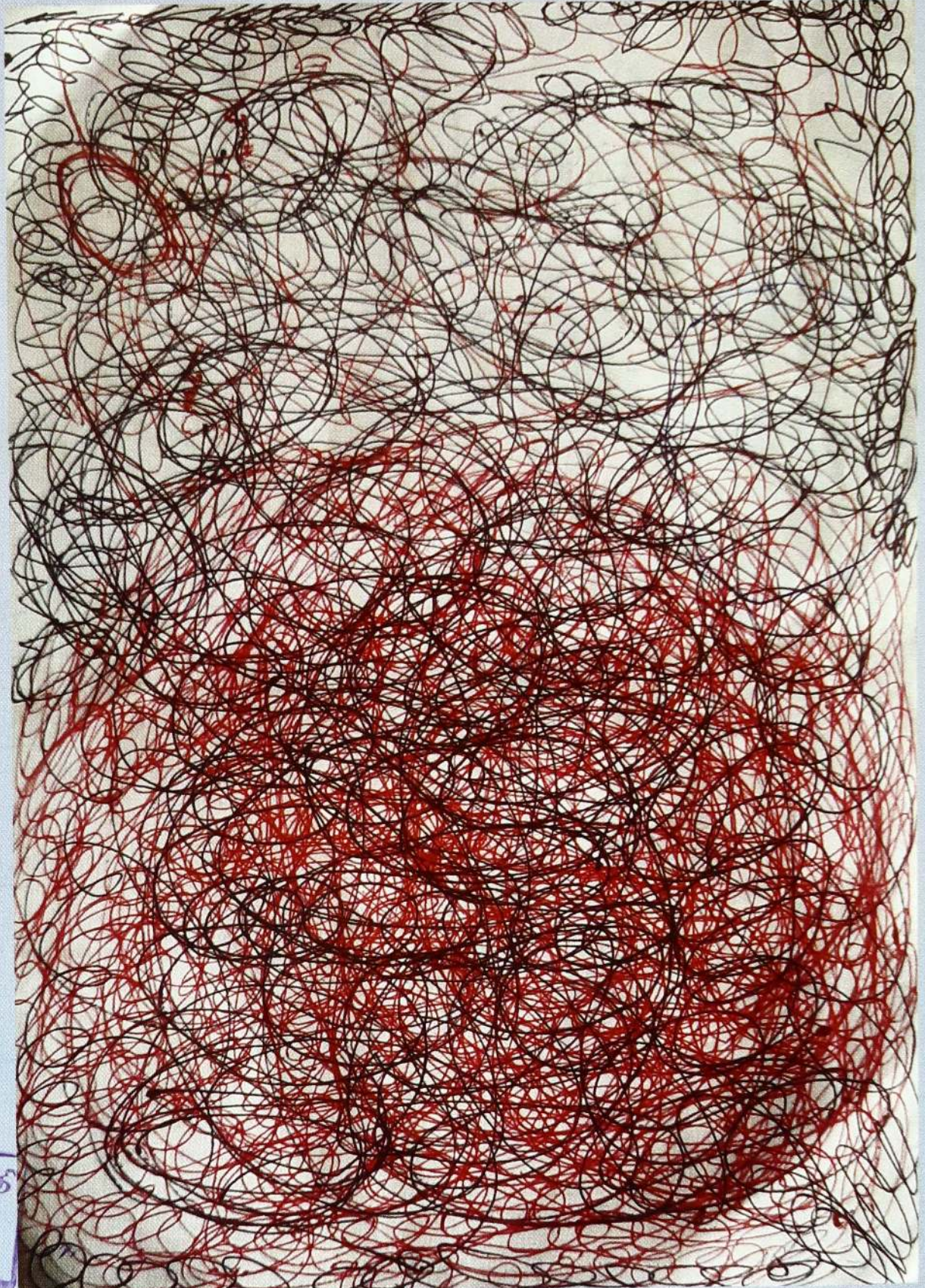
எஸ்.பஞ்சகல்யாணி

சோ.தேவராஜா

அசன்

மபாஸ்

கந்தையா பத்மான்ந்தன்

புது வெளியீட்டுப்பகுதி
பொதுசனநூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- மலரன்னை - 07
இ.தியாகலிங்கம் - 12
இ.சு.முரளிதரன் - 28
துவராஜ் சுபாஜினி - 30

கவிதைகள்

- சோ.தேவராஜா - 15
அசன் - 27
மபாஸ் - 27
கந்தையா பத்மான்ந்தன் - 40

நேர்காணல்

எஸ்.பஞ்சகல்யாணி - 16

தொடர் நாவல்

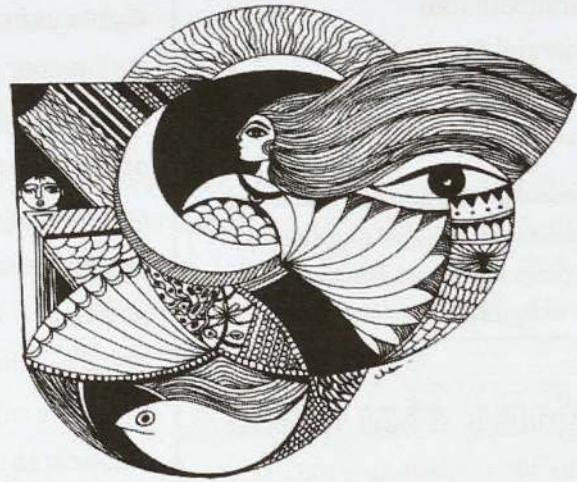
- வ.ந.கிரிதரன் - 35
தமிழ்க்கவி - 39

கட்டுரைகள்

- விடுதலைத் தேசிய மனிதாபிமான வாழ்வியலில்
பேராசிரியர் வித்தியானந்தன்
கலாநிதி ந.இரவீந்திரன் - 03

- ரோணியோ இலக்கியம்
திக்குவல்லைக்கமால் - 10

- புகலிட இலக்கியமும்
வ.ந.கிரிதரனின் கட்டக்காட்டு /கூட்டு முயல்களும்
ஈழக்கவி - 20

- முடிவைத்தொடவாய் முயன்று - 6
கோகிலா மகேந்திரன் - 32

[Ptejp

2024 ஆனி இதழ் - 234

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவயந்தன்

ப.விஷ்ணுவரீகீதினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தில்லைநாதன் கோபிநாத்

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=

வெளிநாடு - \$ 100 U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiahram ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!

- பாரதிதாசன்-

சீறு நூல்களின் தேவைப்பாடு

ஈழத்து இலக்கியம் நாளுக்கு நாள் வளர்ச்சியடைந்து வருவதை அவதானித்து வருகின்றோம். பல்வேறு வகையான படைப்புகள் நாளாந்தம் வெளிவந்த வண்ணம் உள்ளன. வியக்கத்தக்க பல படைப்புகளும் வெளியாகின்றன. ஈழத்தில் அதிகமாக கவிதைத் தொகுதிகள் வெளி வருவதை காணக்கூடியதாக உள்ளது. வாசிப்பு ஆர்வம் குன்றிவிட்டதான கருத்து ஒரு புறமிருக்க நூல்கள் வெளி வந்த வண்ணமுள்ளன. எழுத்தாளன் ஓய்ந்து விடவில்லை என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இன்றைய நிலையில் மாணவர்களிடையே வாசிப்பு பழக்கத்தை பாடசாலையில் இருந்து கொண்டு வர வேண்டும். அதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்தால் பல எண்ணங்கள் எம்மிடையே தோன்றலாம். அதில் ஒன்றாக சீறு நூல்கள் வெளியீட்டைக் குறிப்பிடலாம். குறித்த ஒரு விடயம் தொடர்பான சீறு நூல் ஒன்றை வெளியீடு செய்வதன் மூலம் அதனை பரவலாக்கம் செய்தல் இலகு. இன்றைய அவசர உலகில் அதிக பக்கங்கள் கொண்ட நூல்களை வாசிப்பதில் பலர் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை; என்பதோடு அதன் விலையும் அதிகம். மாணவர்களது கற்றலுக்கு மத்தியில் சீறு நூல்கள் அவர்களிடையே வாசிப்பு ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தும். ஈழத்தில் சீறு நூல்களின் வருகை மிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. மாணவர்களை சாதாரண வாசகர்களைக் கவரக்கூடிய வகையில் சீறு நூல்கள் வெளி வர வேண்டும். ஜீவநதி பதிப்பகம் இவ்வாறான சிந்தனையை முன்னெடுத்து செல்ல காத்திருக்கிறது. சில சீறு நூல்களை அண்மைக்காலமாக ஜீவநதிப் பதிப்பகம் வெளியீடு செய்து வருகின்றது. ஆர்வமுள்ள படைப்பாளர்கள் எம்முடன் தொடர்பு கொண்டு தமது சீறு நூல்களை வெளியீடு செய்து கொள்ளலாம். இலக்கியம் சார்ந்த நூல்களையே பெரிதும் எதிர் பார்க்கின்றோம். இந்தியாவில் பாரதிப் பதிப்பகம் இவ்வாறான முயற்சியை மேற் கொண்டு வெற்றி கண்ட பதிப்பகமாக செயற்பட்டு வருகின்றது. சீறு வயது முதல் வாசிப்பு ஆர்வம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். சீறுநூல்கள் மூலம் பல்வேறு தகவல்களை மிக ஆழமாக வெளிப்படுத்த முடியும். சீறுநூல்களின் வரவு இன்றைய நிலையில் ஈழத்தில் அவசியமானதொன்றாக காணப்படுகின்றது. பதிப்பகங்கள் அவற்றைக் கருத்தில் எடுத்து செயற்பட வேண்டும். நல்ல நூல்கள் வந்து சேரட்டும். ஈழத்து இலக்கியம் மேலும் வளம் பெறட்டும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விநியோகத்தில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ. யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழுவன்- திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

விடுதலைத் தேசிய மனிதாபிமான வாழ்வியலில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன்

இலங்கைத் தமிழ் சமூக, பண்பாடு, அரசியல் தளங்கள் என்பவற்றில் அழியாத் தடம் பதித்த பேராளுமை பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள். அவர் குறித்துத் தனியாக ஒரு கட்டுரையை எழுத ஏற்ற வாய்ப்பு அமைவது எனது இருப்பில் வியப்பளிக்கத் தக்கது. எனது இயங்கு தளத்தில் பேராசிரியர் க. கைலாசபதியை முன்னிறுத்தும் செயற்பாட்டு முனைப்பு மிகைப்பட்டு இருந்தது. இவ்விரு பேராசிரியர்களும் எதிரெதிர் அரசியல் அணிகளது பண்பாட்டு ஆளுமைகளாக இனங்காணப்படுகிறவர்கள். இவர்களில் ஒருவரது நிலைப்பாட்டை ஆதரித்துப் பேசும்போது மற்றவரை நிராகரிப்பதான பார்வை சமூக மட்டத்தில் உண்டு.

அவ்வாறு இருந்தும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அவர்களது முழுமைப் பரிமாணங்களை வெளிப்படுத்தும் ஒரு தொகுப்புக்கு கலாநிதி தி. கமலநாதன் என்னிடம் இந்தக் கட்டுரையைக் கோரி இருந்தார். கைலாசை விதந்துரைக்கும் நான் வித்தியாரையும் மதித்துப் பேசும் சந்தர்ப்பங்களை மனங்கொண்ட காரணத்தாலேயே நண்பர் கமலநாதன் இந்தக் கோரிக்கையை முன்வைத்தார். வித்தியரின் மனிதாபிமானப் பண்புகளைப் போற்றிக் கதைத்

திருந்தமையால் அவரது மனிதாபிமானப் பக்கம் குறித்து எழுதப்பணிக்கப்பட்டேன்.

அணிசேர்க்கையைக்கடந்த ஊடாட்டம்

மிகப்பெரும் ஆய்வறிஞராகவும் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர், துணைவேந்தர் எனத் தலைமைப் பண்புகளை வெளிப்படுத்தியவருமான ஒரு ஆளுமையின் மனிதாபிமானம் பற்றிப் பேச இடமேற்பட்டதற்கான காரணம் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்கள் இவர்கைலாசின் அரசியல், பண்பாட்டு அணிக்கு உரியவர். எம்மவர் எனும் உறவுப் பிணைப்புடன் இவரோடு ஊடாடிய வேளைகளில், எதிரணியினராக நாங்கள் கருதி வந்த வித்தியரின் மற்றொரு பரிமாணமான மனிதாபிமானப் பக்கத்தை விதந்துரைத்து ஒரு ஆளுமை குறித்த ஒற்றைப் பார்வையை நிராகரித்து முழுமைத் தரிசனத்தை வந்தடைய வழிப்படுத்தியவர் தில்லையர்.

பின்னர் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் கொழும்புத் தமிழ் சங்க அரங்கு ஒன்றில் வித்தியரின் நினைவுப் பேருரை ஒன்றை ஆற்றிய போது வெளிப்படுத்திய விடயங்கள் பண்பாட்டு அரசியல் அணி சேர்க்கைகளுக்கு அப்பால் தமிழியலின் இயங்கு தள விரிவாக்கங்களை இனங்காண இயலுமாயிற்று. இவரும்

முற்போக்கு அணி சார்ந்தவர் என்றபோதிலும் “தமிழ் தேசியவாத” அணிக்கு உரியவரான வித்தியரை விதந்துரைப்பவராக கருத்துரைத்து வந்தவர். நாட்டுக் கூத்துக் கலையைப் பாதுகாத்து நவீன சமூக இருப்புக் கமைய அதனை வடிவமைப்பதில் வித்தியருடன் இணைந்து இயங்கிய அனுபவங்கள் சிவத்தம்பியரிடம் உடன்பாட்டு பார்வை ஏற்பட வழி சமைத்திருந்தது.

ஆசிரியர் - மாணவர்கள் இடையே தேசிய வேறுபாடுகள்

கைலாஸ், தில்லையர், சிவத்தம்பியர் என்ற இந்த மூன்று பெரும் பேராசிரியர்களும் வித்தியரின் மாணவர்களாக வளர்ந்து வந்து பின்னர் பல்கலைக் கழகப் பணியில் இணைந்து செயற்பட்டவர்கள். அன்றைய அரசியல் அணி சேர்க்கை இரு முனைகளில் ஆசிரியரையும் - உன்னதமிக்க மாணவர்களையும் பிரித்திருந்த போதிலும் ஒருவர் மீது மற்றவர் உயரபிமானங்களை வெளிப்படுத்த இடமளித்தமை இரு தரப்பாரிடமும் இருந்த மானுட நேசிப்புத் தான். தமது ஆசிரியர் “தமிழினவாத” அரசியலை ஆதரிப்பவராக இருப்பது குறித்து விமரிசனங்கள் இருந்த போதிலும் “இலங்கைத் தேசியத்தை” முன்னிறுத்தி இயங்கி வந்த முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்த மூன்று மாணவர்களும் அவர் மீதான உயரபிமானத்தைக் கைவிட்டவர்களல்ல.

மூவரில் கைலாஸ் தனது ஆசிரியர் மீது கொண்டிருந்த மதிப்புணர்வு தொடர்பான எந்தவொரு பதிவையும் மேலே குறிப்பிடவில்லை. ஏனைய இருவர் வாயிலாக வித்தியர் குறித்த பன்மைத் தரிசனத்தை வந்தடைந்தது பற்றியே பேசி இருந்தேன். அதற்கான அடிப்படைக் காரணம் “வித்தியர் காலம்” என்ற கடந்த கால வரலாறாக ஆகிவிட்ட பின்னர் இருவரும் பேச வாய்த்தது போல கைலாசுக்கு அமையவில்லை. கைலாஸ் செயற்பாட்டுத் தளத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்றுச் சென்று அவருக்கான அஞ்சலிக் கட்டுரையை மூத்தவரான வித்தியர் எழுத வேண்டி ஏற்பட்டு இருந்தது. இருப்பினும் கைலாசின் மிக முக்கியத்துவமிக்க நூல்களில் ஒன்றான “பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்” என்ற ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பில் வரலாற்றுத் தொடக்க கால தமிழர் சால்பினை வித்தியரது நூல்கள் வாயிலாகவே அதிகம் வெளிப்படுத்தி இருந்துள்ளார் என்பதனை அவதானிக்க இயலும்.

கைலாசுக்கும் வித்தியருக்கும் கருத்தியல் முரண்பாடு வலுத்து இருவரும் வேறுபட்ட இரு அணிகளின் பிரதிநிதிகளாகப் பண்பாட்டுத் தளத்தில் செயற்பட்ட காரணத்தால் இருவரையும் ஒருவருக்கு மற்றவர் எதிரி என்பதுபோலக் கருதும் கால கட்டத்திலேயே தில்லையர் வாயிலாக ஆய்வு நோக்குகள், பங்களிப்புகள் என்பவற்றுக்கு அப்பால் உயர் மனித விழுமியங்களின் எடுத்துக்காட்டுக்கு உரிய வித்தியரின் பரிமாணங்களைக் கேட்டறியும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. எழுத்து, சமூகச் செயற்பாடு, அரசியலாதரவுப் பங்களிப்பு, பல்கலைக் கழகப் பணி என்ற பன்முக வேலைப் பழுக்களினுள்ளேயும் குடும்பப் பொறுப்பைத் தட்டிக்கழிக்காது அந்தத் தளத்துக்குமான தனக்கான கடமையை நிறைவுறச் செய்தவராக வித்தியரை அறிய இயலுமாயிற்று. இவரைக் கவனித்து வெளி

வேலைகளுக்கு அனுப்புபவராக அமைந்த மனைவி நோய்வாய்ப்பட்ட பின்னர் அவருக்கான பராமரிப்புக் கடமைகளையும் வீட்டில் நிறைவாக்கிய பின்னரே விரிவுரைக் களத்துக்கு வருகிறவராக வித்தியர் செயற்பட்டு வந்தமையைப் பேராநெயியப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒன்றாகப் பணியாற்றிய அனுபவங்களை வைத்துத் தில்லையர் கூறுவார்.

குடும்பம் சமூகம் கல்வி கலை மக்கள் நலநாட்டம்

முன்னதாக வீமன்காமம் கிராமத்தில் அவரது இல்லத்துக்கு அருகே வாழ்ந்த நண்பர் வாயிலாக இளம் வயதின் பெற்றோர்க்கான குடும்பப் பொறுப்பையும் கவனித்துக்கொண்டே ஊர் வேலைகளைச் செய்பவராக வித்தியர் இயங்கி வந்தது குறித்து அறிய இயலுமாக இருந்தது. சமூக சேவையாளர் என்பதை வெறும் ஆடம்பர அலங்கரிப்புப் பட்டயமாக்கிக் கொள்பவராக அன்றித் தன்னுடனான முதலுறவுகளின் மீதான கரிசனத்தின் நீடிப்பாகச் சமூகத்தை நேசிக்கும் பண்பின் வெளிப்பாடு அவரில் விகசித்திருந்தது என்பதனை விளங்கிக்கொள்ள இயலும். தன்னைத் தான் காதல் கொண்டு, தன்னைப் போலப் பிறரையும் நேசிப்பதான நேரிய வாழ்வின் அவசியத்தை உணர்ந்தவராக குடும்பப் பற்றுறுதியை வளர்த்திருந்தார் குடும்பத்தின் நீடிப்பாக அயலாரையும் அரவணைக்கும் விரிந்த மனப்பாங்கைப் பின்பற்றுவதன் வெளிப்பாடாகச் சமூக அக்கறையும் ஏனைய மனிதர்கள் ஒவ்வொருவர் மீதான ஈடுபாடும் ஓட்டுமொத்தமாக மானுட நேசிப்பும் மிக்கவராக விளங்கினார்!

இத்தகைய மனித நேயப்பாங்கு தனக்கான சமூகத் தளத்துக்குள் மட்டுப்பட்டு இருந்துவிடவில்லை. அவருக்கான சமூகப் பிரிவினரால் ஓடுக்கப்பட்டு வாழ்வாதார அபகரிப்புகளுக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டவர்களாக வாழ்ந்த சமூகப் பிரிவினர் மீதான கரிசனை வித்தியரிடம் விதந்துரைக்கத்தக்க வகையில் அமைந்திருந்தது. அதனொரு வெளிப்பாடு வி.எம். வைரமுத்து எனும் மாபெரும் நாட்டுக்கூத்து ஆளுமையை நாடு முழுவதும் கண்டறிந்து கொண்டாட இயலுமாக வாய்த்தமை!

சாதிய இழிவுபடுத்தலுடன் இணைந்த வகையிலேயே அவரது நாட்டுக்கூத்துப் பங்களிப்பு ஏனைய சமூகத்தவர் பலரால் “பயன்கொள்ளப்பட்ட” அந்தக் காலச் சூழலில் அதற்குமப்பால் நாட்டார் கலையின் உயிர்ப்பான ஆற்றலாக இயங்குகிற வைரமுத்து அவர்கள் கொண்டாடப்பட வேண்டியவரென அவருக்குரிய நியாயமான சமூக மதிப்புணர்வை வலியுறுத்தி ஏற்புடைமை ஆக்கியதில் வித்தியருக்கே முழுமையான பங்கிருந்தமையை அனைவரும் வலியுறுத்துவர். வெளிச் சமூகத் தளத்தில் மட்டுமன்றி பல்கலைக் கழகமெனும் உயர் அறிவுப் புலத்திலும் வைரமுத்துவின் நாட்டுக்கூத்தை அரங்கேற்றி அவருக்கான கற்றோரவை வழங்க வேண்டி இருந்த மதிப்புணர்வைப் பெற்றுக்கொடுத்தவர் வித்தியர்!

மக்கள் நலனில் கொண்ட ஆர்வத்தினாலும் வாழ்வியல் பற்றின் காரணமாகவும் வரலாற்றுணர்வு - கலைநாட்ட உந்துதல் என்பவற்றின் பேராலும் நாட்டாரியல் மீது ஆர்வமிக்கவராக வித்தியர்

திகழ்ந்துள்ளார் வைரமுத்துவின் நாட்டுக்கூத்துச் சமூகத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை மனங்கொண்டு நாடு பூராவுமுள்ள நாட்டார் கலைகளைத் தேடிச் சென்று அவற்றைப் பாதுகாக்கும் வழிமுறைகளை ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். நாட்டார் கலைகளை வட்டுக்கோட்டை, மன்னார், மட்டக்களப்பு என ஒவ்வொரு இடத்திலும் இயங்குமாறினைக் கண்டறிய அந்தந்தக் களங்கள் நோக்கிச் சென்று கலைஞர்களைச் சந்தித்து உரையாடி அவை உயிர்ப்புடன் உள்ள வடிவங்களைத் தெளிந்துகொண்டார்.

மாறிவருகிற வாழ்வியல் கோலங்கள் காரணமாக, இரவிரவாக ஆற்றப்படுகிற அந்தக் கலைகளைத் தொடர இயலாத நெருக்கடி ஏற்பட்டு வருவதனை மனங்கொண்ட பேராசிரியர், பல்கலைக் கழகத்தினுள் அவற்றை உள்ளீர்த்து ஒரிரு மணி நேரத்துக்குள் அவற்றின் உயிர்ப்பை உள்ளடக்கியதாகப் பிரதிகளாக உருவாக்கித் துறைதோய்ந்த அண்ணாவியர்களால் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட பல்கலைக் கழக மாணவர்களே அவற்றை ஆற்றுகை செய்யவும் வழிவகுத்தார்.

மரபுரிமையான மக்கள் கலை நவீன சமூகத் தேவைகளுடன் இணக்கப்படுத்தப்படுதல்

நாட்டுக் கூத்தை நவீன சமூக ஏற்புடைமையாக்கும் பணியில் பங்காற்றிய மாணவரான மௌனகுரு அவர்கள் பின்னர் உயர்தர வகுப்புகளுக்கும் பல்கலைக் கழகப் பாடப் பரப்பிற்குள்ளும் வந்த “நாடகமும் அரங்கியலும்” என்ற பாடப் பரப்பின் கையாளுகையின் போது இதனை இன்னொரு தளத்துக்கு எடுத்துச் சென்றார். முன்னதாகக் களங்கள் தேடி வித்தியர் சென்ற சந்தர்ப்பங்களில் அவரது தொடக்ககால மாணவராக இருந்த போதே உடன் சேர்ந்து போய்வந்த சிவத்தம்பியர் பின்னர் தனக்கான கலாநிதிப் பட்டப் பேற்றினை “பண்டைத் தமிழ் நாடகம்” என்பதாக அமைத்துக் கொண்டார் என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது. மட்டுமன்றி, மௌனகுருவின் நாட்டுக்கூத்துக் களம் குறித்த கலாநிதிப் பட்டப்பேற்றுக்கான ஆய்வின் வழிகாட்டியாக அமைந்ததோடு “நாடகமும் அரங்கியலும்” எனும் பாடப்பரப்புக்கு உரிய கலைத்திட்ட வடிவமைப்பில் தலைமைப் பொறுப்பேற்பவராக இருந்தார் என்பதும் கவனிப்புக்குரியது.

பண்பாட்டுத் தளத்தில் வித்தியரின் மாணவர்களாகத் தொடர்ந்து இயங்கிய சிவத்தம்பி, மௌனகுரு போன்றோர் அரசியல் களத்தில் வேறுபட்டுக் கருத்துரைப்பவர்களாக இருந்தனர். அவரது பெரும்பாலான மாணவர்கள் அன்றைய பிரதான இயங்கு சக்தியாகச் செயற்பட்ட முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்துக்கு உரிய இடதுசாரி அரசியல் ஆதரவாளர்களாக இருந்துள்ளனர். அவ்வாறு முற்போக்கு இலக்கிய இயக்க முன்னணிச் செயற்பாட்டுடன் அதற்குரிய வலுவான கருத்தியல் வெளிப்பாட்டை வடிவமைத்த கைலாஸ் தனது ஆசிரியருக்கு விரோதமாகச் செயற்பட்டார் என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு உள்ளாகிய சூழல் கவனிப்புக்கு உரியது.

மக்கள் நலநாட்டமிக்க கல்வி - கலைத்துவப் புலங்களுக்கு உரிய ஆளுமைகளிடம் இத்தகைய பிளவு ஏற்பட்டமை தவிர்க்க இயலாததாக அன்றைய வரலாற்

றுச் சூழல் அமைந்திருந்தது. கைலாஸ் இடதுசாரி அணியின் “இலங்கைத் தேசியம்” என்பதனை முன்னிறுத்தும் பண்பாட்டரசியலின் தளகர்த்தராகச் செயற்பட்டபோது வித்தியர் “தமிழ்த் தேசிய” அணியின் பண்பாட்டுத் தளத்தின் தலைமைப் பொறுப்பில் இயங்கினார். இரு முனைப்பட்ட அணிகளின் அரசியல் செயற்பாட்டாளர்கள் முற்றாக வேறுபட்டு இயங்கிய காரணத்தால் பண்பாட்டு இயக்கத் தளங்களில் செயற்பட்ட ஆசிரியரும் மாணவரும் மோதும் நிலை ஏற்பட்டது.

இலங்கைத் தேசியத்தின் அவசியமாக அமைந்த ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புடன் கூடிய விழிப்புணர்வுக்கு முன்னுரிமை வழங்கிய இடதுசாரி அணி தமிழ்த் தேசியம் செயற்பட்ட முறைமைக்கு எதிராக இயங்க வேண்டி இருந்தது ஏகாதிபத்தியப் பிணைப்பைத் தகர்க்கும் நடைமுறைகளாக கல்விச் செயற்பாடுகள், போக்குவரத்துத் துறை என்பவற்றைத் தேசவுடைமை ஆக்கும் செயலொழுங்குகளை இடதுசாரி அரசுகள் முன்னெடுத்த ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்களிலும் அவற்றை எதிர்க்கும் வகையிலேயே தமிழ்த் தேசியத் தலைவர்கள் செயற்பட்டனர்.

வேறுபடும் இயங்கு முறையில் பண்பாட்டரசியலின் முன்னணித் தளகர்த்தர்கள் மோதும் தளமாக அமைந்த ஒரு சந்தர்ப்பம் 1974 தை மாதம் இடம்பெற்ற நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக் களம். இத்தகைய சர்வதேச மாநாடு ஒன்றை நடாத்த ஏற்ற கட்டமைப்பு வசதிகள் கொழும்பில் மட்டுமே அமைந்திருந்த வேளையில் வித்தியர் தலைமையிலான மாநாட்டு ஏற்பாட்டாளர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் அதனை நடாத்த முனைந்து அவ்வாறே செயற்படுத்தினர்.

நான்காம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் செயலொழுங்கும் தாக்கங்களும்

அன்றைய தமிழ்த் தேசிய அரசியல் தலைவர்களின் சுயநலத் தேவைக்கு வித்தியர் இடமளித்ததால் சர்வதேச மாநாட்டுக்குரிய அடிப்படை வசதிகளற்ற யாழ்ப்பாணத்தில் மாநாட்டை நடாத்தத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதன் தவறு பற்றிப் பின்னர் வவுனியாவைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் மட்டத்தில் உரையாடிய போது அகலங்கன் சொல்லியிருந்த கருத்து ஒன்று இவ்விடத்துக்குப் பொருத்தம் கருதி வெளிப்படுத்த அவசியமாகிறது. வித்தியர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் தலைவராக இருந்த போது மாணவர் அமைப்புத் தலைவராகச் செயற்பட்டவரான அகலங்கனும் தமிழ்த் தேசியத்தை ஏற்றுக் கொள்பவர் மட்டுமன்றி நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை வித்தியரின் சாதனைகளில் ஒன்றாக மதிப்பதோடு தமது அணியின் தலைமைத் தளகர்த்தராகப் பேராசிரியரை மதிப்பவர்.

அவ்வாறு இருந்த போதிலும், அந்த மாநாட்டின் இறுதியில் நடந்தேறிய அனர்த்தங்கள் அனைத்துக்கும் இடதுசாரி அரசாங்கமே முழுப் பொறுப்பு என வலியுறுத்தி வந்த அதேவேளையில் சர்வதேச மாநாடு ஒன்றுக்கு யாழ்ப்பாணம் அப்போது பொருத்தமான இடமாக இருந்திருக்கவில்லை என்பதனை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார். அந்த ஏற்புக்கான காரணங்களில் ஒன்றாகத் தனக்கான அனுபவத்தில் கண்டறிந்த ஒரு விடயத்தை முன்வைத்தார். மாநாட்டின் போது மாணவத்

தொண்டராகச் செயற்பட்டவர் அகலங்கன் அப்போது “கைதுடைக்கும் கடதாசிகள்” (சேவியற்) யாழ்ப்பாணக் கடைகள் எதிலும் கிடைக்காத நிலையில் கொழும்பில் சென்று வாங்கி வர நேர்ந்தமையை நேரில் பார்த்ததாக அகலங்கன் கூறியிருந்தார்.

இங்கு எமக்கு அவசியமாக உள்ள விடயம் எமக்கான இந்தக் கட்டுரைக்கு அவசியமான எல்லைப் பரப்புத்தான். மானுட நேசிப்பு மிக்கவரான வித்தியர், யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த மாநாட்டை நடாத்தி அனர்த்தங்கள் ஏற்பட ஏற்றதான சம்பவங்களுக்கு இடமளித்து (வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மாநாட்டு நிறைவுப் பொதுக்கூட்டம் நடாத்தப் பெற்றிருந்த அனுமதியை மீறி மண்டபத்துக்கு வெளியே பொதுப் போக்குவரத்துக்கான பாதையை மூடியவாறு கூட்டத்தை நடாத்த முடிவெடுத்ததில் வித்தியருக்கான பொறுப்பு எல்லைக்கு உட்பட்டதாக இருக்கலாம்) அங்கு பொலீசாரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தலையீடு காரணமாக ஒன்பது பேர் இறந்து போக நேரிட்டது. பின்னர் அதனையும் அரசியலாக்கி இளைஞர்களை உசுப்பேத்தி ஆயுதமேந்தத் தூண்டிய அரசியலாளர்களது செயலை இன்று இருந்தால் வித்தியர் எவ்வாறு மறுமதிப்பீடு செய்வார்?

அவ்வாறு தூண்டிய அரசியலாளர்களும் பிரிவினைப் போராட்டத்துக்குத் துரோகம் இழைப்பவர்களாக ஆயுதமேந்திய இளைஞர்களால் தண்டனைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு, வித்தியர் விரும்பாத அதிதீவிரவாத வழிமுறைகள் முள்ளிவாய்க்கால் வரை நீடிக்கப்பட்டு அங்கே எதிரியின் துப்பாக்கி முனையில் “மௌனிக்கக்ச” செய்யப்பட்ட துன்பியல் நேர்ந்த பின்னர், அத்தகைய தவறுகளுக்கான தொடக்கம் ஏற்பட்ட ஆரம்பப் புள்ளிகளில் தனக்கான தமிழ்த் தேசிய இருப்புக் குறித்த சுயவிமரிசனம் வித்தியரிடம் இல்லாமல் போகுமா?

தவறுகளில் இருந்து கற்றுக்கொண்டு திருந்திய பாதையை வகுப்பதும் சாதனைகளைக் கையேற்று வளர்த்தெடுத்தலும்

இவ்விடத்தில் இரு விடயங்கள் வலியுறுத்தப்பட வேண்டியன. ஒன்று, தமிழ்த் தேசியத்தை மக்கள் மயப்படுத்த ஏற்ற விடுதலைத் தேசியச் செயலொழுங்குகளை முன்னிறுத்தவல்ல வேலைத் திட்டங்களை அரசியலாளர்கள் முன்வைத்துச் செயற்படவில்லை. அவர்கள் பாராளுமன்ற ஆசனங்களை நிரப்ப ஏற்ற உசுப்பேற்றும் மேடைப் பேச்சுகளையே வெளிப்படுத்தினர். வரலாற்றுச் செல்நெறி குறித்த புரிந்துணர்வோ நிதானமிக்க அரசியல் தெளிவோ அற்றவர்களான இளைஞர்கள் தம்மால் முன்வைக்கப்பட்ட தமிழீழத்தை வென்றெடுக்கத் தலைவர்கள் விசுவாசமாக செயற்படுவார்கள் என நம்பினர். தந்திரோபாய முன்வைப்பை இளைஞர்கள் புரிந்துகொள்ளாததில் தமக்கு எந்தப் பொறுப்புமில்லை என்று இயங்கிய தலைவர்கள் பின்னர் இளைஞர்களால் தண்டிக்கப்பட நேர்ந்ததாயினும் அதற்கு முன்னரே வித்தியர் உலகச் செயற்பாடுகளில் இருந்து விடைபெற்றுவிட்டார்.

வித்தியரைப் பொறுத்தவரை அரசியல் இலாப நோக்குத் தூண்டிய வண்ணம் அவ்வப்போது வெளிப்படும் உணர்ச்சி வேக முன்வைப்பாக அவருக்கான

தமிழ்த் தேசியம் அமைந்திருக்கவில்லை. விடுதலைத் தேசிய உணர்வுந்தலுடனேயே அவரது செயற்பாடுகள் அமைந்திருந்தன. அதற்குரிய அரசியல் முன்னெடுப்பு அமைந்திருப்பின் தமிழ்த் தேசியத்தின் பெயரை முன்னிறுத்தி இயங்கிய பாராளுமன்ற ஆதாயக்காரர்களால் சந்திக்க நேர்ந்த துன்பியல்களை நிராகரிக்கத் தக்க பண்பாட்டு அரசியலை வித்தியரால் முன்னெடுத்திருக்க வாய்ப்பிருந்திருக்கும்.

இங்கு இரண்டாவது அம்சத்தைக் காண்போம். தமிழ்த் தேசியத்தை முன்னெடுத்தவர்கள் மேலாதிக்கத் தேசியச் செயற்பாடுகளையே கையாண்டனர் என்ற வகையில் பேரினவாத ஒடுக்குமுறையை எதிர்ப்பவர்களான பண்பாட்டுச் செயற்பாட்டாளர்களின் விடுதலை உணர்வுக்குக் களம் அமைக்கும் பொறுப்பு எவருக்கானது? மக்கள் விடுதலையை வென்றெடுக்கப் போராடும் இடதுசாரிகள் அந்தப் பொறுப்பைக் கையேற்றிருக்க வேண்டும். ஏகாதிபத்திய நலனுக்குத் துணைபோகும் மேலாதிக்கத் தமிழ்த் தேசியத்தை எதிர்ப்பதாகக் கருதிய இடதுசாரிகள் வளர்ந்து வந்த பௌத்த-சிங்களப் பேரினவாதத்தைக் கவனங் கொள்ளாது இருந்தனர்.

பேரினவாதத்துக்கு எதிரான விடுதலைத் தேசிய எழுச்சி நடைமுறையில் இயங்காத காரணத்தால் விடுதலைத் தேசிய நாட்டமிக்க வித்தியர் மட்டுமன்றி முற்போக்கு இயக்க முன்னோடிகளான கைலாஸ், சிவத் தம்பி போன்றோரும் முள்ளிவாய்க்கால் துயரத்துக்கான பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவர்களே!

அன்றைய வரலாற்றுச் சூழலில் இரு தரப்பாரும் விமரிசனத்துக்கு உரிய பக்கங்களைக் கொண்டு இருந்தனர் என்பது மனங்கொள்ளப்பட வேண்டிய அம்சம். எமது முன்னோடிகளது சாதனைகளைக் கையேற்று வளர்த்தெடுக்கும் அதேவேளை தவறுகளில் இருந்து கற்றுக்கொண்டு புதிய பாதையை வகுக்கும் பொறுப்பு எமக்கு முன்னால்!

தவனம்

அரசடிப் பிள்ளையார் கோயிலிலிருந்து நேரத்தைப் பிரதிபலிக்கும் மணி ஏழு முறை அடித்து ஓய்ந்தது. கணவனை வேலைக்கும் பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கும் அனுப்பி வைத்த நிம்மதியுடன் ஆசவாசப் பெருமூச்சொன்றினை வெளிப்படுத்தினாள், வாசலில் நின்றிருந்த தேவகி.

இத்தனை நேரமும் அமளி துமளிப்பட்ட வீடு அமைதியாக இருப்பதை கவனத்தில் கொண்டவாறே திரும்பியவள் வீட்டினுள் நுழைந்தாள். உள்ளே ஒரு சீவன் அவளுக்காகக் காத்திருப்பதை அவளது உள்ளுணர்வு உணர்த்தியது. மனமோ கடந்த கால நினைவுகளில் தனைமறந்து லயித்துப் போனது.

அவளுடைய அம்மா அமுதவல்லியும் அவளுமாக அதிகாலையில் எழுந்து உணவு தயாரித்து பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்து அவர்களை தயார்ப்படுத்தி பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைப்பார்கள். அவர்களில் மூத்தவளான சுகிர்தா, உணவை உட்கொள்ள மறுத்து அடம்பிடிப்பாள். அம்மம்மாதான் அவளைச் சமாதனப் படுத்தி பல்வேறு குட்டிக் கதைகள் சொல்லி உணவை ஊட்டி வயிற்றை நிரப்பி விடுவாள். சுகிர்தாவுக்கும் அம்மம்மா என்றால் உயிர். அவளோடு தான் ஓட்டிக் கொள்வாள்.

இளையவள் நர்மதாவும். தேவகியின் கடைக் குட்டி மகன் பகீரதனும் தாத்தாவின் அரவணைப்பைத் தான் நாடுவார்கள். எனவே அவர்கள் தாத்தாவின் செல்லமாகவே வாழ்ந்தவர்கள். முதுமையின் தள்ளாமை யாரைத்தான் விட்டு வைத்தது. இரண்டு நாள் காய்ச்சல் என்று படுத்தவர், திடீரென நிரந்தரமாக கண்ணை மூடு வார் என எவருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. இயற்கையின் நியதியை எவராலும் மீறு முடியுமா? என்ன...

கணவனை இழந்த கவலையை மனதுக்குள் புதைத்து வைத்துவிட்டு, மற்றவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறி தேற்றியவள் அமுதவல்லிதான். அத்தனை மனோதிடம் அவளுக்கு. தன்னையும், தனது மனக் கவலைகளையும் தூக்கியெறிந்து விட்டு மற்றவர்களின் நலனைப் பற்றியே சிந்திப்பது அது அமுதவல்லிக்கேயான தனி இயல்பு. மற்றெல்லோரையும் விட அவள் அங்கு தான் உயர்ந்து நிற்கிறாள்.

காலப்போக்கில் தேவகியின் பிள்ளைகளும் வளர்ந்து கல்வியிலும் முன்னேறி விட்டனர். மூத்தவள் சுகிர்தா இப்பொழுது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டு வருகிறாள். படிப்பதற்காக அவள் குடும்பத்தைவிட்டு பிரிய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டது. அவளுடைய எதிர்கால நலனை முன்னிட்டு வீட்டிலுள்ள அனைவரும் அவளது பிரிவை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டனர். ஆனால்... அமுதவல்லியினால் மட்டும் பேரத்தியைப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை. மனம் தளர்ந்து போனவளாய் எப்போது லீவு விடுவார்கள். சுகிர்தா வீட்டிற்கு வருவாள் என அவளது வருகைக்காக காத்திருக்கத் தொடங்கினாள். அம்மா அமுதவல்லியின் ஏக்கம் மிகையானது என தேவகி கருதினாள்.

மனதில் ஓடிய நினைவுகள் களையப் பட்டவளாய் தேவகி அம்மாவின் அறை வாசலில் நின்ற வாறே உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள். ஒரு அசைவு மில்லாமல் அம்மா அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன! ஏழு மணிக்கு மேலயாப் போச்சு. இன்னும் அம்மா எழும்பாமல் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறா”

மனம் பதகளித்தது. மெதுவாக அருகில் போனவள், தோளைத் தொட்டு உலுப்பினாள்.

“அம்மா! ஏழு மணிக்கு மேல ஆகீட்டுது. இன்னும் எழும்பாமல் நித்திரை கொள்ளறியள்”

அமுதவல்லி மகளை அலுத்துக் கொண்டாள்.

“சாய்... நல்ல கனவொன்று போய்க் கொண்டிருந்தது. நீவந்து எழுப்பிப் போட்டாய்”

அவளது வார்த்தைகளில் சினம் தொனித்தது. அம்மாவின் செயலைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதவளாய் தேவகி விக்கித்து நின்றிருந்தவள், வினவினாள்.

“அப்பிடி என்ன கனவைக் கண்ட நீங்கள்?”

தான் கண்ட கனவிலிருந்து மீள முடியாதவளாய் அமுதவல்லி மகளிடம் கேட்டாள்.

“எடியே பிள்ளை! விடிப்புறம் கண்ட கனவு பலிக்கும் என்றெல்லோ சொல்லுறவை”

“ஓமோம். அப்பிடித்தான் சொல்லுகினம். எனக்கென்ன தெரியும்”

அலுப்புடன் வந்தது தேவகியின் பதில். இனியும் காலம் தாழ்த்துவதில் பயனில்லை எனக் கருதியவளாய் அமுதவல்லி வாய் திறந்தாள்.

“எங்கட சுகி பயணத்தால வந்த வீட்டுக்கு முன்னால இறங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். இப்பவும் என்றை கண் முன்னால அந்தக் காட்சி தான் நிற்குது கண்டியோ.”

“சரி சரி எழும்புங்கோ. போய் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு வருவம்”

முதுமையின் தளர்ச்சி அமுதவல்லியையும் ஆட் கொண்டு விட்டது. இத்தனை காலமும் தன்னிச்சையாக நடமாடி சுறுசுறுப்பாக இயங்கியவளால் இப்போது

தானாக எதுவும் செய்ய முடிவதில்லை. எந்தக் காரியம் செய்வதானாலும் ஒரு உதவி தேவைப்படுகிறது. தேவகி அவளை மெதுவாகப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு போய் கால் முகம் கழுவுப்பண்ணி அழைத்து வந்து நடு ஹோலில் உள்ள ஒரு கதிரையில் அமர வைத்தாள். மகள் நீட்டிய திருநீற்றை அமுதவல்லி பயபக்தியுடன் கையிலெடுத்து நெற்றியில் மூன்று குறியாக இட்டுக் கொண்டவளது வாய் சிவ சிவ என முணு முணுத்தது.

ஒரு நொடியில் ஓடிப் போய் சுடச்சுட தேநீருடன் வந்த தேவகி, அம்மாவின் கைகளில் கொடுத்தாள். தேநீரைப் பற்றியகைகள் நடுங்க, தேவகி தானே சிறிது சிறிதாக தேநீரைப் பருக்கி விட்டாள். கதிரையில் நன்கு சாய்ந்து இருந்தவாறே அமுதவல்லி மகளிடம் கேட்டாள்.

“பிள்ளை! இண்டைக்கு என்ன சாப்பாடு?”

“தோசைசுட்ட நான் அம்மா”

“ஏன் பிள்ளை. வாற கிழமை சுகி வந்தப் பிறகு சுட்டிருக்கலாமே. அவளுக்கு தோசை எண்டால் நல்ல பிரியம் கண்டியோ.”

தேவகிக்கு சிறிது கடுப்பாக இருந்தது.

“அது எனக்கும் தெரியும் தான். அவள் வந்தப் பிறகு சுட்டுக்குடுப்பன்தானே”

“இந்த மனுசி என்ன சுகி சுகி என்றே புலம்பிக் கொண்டிருக்கு. வீட்டில இருக்கிற மற்றதுகள் மட்டும் பிள்ளைகள் இல்லையே”

மனதுக்குள் கறுவிக் கொண்டாள் தேவகி. இரண்டு தோசைகளைத் தட்டில் போட்டு வந்து தாயிடம் நீட்டினாள். கை நடுக்கம் இருந்தாலும் அதைத் தானே எடுத்துச் சாப்பிட வேண்டும் என்பது அவளது விருப்பம்.

“அம்மா! ஊட்டி விட்டே?”

கரிசனையுடன் தேவகி கேட்டாள். அமுதவல்லி மறுத்து விட்டாள்.

“வேண்டாமடி பிள்ளை. நானே கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ச் சாப்பிடுறன். கையுக்கும் சின்னச்சின்ன வேலை குடுக்காட்டி அதுவும் இயக்கமில்லாமல் போயிடும். என்ன பிள்ளை. நான் சொல்லுறது சரி தானே.”

“ஓம்மா. நீங்கள் பிள்ளையள், பேரப் பிள்ளையள் எண்டு ஊட்டி ஊட்டி வளர்த்த நீங்கள். உங்களுக்கு ஏலாட்டி நாங்கள் பார்ப்பம் தானே.”

“ஏதோ என்னால ஏலுமான வரைக்கும் செய்யிறன். ஏலாமல் பொச்சுதெண்டால் நீங்கள் தானே பார்த்து விட வேண்டும்”

“ம்...!”

நெடுமூச்சு ஒன்றினை உதிர்த்தாள் அமுதவல்லி. அந்த மூச்சுடன் இணைந்து அவளது இதயத்தில் ஆழ வேர் பதித்திருந்த நினைவுச் சிதறல்களும் வெளியேறி அவளது கண்முன் காட்சிகளாய் வெளியேறத் தொடங்கின.

கன்னி கழியாமலே ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகி யவள், அவள். ஆம். அவளது அக்காவான வேதவல்லி தலைப்பிரசவத்திலேயே தான் பத்துமாதம் பாடுபட்டுச் சுமந்த பச்சிளம் குழந்தையை பரிதவிக்கவிட்டு பரமமடி சேர்ந்து விட்டாள். மனைவியை இழந்த சோகத்துடன் கைக்குழந்தையை வேறு பராமரிக்க வேண்டிய அவல நிலையில் அருணாசலம் திக்கு முக்காடி நின்ற சமயம் பரோபகாரச் சிந்தையுள்ள அமுதவல்லி, அக்காவின்

குழந்தையை தான் வளர்ப்பதாகப் பொறுப்பொடுத்தாள். அருணாசலத்துக்கும் அமுதவல்லிக்கும் விருப்பம் இருந்ததோ இல்லையோ ஊரார் வாயை அடைக்க வேண்டிய அவசியம் இருந்தது. எனவே பெற்றோர் குழந்தையின் நலனைக் கருத்தில் கொண்டு அவர்கள் இருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைத்தனர்.

வேதவல்லி உயிருடன் இருந்த பொழுதே தனது குழந்தை பெண்ணாகப் பிறந்தால் கணவனது பெயரையும் இணைத்து அருணா என பெயர் வைக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாளாம். எனவே, இறந்து போன தனது மனைவியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு “அருணா” என்றே மகளுக்குப் பெயர் வைத்தார், அருணாசலம். மனைவி வேதாவின் மீதுள்ள பாசத்தை சேர்த்து மகள் அருணா மீது பொழிந்தார். அமுதவல்லியோ... அக்காவின் மகள் என்ற நினைவே இல்லாமல் தாயில்லாப் பிள்ளையை, தனது சொந்த மகளாக நினைத்து உயிருக்குயிராய் நேசித்தாள்.

நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியு மாக குழந்தை வளர்ந்து வந்தது. அதனைக் கண்ணுற்ற வளர்ப்புத்தாயும் பெற்ற தந்தையும் பெரிதும் மனமு வந்தனர். அப்பாவின் முகத்தொற்றத்தை அச்சொட்டா கக் கொண்டிருந்த குழந்தையைக் கண்டு அமுதவல்லி இறுமாப் பெய்தினாள். மழலை மொழியில் அவள் “அம்மா!” என அழைத்த போது அவளது மேனி புல்லரித்தது. கட்டித் தழுவி, உச்சி மோந்து பூரிப்படைந் தாள். அருணாசலமும் மனைவியை இழந்த துயரத்தி லிருந்து மீண்டு மகளின் குறும்புகளைக் கண்டு இரசிக்கத் தொடங்கினார். சிறிது சிறிதாக அவர் கவலையை மறந்து அமுதவல்லியை மறைந்த தன் மனைவி வேதவல்லியாக இனம் காணத் தொடங்கினார். அதன் விளைவாக அமுதவல்லியும் அவருக்கு தேவகி என்ற பெண் மகவை பரிசாகக் கொடுத்த போது அருணாசலம் தன் கவலைகளை எல்லாம் முற்றாக மறந்தார். தானும் தனது மனைவி அமுதாவும் தங்களது இரு குழந்தைகள் அருணா, தேவி என்ற வட்டத்துக்குள்ளேயே வாழத் தொடங்கினான். தனது வாழ்க்கையை மீட்டுத்தந்த இறைவனுக்கு மனதார நன்றி சொன்னார். வெள்ளிக் கிழமைகளில் விரதமிருந்து தெய்வ வழிபாடு செய்வதி லும் குறியாயிருந்தார். அமுதவல்லியும் கணவனின் குறிப்பறிந்து நடக்கும் மனைவியாகவும் பிள்ளைகள் இருவரையும் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்க்கும் தாயாகவும் விளங்கினாள்.

இனிமையாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இவ்வாழ்க்கையில் மின்னாமல் முழங்காமல் ஒரு இடி வந்து தாக்கியபோது அருணாசலமும் அமுதவல்லியும் சின்னா பின்னமாகிப் போயினர். திடீரென்று அருணா வுக்கு தேகம் நெருப்பாகச் சுடுவதை அவதானித்த அமுதவல்லி அவளை வைத்தியசாலைக்கு அழைத்துப் போனாள். அங்கே அவளைப் பரிசோதித்த மருத்துவர் உடல்நிலை வெப்பம் அதிகமாக இருப்பதால் அங்கேயே தங்கி நின்று சிகிச்சை பெற வேண்டும் என அறிவுறுத்தினார். நெஞ்சம் பதைபதைக்க அமுத வல்லியும் அங்கேயே மகளுடன் தங்கி விட்டார். முவ்வேளையும் அருணாசலம் வந்து மகளைப் பார்த்துப் போவார்.

மருத்துவர்கள் அவளை அவசர சிகிச்சைப் பிரிவிருக்குக் கொண்டபோய் சிகிச்சை அளிக்க முற் பட்டனர். சோர்ந்து துவண்டு போன குழந்தையைப்

பார்த்து பெற்றோர் கண்ணீர் விட்டனர். மனக் கவலையைக் குறைக்கும் ஒரே வழி கண்ணீர்தானே. அவசர சிகிச்சை பிரிவில் வைத்தியம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அருணாசலமும், அமுதவல்லியும் வெளியே போடப் படிருந்த வாங்கில் அமர்ந்தவாறு இறை நாமங்களை உச்சரித்தவாறும், மனதால் தோத்திரங்களைச் சொல்லிய வாறும் விறைத்துக் கிடந்தனர்.

அவசர சிகிச்சைப் பிரிவின் வாசல் கதவு திறக்கப்பட்டதும் இருவரும் விழித்தெழுந்து நின்றனர். ஒரு நர்ஸ் அவர்களைப் பார்த்து கூறினாள்.

“பிள்ளையைப் பார்க்கிறதெண்டால் ஒவ்வொருத்தராய்ப் போய்ப் பாருங்கோ”

அவள் கூறி முடிப்பதற்குள் அருணாசலம் முந்திக் கொண்டு உள்ளே ஓடினார். அருணா கண் விழித்திருப்பதைக் கண்டதும் ஆவலுடன் மகளை அழைத்தார்.

“என்ரை செல்லம்! என்னம்மா செய்யுது?”

தலையைத் தடவியவரைப் பார்த்த குழந்தை “அப்பா!” என அழைத்ததும் கண்களை மூடிக் கொண்டது. அருகில் நின்றிருந்த நர்ஸ் அவரை வெளியே போய் இருக்குமாறு உத்தரவிட. அவர் தனது தோளில் போட்டிருந்த சால்வைத் துண்டினால் வாயைப் பொத்தியவாறு வெளியே வந்தார். இதைக் கண்ணூற்ற அமுதவல்லி “ஓ” வென புலம்பத் தொடங்கினாள்.

மீண்டும் நர்ஸ் வந்து அவளை அழைத்தாள்.

“பிள்ளை அம்மாவைக் கூப்பிடுது”

நாலே எட்டில் அறையினுள் பாய்ந்தாள், அமுதவல்லி

“அம்மா! அம்மா!!”

ஈனக் குரலில் அரற்றியது குழந்தை.

“அம்மா வந்திட்டனடா என்ரை குஞ்சு”

கூறியவாறே இரு கைகளாலும் தலையைப் பிடித்து கன்னங்களில் முத்தமிட்டாள், அமுதவல்லி குழந்தை சிறு உயிர்ப்பு பெற்றதாய் வாய்திறந்து கதைக்கத் தொடங்கியது.

“அம்மா! உங்கட மடியில நான் படுக்க வேணும்”

ஆவேசம் வந்தவள் போல் அமுதவல்லி குழந்தையைத் தூக்கி மடியில் கிடத்தினாள். அருகில் நின்ற நர்ஸ் மௌனமாகப் பார்த்திருந்தாள்.

“ஆலடிப் பிள்ளையார் கைவிடமாட்டார். என்ரை குஞ்சைக் காப்பாத்துவார்”

மனப் பிராந்தியத்தோடு வாய் புலம்பியது. அவளது கைகளை இறுப் பற்றியவாறே குழந்தை பிதற்றத் தொடங்கினாள்.

“அம்மா அழாதையம்மா. நான் உன்னை விட்டிட்டுப் போகமாட்டன். உன்னோட தான் இருப்பன்”

அமுதவல்லியின் மடியில் இருந்தவாறே அருணாவின் கண்கள் நிரந்தரமாக மூடிக் கொண்டு விட்டன.

அருணாசலமும் அமுதவல்லியும் அனலிடைப் புழுவாகத் துடித்துப் போயினர். இறைவனின் சோதனையை எண்ணி மனம் புழுங்குவதைத் தவிர வேறு வழி கிடைக்கவில்லை. அந்த இக்கட்டான சமயத்தில் அவர்களை சோக வெள்ளத்தில் தத்தளித்து மூழ்கி விடாமல் காப்பாற்றிய தென்றால் அது தேவகியே தான். அவளது மழலைப் பேச்சிலும், சிறு குறும்புகளிலும் மெதுமெதுவாக ஈர்க்கப்பட்டதால் இறுக்கமான

மனநிலை சற்றுத் தளர்ந்தது அருணாசலம் கற்பாறையாக இறுகிக் கிடந்த இதயத்தினுள் தன்னருமை மகளின் நினைவுகளைப் புதைத்து வைத்துக் கொண்டு, அமுதவல்லியை மன அழுத்தத்தினின்று மீட்க வேண்டியது அவசியமாயிற்று.

அமுதவல்லி பிரமை பிடித்தவள் போலாகினாள். எனினும் அவளது மனத்திலும் ஒரு தவனம் இருக்கத் தான் செய்தது. அருணா உயிர் துறக்கும் சமயத்தில் கூறிய கடைசி வார்த்தைகள் அவளது மனக் கண்முன் அடிக்கடி வந்து போகும். எப்படியாவது அவள் தங்களிடம் வந்து சேருவாள் என்ற நம்பிக்கை அவளது உள்ளத்தை முற்றாக ஆக்கிரமித்திருந்தது. மீண்டும் அவள் தங்களுக்கு ஒரு குழந்தையாக வந்து பிறப்பாள் என எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர். ஆனால் எதிர்பார்ப்பு கைகூடவில்லை. ஒரு காத்திருப்புடன் அமுதவல்லி வாழ்ந்திருந்தாள்.

காலம் உருண்டது. அவர்களது ஒரே மகளாக தேவகியும் வளர்ந்து பருவமெய்தினாள். படிப்பில் அவளது நாட்டம் சொல்லவில்லை. எனவே காலா காலத்தில் பெற்றோர் அவளுக்கு திருமணம் செய்து வைத்தனர். தேவகியின் வயிற்றில் உதித்த மூத்தபெண் குழந்தை தான் சுகி. அச்சொட்டாக அவளும் அருணாசலத்தையே உரித்த வைத்துப் பிறந்திருந்தாள். அருணாவின் உருவத்தில் பேர்த்தி சுகியைக் கண்டதும் அமுதவல்லியின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. அடிக்கடி கணவரிடம் சொல்லிக் கொள்ளுவாள்.

“இவள் எங்கட அருணாவே தான்”

குழந்தையின் செயற்பாடுகளும் அருணாவையே ஒத்திருந்தன. பிறகென்ன அவள் பேர்த்தியின் செல்லப்பிள்ளையாகி விட்டாள்.

இத்தனை நேரமும் சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த அமுதவல்லியை தேவகியின் குரல் தட்டியெழுப்பியது.

“என்னம்மா. தோசையைக் கையில் எடுத்து வைச்சுக் கொண்டு யோசினையில் இருக்கிறியள்?”

பேந்தப் பேந்த விழித்தவளாய் அமுதவல்லி மகளிடம் சரணடைந்தாள்.

“அது ஒன்றுமில்லையடி பிள்ளை. எங்கட சுகிக்கு லீவு விடுகிது என்று சொன்னநீயேல்லே. அது தான் அவள் வெள்ளிக்கிழமையே வெளிக்கிட்டு சனிக் கிழமை வந்திடுவாளெல்லே. அது தான் எத்தனை நாள் இருக்குது என்று கணக்குப் பார்த்தநான்”

தேவகிக்கு எரிச்சலாக வந்தது. மளமளவென்று வார்த்தைகளைக் கொட்டினாள்.

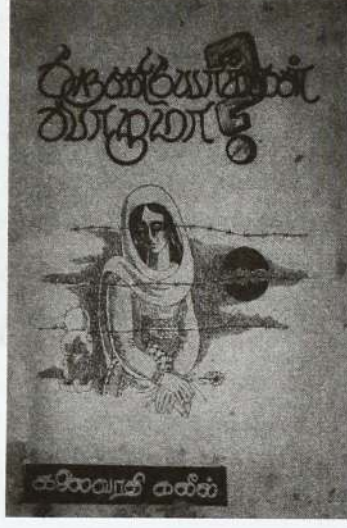
“ஏனம்மா உங்களுக்கு இந்த பாரபட்சம். அதுவும் இந்த வயது போன காலத்தில இஞ்சை இருக்கிற மற்றதுகள் இரண்டும் உங்களுக்குப் பேரப்பிள்ளைகள் தானே. அதுகளோட சிரிக்கலாம் தானே. அதை விட்டிட்டு சுகி சுகி என்று வாய் ஓயாமல் சொல்லி உருகுறியள்.”

அமுதவல்லியின் நடுங்கும் கரங்களில் பிடித்திருந்த தோசைத்தட்டு ஆட்டம் காண, அதைப் பறித் தெடுத்த தேவகி தோசைப் பிய்த்து சம்பலில் தொட்டு அம்மாவின் வாய்க்குள் ஊட்டி விட்டாள். அமுதவல்லி கெஞ்சம் பார்வையுடன் மகளின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அம்மாவின் மனதில் நிறைந்திருக்கும் தவனத்தை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

ரோணியோ இலக்கியம்

கையெழுத்து சஞ்சிகை - பத்திரிகைகளுக்கு ஒரு நீண்டகால வரலாறுண்டு. அது சரியான முறையில் பதிவு செய்யப்படாத ஒரு குறைபாடும் உண்டு. வாழ்ந்து மறைந்த மற்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பல படைப்பாளிகள், தங்களது ஆரம்பகால ஆக்கங்களுக்கு களம் கொடுத்த கையெழுத்து ஊடகங்களை மறக்காமல் தமது வாழ்க்கைக் குறிப்புகளிலும் நேர்காணல்களின் போதும் விதந்து குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

நிறையப் பாடசாலைகள் கையெழுத்துப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் மூலமாக மாணவர்களின் திறமைகளை இனங்கண்டு வாய்ப்புக்களை வழங்கி வந்துள்ளனர். சுவர்ப் பத்திரிகைகள் இன்று பாடசாலைகளில் மாத்திரமல்ல பல்கலைக் கழகங்களிலும் அமுலில் உண்டு. வருடாந்தம் கொழும்பில் நடைபெறும் புத்தகக் காட்சியில் விரும்பியவர்கள் தாம் விரும்பும் மொழியில், அவர்கள் ஏற்பாடு செய்துள்ள சுவரில் தமது கவிதைகளை எழுதிச் செல்லலாம். அதில் நல்ல கவிதைகளை தொகுத்து நூலாக வெளியிட்டு வரும் ஒழுங்கு பெரும் வரவேற்புப் பெற்று வருகிறது.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் இணைந்திருந்த காலத்தில், தமிழ்மொழித்தின போட்டி நிகழ்ச்சிக்கு மேலதிகமாக பாடசாலைகளிடையே பிரிவு அடிப்படையில் கையெழுத்துச் சஞ்சிகைப் போட்டியும் நடைபெற்று வந்தமை பாராட்டத்தக்க முயற்சியாகும்.

தட்டச்சு இயந்திரங்கள் பாவனைக்கு வந்ததைத் தொடர்ந்து பாடசாலைகளும் அந்த வசதியைப் பெற்றுக்கொண்டன. அழகிய கையெழுத்துள்ள மாணவர்கள் செய்த வேலையை தட்டச்சு செய்தது. கையெழுத்துச் சஞ்சிகையின் அடுத்த கட்டமாக இதனைக் கொள்ளலாம்.

இங்கு, கையெழுத்தோ தட்டச்சோ சஞ்சிகையின் ஒரு பிரதி மட்டுமே தயாரிக்கப்படுகிறது. அது அவர்களது சிறு சுற்றுக்குள் மாத்திரமே சுற்றி வருகிறது.

அதைத் தொடர்ந்து வந்ததே ரோணியோ யந்திரம். (கல்லச்சு) கல்வி அமைச்சு பாடசாலைகளுக்கு இதனை வழங்கியது. இதனால் மாணவர்களுக்கான வினாப் பத்திரங்களின் பலபடிகள் எடுக்கலாம். இவ்வாறாக சஞ்சிகைகளிலும் பலபடிகள் எடுக்கப்பட்டு வாசகர் வட்டம் பெருகியது.

இந்த வசதியை பாடசாலைகளும் இலக்கிய ஆர்வம் கொண்ட இளைஞர் குழுக்களும் தனியார் வலர்களும் பயன்படுத்திக் கொள்ள முற்பட்டனர். ஒரு சஞ்சிகையை அச்சில் கொண்டுவருவதைவிட, ரோணியோவில் செய்வதற்கான செலவு ஒப்பீட்டு ரீதியில் மிகக் குறைவானதே. இதனால் பெருமளவிலான பத்திரிகை - சஞ்சிகை - தொகுப்புக்கள் பரவலாகின. வளர்நிலை எழுத்தாளர்களும் பயில்நிலை சஞ்சிகையாளர்களும் வெளிப்பட்டனர்.

எண்பதுகள் ரோணியோ இலக்கிய உச்சநிலைக் காலம் எனலாம். இதில் சாதகங்களும் பாதகங்களும் இல்லாமலில்லை.

இலக்கியவாதிகளாக சஞ்சிகையாளர்களாக உருவாகிவிட வேண்டுமென்ற ஆர்வம், சொந்த ஊரிலும் வெளியூர்களிலும் இலக்கிய நட்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளல், அச்சு ஊடகங்களில் இடம் கிடைக்காமையைத் தீர்த்துக் கொள்ளல், தமது கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தல், பத்திரிகைச் சட்டதிட்டங்களுக்கு உள்ளாகாமை, போன்றவற்றை ரோணியோ ஏடுகளில் காணமுடிந்தது.

ஒரே கிராமத்தில் அல்லது ஒரே தெருவிலுள்ள இலக்கிய ஆர்வலர்கள் சேர்ந்து இயங்காமல், ஆளுக்கொரு சஞ்சிகையை நடாத்துவதையும் அவதானிக்க முடிந்தது. உருவ உள்ளடக்கக் காத்திரமின்மையும் வெளிப் படலாயிற்று. இதற்கிடையில் கிண்டல், தாக்குதல், கிசுகிசுக்களும் இல்லாமலில்லை.

என் பார்வைக்கு எட்டிய சஞ்சிகைகளிலிருந்து வெவ்வேறு பிரதேசங்களைக் காட்டும் வகையில் இந்த வரிசையை முன்வைக்கிறேன்.

(பெயர் - ஆசிரியர் - இடம் என்ற ஒழுங்கில்)

1. காற்று - இ.செ.மு.புஷ்பராஜன் - கொத்தாந்தீவு.
2. நவசக்கி - நிதானிதாசன் - வத்தளை.
3. தடாகம் - ஹிதாயாமஜீத் - சாய்ந்தமருது.
4. நங்கூரம் - ஏ.ஏ.அஷ்ரஃப் - பொலனறுவ
5. பூமதுரம் - மதுரம்பியாஸ் - மதுரங்குளி
6. அல்கஸ்ஸாலி - ஏ.எஸ்.எம்.காமில் - பண்டாரகம.
7. கவிதை - நீங்கரை நம்பிஃ செந்தீரன் - திக்குவல்லை.
8. அல்ஹிக்மா - ரஃபீக்ஃபிர்தௌஸ் - நிந்தவூர்
9. ஊர்க்குருவி - ஏ.எம்.எம்.அலி - கிண்ணியா.
10. கலைமுத்து - பாயிஸா ஜானைத் - பேருவளை.
11. பாசம் - பெளஸர் நியாஸ் - ஹப்புத்தலை.
12. யதார்த்தம் - அஸ்ஸ நிஸார்தீன் - கொழும்பு.
13. உதய தாரகை - ஃபாரா தாஹிர் - ஹெம்மாதகம.
14. பூந்தளிர் - ரியா யூசப் - மாவனல்லை.
15. ஞெகிழி - நவாஸ் ஏ.ஹமீத் - றாகமை.
16. கலையொளி - பூமா சாகிப் - ஜயவர்தனபுர.
17. நிறைமதி - மதுறா ஏ.மஜீத் - சாய்ந்தமருது.
18. இலட்சியக்குரல் - முஹம்மது பஹ்மி - கல்ஹின்னை.
19. சுனை - கலைரசிகன் பகிர்தீன் - உடுதெனிய.
20. வைகறை - ஷரின் நிஹீஸ் - பலாங்கொடை
21. தாகம் - மைக்கல் கொலின் - திருகோணமலை.
22. முக்கனி - மதியன்பன் மஜீத் - காத்தான்குடி.
23. அறிவொளி - சக்திவேல் - கொழும்பு
24. சப்தம் - கமர்ஜான் பீபி - வத்தளை.
25. நயனம் - கலைப்புத்திரன் - கண்டி.
26. ஹிலால் - எம்.எம்.உமர் - கிந்தோட்டை.
27. அன்னை - ராசிக் பரீட் - அநுராதபுரம்.
28. மன்னா - பீட்டர் பிருடோ - மன்னார்.
29. புதுக்குரல் - ஒலுவில் அமுதன் - அக்கரைப்பற்று
30. பெளர்ணமி - அல் அஸுமத் - மாபாகே.
31. சுவை - எம்.எம். இப்திகார் - காலி.
32. ராகம் - காதர் - குருதலாவ.

ஒரு சஞ்சிகையில் கொடுக்கப்பட வேண்டிய அடிப்படைத் தகவல்களான, சஞ்சிகை ஆசிரியர் அல்லது ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்தவர்களின் பெயர்கள், முகவரி, வெளியிட்ட காலம், தொடர் எண் போன்றவைகூட இல்லாத நிலையில் பல சஞ்சிகைகள் காணப்படுகின்றன.

எண்பதுகளை ரோணியோ இலக்கியக் காலமாகக் குறிப்பிடக்கூடியதாக இருந்தபோதிலும் அதன் முன்பும் பின்பும் கூட இத்தகைய பிரதிகள் வெளி வந்துள்ளன. அதன் உச்சக்கட்டமாக 1989ல் “ரோணியோக்கள் வாழுமா?” என்ற நூல் வெளிவந்து சாதக பாதகங்களை எடுத்துக் கூறியுள்ளது. இலக்கியத் துறையில் நீண்டகால ஈடுபாடுகொண்ட கவிஞரும், ஆசிரியரும், ஒவியருமான கலைவாதி கலீல் அதற்குப் பொருத்தமானவர்தான். அதுகூட ஒரு ரோணியோப் புத்தகம்தான். அட்டை மாத்திரம் அச்சில் வந்துள்ளது. மன்னார் வாசகர் வட்டம் இதனை வெளியிட்டுள்ளது.

“இது ரோணியோ சஞ்சிகை பற்றிய ஒரு விரிவான ஆய்வல்ல. ஆய்வுக்குத் தேவையான ஒரு குறிப்பேடு மட்டுமே” - என்று தெரிவித்துள்ள அவர் “

எங்கள் காலம் ஓய்கிறது. உங்கள் காலமே உயர்கிறது. ரோணியோ என்ற இச்சிறந்த ஊடகத்தை மேலும் சிறப்பாக்குங்கள். நல்ல இலக்கியத்தை விதையுங்கள்” - என்கிறார்.

சிறப்பான சில முகப்போவியங்களை நூலில் சேர்த்துள்ளார். இலக்கிய வெளிப்பாடு - ரோணியோ சஞ்சிகை என்றால் என்ன - வாசகரைக் கவரவில்லை - ரோணியோக்களின் பெருக்கம் - நன்மை உண்டா - தணிக்கை என்றால் என்ன? - ஆசிரியர் தலைப்பு - இலக்கியச் சர்ச்சைகள் - நேர்காணல் - எழுத்தாளர் பெருக்கம் - மீள வழி - இப்படி சிறுசிறு தலைப்புக்களில் எழுதியுள்ள குறிப்புக்கள் சஞ்சிகை வெளியிடும் எவருக்கும் பயனுள்ளதாகத் தெரிகிறது.

சுமார் நூறு சஞ்சிகைகளின் பட்டியலையும், இவற்றில் எழுதியுள்ள நூற்றி எண்பது இளம் எழுத்தாளர்களின் பெயர்களையும் கூடத் தந்துள்ளார். மட்டுமன்றி பிரபல எழுத்தாளர்களான எம்.எச்.எம்.சம்ஸ் - கலாவிஸ்வநாதன் - ஏ.இக்பால் - பாலமுனை பாஷூக் - ஏ.ஆர்.ஏ.ஹஸீர் - ஈழகணேஷ் - எம்.பாலகிருஷ்ணன் - கோகிலா மகேந்திரன் - போன்றோரின் எழுத்துக்களும் இடம்பெற்றுள்ளதாகத் தெரிவிக்கிறார். இவர்களோடு தொடர்புபட்டு ஆக்கங்களைக் கேட்டுப் பெற்றிருக்கலாம் என நம்ப இடமுண்டு.

இந்நூலுக்கு தெளிவத்தை ஜோஸப் எழுதியுள்ள அணிந்துரையில் “ஒரு ரோணியோ சஞ்சிகை வெளிக் கொணர்வது அவ்வளவு சிரமமில்லை என்பதால் சஞ்சிகைகளின் பெருக்கம் அதிகரித்துவிட்டது. இந்த அதிகரிப்பை வளர்ச்சி என்று தப்புக் கணக்குப் போட்டுக் கொள்வது ஆரோக்கியமானதல்ல. ஆர்வம், முயற்சி, நம்பிக்கை ஆகியவற்றுடன் ஆசை, புகழ், சுயதிருப்தி ஆகியவற்றுக்காகவும் ரோணியோக்கள் வெளிவரத் தொடங்கிவிட்டன. ரோணியோ ஏடுகளிடையே வரும் போட்டிகளிலேயே ரோணியோ ஏடுகள் பற்றிய நல்ல அபிப்பிராயங்கள் இருப்பதில்லை. இச்சஞ்சிகைகளை இனம்கண்டு, தரம் பிரித்து, நல்லதைக் கொள்ளவும் அல்லாததை நீக்கவும் ஆய்வுகள் தேவையானவையே. ரோணியோ பற்றி ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளும் அளவுக்கு இச்சஞ்சிகைகள் வெளிவந்திருப்பதே ஒரு குறிப்பிடத் தக்க சாதனைதான்....மேலும் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டு, சீரான பயிற்சியுடன் இயக்கப்படுமேயானால் ஈழத்து நவீன தமிழிலக்கியத்திற்கு, ரோணியோ சஞ்சிகைகளின் பங்கும் தாக்கமானதாக அமையும் என்பதுடன், “ரோணியோக்கள் வாழுமா” என்ற கலைவாதி கலீலின் சந்தேகத்திற்கும் “இடமிருக்காது என்று நிச்சயமாக நம்பலாம்” - என்று முத்தாய்ப்புவைத்துள்ளார்.

ரோணியோ, காலத்தை முழுமையாக அவதானித்து சுமார் கால் நூற்றாண்டு கடந்து மீள்பார்வை செய்யும்போது, பெரும்பாலான சஞ்சிகைகளும் அதன் ஆசிரியர்களும் அதில் எழுதியவர்களும் காணாமல் போயுள்ளதாகத் தெரிகிறது. பொதுவான நியதியும் இதுதான். அதேநேரத்தில் குறிப்பிடத்தக்க நல்ல இலக்கியவாதிகள் உருவாகி நமது இலக்கியத்தை வளப்படுத்தியும் இருக்கின்றனர். நூலாசிரியர்களாகவும் சஞ்சிகை ஆசிரியர்களாகவும் கூட வளர்ந்திருப்பதும் மிக்க மகிழ்ச்சி தருகிறது.

குறிச்சி என்பது...

இ. தியாகலிங்கம் (நோர்வே)

நீலாம்பிகை கன்னிப் பெண்ணாக இருந்தும் மீன் விற்பதற்குச் சங்கானைக்குப் போனதில் அவளது குறிச்சியே அதிர்ந்து போய் இருந்தது. அவள் அதைப் பற்றிக் கருத்தில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அண்ணனின் கடும் எதிர்ப்பைக்கூட அசட்டை செய்ய வில்லை. தம்பிராசா என்ன நினைப்பான் என்கின்ற ஒரு எண்ணம் எழுந்தாலும்... அதையும் புறங்கையால் தள்ளி விடுவது போலத் தள்ளிவிட்டாள். சங்கானைக்குப் போய் வந்தபின் செக்கல் பொழுதில் கரைக் கிணற்றிற்குக் குளிக்கச் சென்ற நீலாம்பிகைக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அள்ளிய வாளி நீரில் கல்லெண்ணை நாறியது. மேலும் முகர்ந்தபோது அது நிச்சயமாகிற்று. அதற்குள் யார் கல்லெண்ணெய் ஊற்றினார்கள் என்பதையோ... எதற்காக ஊற்றினார்கள் என்பதையோ அவள் அறிய மாட்டாள். நடு ஊராரின் கிணற்றில் குளிக்கவிடாத திற்கு கிழக்குத்திக்கார் இரகசியமாக இரவோடு இரவாக கல்லெண்ணை ஊற்றியது அவளுக்குத் தெரியும். அதற்குப் பழிவாங்கலாக இது இருக்கலாம் என்பது விளங்கியது. என்ன செய்ய முடியும் என்று யோசித்த வண்ணம் வீட்டிற்குத் திரும்ப எண்ணிய போது தம்பிராசா வந்தான். அவன் தன்னைப் பார்ப்பதற்கு அலைவது பற்றி நீலாம்பிகை முதலில் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். பின்பு ஒரு நாள் கள்ளுச்சீவும் இரட்டைப் பனையடியில் வைத்து “நான் உன்னை விரும்பிறன் நீலா” என்றான். அவள் அதற்கு எந்தப் பதிலும் கூறவில்லை. இப்போது அவனைப் பார்த்தவுடன் அவளுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. அவள் ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு வாளியைத் தூக்கினாள்.

“என்ன குளிக்கேல்லையே” என்று தம்பிராசா கேட்க அவள் நிலைமையை விளங்கப்படுத்தினாள். தம்பிராசா இருட்டி இருப்பதாலும்... நடுத்திக்கக்காரின் கிணற்றில் ஆட்கள் இல்லாததாலும் அதில் குளித்து விட்டுச் செல்லலாம் என்றான். அதைக்

கேட்டு முதலில் நீலாம்பிகை நடுங்கினாலும்... தம்பிராசா தன்னைக் கொலை நடுங்கி என்று நினைத்துவிடுவானோ என்பதாக எண்ணியவள்... சரி என்று கூற... இருவருமாக நடுத்திக்காரிக் கிணற்றை நோக்கிச் சென்றார்கள். அப்போது திடீரென உழவு இயந்திரம் இவர்களை நோக்கிவர... பனைக் காட்டை நோக்கி ஓடிய இருவரும்... அங்கே ஒளித்திருக்கும் போதுதான் அவர்கள் காதல்... முத்தம் வரை சென்றது.

ஒஸ்லோ என்றாலும் எங்கள் கலாச்சாரம் காப்பதாக... பார்த்துப் பார்த்து ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட கலியாண வீடு அது. இது சொர்க்கத்தில் அல்ல... ஒஸ்லோவில் நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணம். பாடசாலை மண்டபம் ஒன்றில் நடைபெற்றாலும்... அரச வைபவம் போல் அலங்கரிக்கப்பட்ட உள் மண்டப அழகு வேலைப்பாடுகள். வண்ண வண்ண ஆடல் களும்... வடிவு சேர்க்கும் உருவங்களும்... கண்ணைப் பறிக்கும் மணமேடையும்... உயர்ந்து நின்ற மணமக்களின் புகைப்படங்கள் தாங்கிய பதாகைகளும்... வான வில்லைப் பூமியில் நிறுவிய ஊதுபைகளுமாக மண்டபம் அமர்க்களப்பட்டது.

சொந்த ஊர்ச்சனம்... தெரிந்தவர்கள் என்று இரு நூறு விருந்தினர்கள் வந்திருப்பார்கள். ஐயர் புகையடிக்கும் தனது அலுவலில் மும்முரமாக... மேளமும், நாதஸ்வரமும் ஆரம்ப சுருதி பிடிப்பில் போட்டியாக. எங்கும் சிறுவர்களின் கீச்சுக் குரல்... பெரியவர்களின் நகைப்பு, பேச்சு... என்பதாக வண்டுகளின் ரீங்காரமாய்... களிப்பைப் பேசுவதாய்... மண்டபம் உயிர் பெற்றிருந்தது.

திருச்செல்வன் ஊரில்... எதுவும் கிடையாது அவனுக்கு... என்று சொல்வார்களே... அந்த ரகத்தைச் சார்ந்தவன். இங்கே அதற்குத் தடை ஏது என்கிற சுதந்திரம் வேறு.

அவனது திருநிறைச் செல்வன் சுகந்தனுக்கும்... அளவெட்டியைச் சார்ந்த சிவபாலனின் ஏக புத்திரி சுகுனாவுக்கும்...அன்றைய நாள் பெற்றோர் சம்மதத் தோடு திருமணம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டதால் இந்தக் கலியாணத் திருவிழா. விடுவானா திருச்செல்வன்... தனக்குத் தெரிந்த ஊர்க்காரர் எல்லோரையும் அழைத்த தோடு...பல தனது வெளியூர்... நண்பர்களையும் அழைத்திருந்தான்.

நீளமாகப் பன்னிரண்டு நபர்கள் உட்காரும் படி... நாற்காலிகள் போடப்பட்ட மேசைகள்... அலங்காரத்தோடு குளிர்பானங்கள் தாங்கி...சேவைக்குத் தயாராகக் காத்து இருந்தன. அதில் சில மேசைகளில் அவன்... ஊர்க்காரர்கள் ஆட்சி செய்தார்கள். அப்படி ஆட்சிக்கு உட்பட்ட மேசை ஒன்றில் தர்மசீலன்...அவன் மனைவி சாந்ததேவி... ரவி... கவி என்கிற அவன் பிள்ளைகள்... தவலிங்கம் அவன் மனைவியான ராணி... சிவறூபன்... அவன் பாரியார் நந்தினி... கமலன் அவன் துணைவி சியாமளா... தம்பிராசா... அவன் இல்லத் தாள் நீலாம்பிகை என்பவர்கள் அமர்ந்து இருந்தார்கள்.

“மனிதப் புறத்தோற்றம்” ஐரோப்பா வந்த பின்பு அடையாளம் தெரியாது மாறிப்போனது...அல்லது ஒரு சமத்துவத்தை எட்டியது என்பதான ஒரு மாயை. இருந்தும் மர்மமான மனதுகள்...அதனுள் புதைந்துள்ள அகத் தோற்றங்கள்...அவை சாகாவரம் பெற்ற அசுரர்கள் போலப் பலரின் மனதின் ஆழத்தில் ஒளிந்து இருக்கிறது... இருந்தும் அது வெளியே தெரியாதபடி தடித்த முகமுகிகள் பலரைக் காப்பாற்றுகின்றன... எனத் தவலிங்கம் எண்ணிக் கொண்டான். அவன் மனது பாரதி போல சமூக அநியாயங்கள் கண்டு குமுறும். இருந்தும் போராடுவது பாதிக்கப்பட்டவனாய் இருக்க வேண்டும் என்று அவன் வலுவாக நம்புவான். அப்போது அங்கே வந்த திருச்செல்வன்...மேசையில் வைக்கப்பட்ட குளிர்பானத்தைப் பார்த்துவிட்டு “என்ன பாத்துக் கொண்டு இருக்கிறியள்... எடுத்து வாய நனையுங்க... கெதியா பங்ஷன் ஆரம்பிச்சிடும். பிறகு பலகாரமும் ரீயும் வரும். எல்லாம் ஒ.கே தானே” என்று தனது விருந்தினரை உபசரிப்பதாகக் கேட்டான்.

அதைக்கேட்ட தர்மசீலன், இதெல்லாம் நீங்கள் எங்களுக்குச் சொல்ல வேணுமே. உங்களுக்கு ஏதும் உதவி தேவை எண்டாச் சொல்லுங்களன்றான் ஊர்க்காரன் என்கின்ற உரிமையில்.

“ஓ... நான் தேவை எண்டா வந்து கேட்கிறன்” என்றவன் ஏதோ அவசர அலுவலாகச் சென்றுவிட்டான்.

அப்போதே...குளிர்பானத்தையும்...மேசையைச் சுற்றி இருந்தவர்களையும் பார்த்த சிவறூபன்... தம்பிராசாவையும்... நீலாம்பிகையையும் பார்த்தான். அவனுக்கு அவர்கள் யார் என்று தெரியவில்லை. அவர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற பரபரப்பு அவன் மூளையில் முளைவிட்டது.

சிவறூபன் ஒரு பொறியியலாளனாக வேலை செய்கிறான். ஒஸ்லோவில் மற்றவர்களோடு ஒப்பிடும் போது தான் கௌரவமான வேலை செய்வதான தடிப்பு. தனக்கு ஒரு தனி மதிப்பு இருக்க வேண்டும் என்கின்ற எதிர்பார்ப்பு இருந்தாலும், இங்கு அதைப் பெரிதாகக்

காட்டிக் கொள்ள முடியாததில் ஒருவித பொறுமையற்ற அடக்கம். அவன் மனதில் புதைந்து கிடக்கும் மனிதாபிமானத்திற்கு விரோதமான இன்னும் சில எண்ணங்கள். அதைப் பற்றி இங்கே கதைத்தால் தனக்கே அவமானம் என்கின்ற உண்மை விளங்கியதால் என்ன செய்வது என்கின்ற திணிக்கப்பட்ட சகிப்பு.

சிறுவனாக இருக்கும் போது தம்பிராசா அப்பாவோடு சிவநாயகி அம்மா வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தான். அவர் கணவர் தேவநேசன். யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் வேலை செய்தார். வெள்ளிக்கிழமை என்றால் அவர் கொப்பிலேறி குரங்காகத் தாவிக்கொண்டு ஊருக்கு வருவார். அவர்களுக்கு ஊரில் அரைவாசி சொத்து உடைமையாக இருந்தது. அதனால் கூலிகள் யாவரும் அடிமைகள் என்கின்ற நினைப்பு. அதைப் பற்றி எல்லாம் தம்பிராசாவின் அப்பா கவலைப்படுவதில்லை. வேலை தந்து சம்பளமும் தரும் எசமானர்கள் கடவுளுக்குச் சமம் என்பது அவர் எண்ணம்.

அன்று தம்பிராசா அப்பாவோடு போனபோது சிவநாயகி அம்மாவின் கடைக்குட்டி ராகவன் நின்றான். அவனுக்கு ஆறுவயது இருக்கும். அவன் தம்பிராசாவின் அப்பாவைப் பார்த்து... வாடா... என்பதோடு தொடர்ந்து சாதிப் பெயரையும் அப்பாவின் பெயரையும் சேர்த்துக் கூறினான். அப்பா கோவிப்பாரோ என்று தம்பிராசா நிமிர்ந்து அவர் முகத்தைப் பார்த்தான். அவர் சிரித்துக் கொண்டு அவனுக்குப் பணிவு காட்டி...அம்மா எங்க தம்பி...என்று கேட்டபோது அவன் காதுகளை அவனாலேயே நம்பமுடியவில்லை.

தம்பிராசாவிற்கு அன்றிலிருந்தே ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மை. அப்பாவுக்கே இப்படி என்றால் எனக்கு என்பதை அவனுக்கு எண்ணவே பிடிப்பதில்லை. அது சாதிகளாய்... குறிச்சிகளாய்...இன்னும் பலவாய்... பலரோடு பழகும் துணிவைச் சிலவேளைத் தின்று விடுகின்றது. பிரச்சினையை எதிர்கொள்வதைவிடத் தப்பிப்பதில் ஒரு அலாதி நிம்மதி தம்பிராசாவிற்கு. இருந்தும் நோர்வேக்கு வந்த பின்பு எல்லோரும் மாறிவிட்டார்கள் என்கின்ற தப்புக்கணக்கில் ஒரு துணிவு வளர்ந்தது.

சிவறூபனுக்கு தம்பிராசா தம்பதிகளைப் பார்த்த ஞாபகம் வரவே இல்லை. அந்தப் புதியவர்களை அறிமுகம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்கின்ற பரபரப்பு மேலும் மேலும் கொம்பாய்...முளைத்து விடுமோ என்பதான அவதி. அவன் ஊரில் மற்றவரை அறிமுகம் செய்துகொள்வதற்கு...இல்லை அவர்கள் தகவல்களை ஞாபகக் களஞ்சியத்திலிருந்து எடுப்பதற்கு, பரம்பரைப் பெயர்...இல்லை என்றால் குறிச்சி தெரிய வேண்டும். அதில் ஏதாவது ஒன்றைக் கூறினால் அத்தனை தகவலும் அகரவரிசையில் அவர்கள் ஞாபகத்தில் வந்துவிடும்.

சிவறூபன் தம்பிராசாவைப் பார்த்து, 'நீங்கள் ஊரில் எந்த இடம்...உங்கட அப்பாவிற்கு என்ன பெயர்' என்று கேட்டான்.

தம்பிராசாவிற்கும், நீலாம்பிகைக்கும் அந்தக் கேள்வியை யாரும் கேட்டால்கட்டி இருப்பதை உருவவது போன்ற அவமானமும், பதை பதைப்பும் ஏற்படும். ஏற்படத்தான் வேண்டுமா என்று அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே கேட்டுக்கொண்டது இல்லை.

ஈழத்திலிருந்து இங்கே வந்த பின்பு பலரும் அதை மறந்ததாகக் காட்டிக்கொள்கிறார்கள். கலந்து

ஊர்வலம் போகிறார்கள். சில இடங்களில் சம்பந்தி போஷனம் சங்கோஜம் இல்லாமல் செய்கிறார்கள். அவர்கள் மனது, உள் வீட்டின் மனநிலை வெளியில் தெரியாதவை. அவை விரிவான ஆராய்ச்சிக்குரியது என்பதான எண்ணம் நீலாம்பிகையிடம் இருந்தது. ஆனால் முகத்துக்கு நேரே வித்தியாசம் காட்டாது பழகுவதில் தம்பிராசாவும் நீலாம்பிகையும் திருப்தி அடைந்தனர். அல்லது அவர்களால் கறுப்பு வெள்ளை பிரச்சனை இருக்கிறது என்பதைச் சொல்ல முடியாது. அதற்கு நியாயம் கேட்க முடியாது என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். அந்தப் பாதுகாப்பிற்கு இன்று பங்கம் வந்ததாய் உடல் உதறிப்போட்டது. எழுந்து ஓடினாலும் அவமானம் இருந்து பதில் சொன்னாலும் அவமானம். வெளியேற இருந்த இரண்டு வாசலிலும் நெருப்பு பற்றினால் எங்கே ஓடுவது என்கிற தத்தளிப்பு அவர்களிடம்.

தம்பிராசா பதில் சொல்லாது திருதிருவென முழித்தான். கார்மேகம் சூழ்ந்த வானமாய் அவன் முகம் இருண்டது. அதைப் பார்த்த தர்மசீலன் “அவை எங்கடை ஊர்தான். உனக்குத் தெரியாதே” என்று சமாதானம் சொல்ல முயன்றான். “அதுதான் ஆர் எண்டு கேட்கிறேன்” என்று தொடர்ந்தான் சிவறாபன். இதைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த தவலிங்கம் “ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாது” என்றான். “சும்மா இருங்க அப்பா” என்றான் ராணி அவசரமாக. சிவறாபன் அது தனக்கு என்று விளங்கிக்கொண்டான். தவலிங்கம் கூறியது அவனுக்குக் கோபத்தை உண்டு பண்ணியது. அதை அவனுக்கு வேறு யாரிடமும் காட்ட முடியாது போக அவன் பார்வை மீண்டும் தம்பிராசாவில் திரும்பியது. “இவர் என்ன பெரிய மகாராசாவே” பெயரைச் சொன்னோண்ணை ஞாபகம் வாறத்துக்கு “எங்கடை ஊரில் என்ன வழமை, பரம்பரைப் பெயரைச் சொல்ல வேணும், இல்லாட்டி எந்தக் குறிச்சி எண்டு சொல்ல வேணும். அதை விட்டிட்டு ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாது எண்டு ஒரு உருப்படி இல்லாத பழமொழி சொல்லுறியள். அந்தச் சுரைக்காய்க்குத்தான் லட்சம் லட்சமாய் சம்பளம் அள்ளித் தாராங்கள்” என்றான் சூடாக. தவலிங்கத்திற்கு பதில் சொல்ல வேண்டும் என்கிற வாய் நமைச்சல். என்றாலும் ஏட்டுச் சுரைக்காய் பற்றி விளங்கிக் கொண்ட விதத்தை எண்ணி “அவை அறிந்து பேசு” என்பதாக அமைதி காத்தான். தம்பிராசாவிற்கு எழுந்து போவதா... இருந்து அவமானப்படுவதா என்கின்ற சங்கடம். எழுந்து போவதே அவன் முதல் தெரிவாக இருந்தது. அவன் நீலாம்பிகையைப் பார்த்தான். அவள் அவன் கண்களைச் சங்கடமாகப் பார்த்தாள்... சோகமான சிட்டுக்குருவி போல அவள் இமைகளைச் சோர்வாக வெட்டினாள்.

அவர்களின் சங்கடத்தைப் பார்த்த தர்மசீலன் புதையுண்டு கிடக்கும் தேரை இழுப்பது போல... திருச்செல்வன் பார்த்துப் பார்த்து ஹோல் அலங்காரம் எல்லாம் நல்லா செய்திருக்கிறான். நானும் உதவிக்கு வந்து இருக்கோணும். எனக்கு வேலையாப் போச்சுது... என்றான் கவலையும் காரணமுமாக.

“அது நிறைய ஆட்கள் உதவிக்கு வந்திச்சினம். இதில நான், தம்பிராசா அதைவிட, செல்வன், குமரேசன், குஞ்சன், மணி, தேவாரம், நகுலன், இன்னும் கன வெளியூர்க்காரர் எண்டு நல்ல பம்பலாப் போச்சுது” என்றான் தவலிங்கம் மேலும் தேரிழுக்க கை கொடுப்பது போல.

தம்பிராசா தான் தப்பி விட்டதாகத்தான் நினைத்தான். தம்பிராசா யார் என்பதுகூட சிவறாபனுக்கு அவ்வளவு முக்கியம் இல்லை. ஒரு பொறியிய லாளனை மதிக்காமல், தான் யார் என்று சொல்லாது இழுத்தடிப்பது... அவனை அவமானப்படுத்தியதான எண்ணத்தைத் தந்தது. அவன் மீண்டும் தம்பிராசாவைப் பார்த்தான். தம்பிராசா அவன் பார்வை வேண்டாம் என்பதாகப் பக்கத்து மேசையைப் பார்த்தான். “நீ எங்கே பார்த்தாலும் உன்னை நான் விடமாட்டேன்” என்பதாகச் சிவறாபன் “சரி, நீங்கள் ஊரில் எந்த இடம்” என்றான் மீண்டும். அமைதி ஒப்பந்தம் எழுதிவிட்டு விமானத் தாக்குதல் நடத்தியதாக அதிர்ந்தான் தம்பிராசா. இந்த ஆக்கினைக்கு முடிவு கட்ட வேண்டும் என்று எண்ணிய தவலிங்கம் “அவர் எங்கடை குறிச்சிதான். கொழும்பில இருந்ததால் உனக்குத் தெரியாது” என்றான். அவன் இத்தோடு ஓய்ந்து விடுவான் என்கின்ற ஒரு நப்பாசை. ஆனால் சிவறாபன் விடுவதாய் இல்லை. “கொழும்பில... இருந்தால் என்ன? ஆர்ற்ற பரம்பரை எண்டு சொன்னா எனக்குத் தெரியும்தானே” என்றான்.

கூடி இருந்த பலரும் ஆளை ஆள் பார்த்து விழித்தார்கள். அப்படி ஒரு பூட்டு அதில் இருப்பது அவர் களுக்குத்தான் தெரியும். குறிச்சிக்கோ... பெயருக்கோ குல விசாரணைக்கான அடையாள எண் போன்ற பெறு மானம் அவர்கள் ஊரில் உண்டு. தகவற் களஞ்சியத்தை விடத் தனி மூளைகளில் அதைப் பற்றி அதிக தகவல்கள் சேகரிக்கப்பட்டு இருக்கும். “உன்னைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள அதில் ஒன்றைத் தா” என்பது சிவறாபனின் தொடர் அடம். “எம் அடையாளம் தெரிந்தால் உன் கண்ணில் பரிகாசம் தோன்றுமே” என்கிற அஞ்சல்... அவதி... சங்கடம் தம்பிராசாவிடம்.

பசுவும் கொலை செய்யும். மனித பொறுமைக் கும் எல்லை உண்டு என்பதாகக் கோபமும்... அரிகண்டமும் தம்பிராசா மனதில் கொழுந்து விடத் துவங்கியது.

நீலாம்பிகையின் அண்ணன் குட்டியன் கள்ளுச் சீவப் புறப்பட்டுச் சென்று கொண்டிருந்தான். அப்போது தான் தம்பிராசா கடன் கொடுத்த பணத்தைக் கேட்ட தால் கோபமுற்ற முருகதாஸ் இருவரது காதலையும் அவனிடம் ஒப்புவித்தான். கோபத்தால் மனது தண லாகக் கொதிக்க, தடநாரையும் குடுவையையும் தெரு வில் போட்டுவிட்டு பளைக்கத்தியோடு... இருவரையும் தேடி அலைய... ஒளித்து ஓடி ஒருவாறு சிவநாயகி வீட்டிற்குச் சென்று சரணடைய, ராகவன் எதற்கும் பயப்படாது தனது மகிழுந்தில் ஏற்றிச் சென்று வவுனியா விற்கு அனுப்பியதையும், அதனால் தமது உயிரும், காதலும் பிழைத்ததையும் தம்பிராசாவால் மறக்க முடிவதில்லை. இன்று வரையும் எது ராகவன் என்பது அவனுக்கு விளங்கவில்லை. சிறுவனா அல்லது வளர்ந்த மனிதனா... மனிதர்கள் யார் எப்போது எப்படி இருப்பார்கள் என்பதோ எந்த நேரம் அவர்கள் எந்த முகம் வெளிப்படும் என்பதோ யாருக்கும் தெரியாது. அவை விதிக்கு அப்பாற்பட்டவை.

“என்ன தம்பிராசா வாய்க்க கொழுக்கட்டையே வச்சிருக்கிறியள்” ஒரு மனிஷன் கேட்டா அதுக்குப் பதில் சொல்ல மாட்டியளே” என்று மீண்டும் பொல்லுப் போட்டான் சிவறாபன்.

தம்பிராசாவால் அதன் பின்பும் பொறுமையோடு மௌனம் காக்க முடியவில்லை. இதற்குப் பதிலளிக்க எதற்குத் தான் தயங்க வேண்டும் என்று எண்ணினான். இது, தன் குறையோ... குற்றமோ இல்லை என்று முடிவு செய்தவன்... நான் கிழக்கு திக்கு... என்றான். அதைக் கேட்ட சிவறுபன் எள்ளலாக நகைத்த வண்ணம்... “அதே உந்த மசி மசிஞ்ச நீ” என்றான் ஒற்றையில். தம்பிராசா முறைத்துப் பார்த்த வண்ணம் மேசையிலிருந்து எழுந்தான். ஒலிபரப்பியில் “சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா” என்கின்ற பாரதியின் பாட்டு போய்க்கொண்டு இருந்தது.

“புரட்சி செய்யாவிட்டாலும் மனிதாபிமானத்தோடு இருக்கலாம்” என்று எண்ணிய தவலிங்கத்திற்கு சிவறுபன் மேல் கடுங்கோபம் வந்தது. அதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று விளங்கவில்லை. ஆனால் தனது உரிமையை விட்டுக் கொடுத்து... தப்பிக்க முயன்ற தம்பிராசாவை உக்கிரமாகப் பார்த்து, “எதுக்கு நீங்கள்

இப்ப எழும்புகிறியள் அவருக்கு இதில இருக்கப் பிரச்சினை எண்டா அவர் எழும்பிப் போகட்டும்... நீங்கள் ஏன் பயந்து ஓடவேணும்... அவனவன் பிரச்சினைக்கு அவனவன்தான் போராடோணும். மற்றவை போராட முடியாது” என்றான். தம்பிராசாவிற்கு தவலிங்கம் கூறியது சரியாகப் பட்டதோடு... தனது உரிமைக்கு தானே போராட வேண்டும் என்பதும் விளங்கியது. அவன் தனது இருப்பிடத்தில் மீண்டும் இருந்து கொண்டான்.

“நான் அவரை யார் எண்டு தானே கேட்டன். எழும்பி ஓடச் சொன்னனா” என்று சிவறுபன் அவமானத்தோடு வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

“கேட்கக்கூடாததை கேட்காமல் இருப்பதும் அறம். அறிஞ்சு கொள்ளும்” என்றான் தவலிங்கம்.

மணமகள் மேடைக்கு வந்ததால் எல்லோரது கவனமும் அங்கே திரும்பியது.

சோ. தேவராஜாவின் இரு கவிதைகள்

நுகர்வில் சீரழிதல்

நுகர்வை விரும்பினோர் நற்பயன்பெறார் அறநெறியாளர் வேண்டாப் பொருள் நுகர்வு.

சுயசார்பற்ற மூலதன ஆதிக்க ஆக்கம் வெட்கித்தலை குனிவு தரும்.

நுகர்வுப் பண்பாட்டில் குளிப்பவர் என்றும் பிறர்முன் வெட்கப் படுவர்.

ஐ.எம்.எவ்வுக்கு அஞ்சும் எதிர்காலப்பயன் தெரியார் செயலாற்றல் பெருமை இல்.

ஐ.எம்.எவ்வுக்குப் பயந்தவர் எப்போதும் அஞ்சுவார் நல்லோர்க்கு நன்மை செய்யார்.

செல்வராய் வாழினும் பெருமையற்றவரே ஐ.எம்.எவ்வின் நுகர்வின் பண்புக்கஞ்சு பவர்.

ஐ.எம்.எவ் ஏவல் செய்தொழுகும் சுதந்திர அரசிலும் அடிமைத்தனம் பெருமை உடைத்து.

நண்பர் குறைபோக்கார் நன்மைசெய்யார் நுகர்வின் ஆடம்பர மோகமிக் கவர்.

அறச்செயலும் சுயசார்புப் பொருளும் சுதந்திரவுணர்வும் நுகர்வில் திளைப்பாரிடம் இல்.

அறிவுத்திறம்மிகு கொள்கை யுடையார்க்கு எப்போதும் நுகர்விலுழல் அறிவீனம் இல்.

பல்தேசியக் கொம்பனியார் சோரம்

அன்புவிரும்பார் பொருள்விரும்பும் பல்தேசியக் கொம்பனியார் இன்சொல் துன்பமே தரும்.

பணப்பயன் கணக்கிடும் பண்பற்ற கொம்பனியார் உறவைத் சேராது விடுக.

பல்தேசியம் பேசும் மூலதனத்தின் போலித்தழுவல் பிசாசின் பிணந் தழுவு.

பொருளைவிரும்பும் ஐஎம்எவ்வை விரும்பார் சுயசார்புப் பொருளாதார அறிவு டையர்.

பொதுநலப் பொதுவுடைமையாளர் ஐஎம்எவ்வைச் சோரார் ஆடம்பரம்போலி என்பதறி வார்.

அறிவின் புகழ்ச்சிக்குரிய சான்றோர் மூலதன அந்நியரோடு தோயார் தோள்.

உறுதியுள்ளம் இல்லாதார் சேருவர் காசால் காசைக் காணும் கயவரை.

நெஞ்சநிறை அறவினர் மோகினிப் பிசாசென்பர் வஞ்சம்நிறை ஐஎம்எவ் சேர்க்கை.

எவரையும் வேறுபாடின்றிக் காசால்தழுவும் ஐஎம்எவ் என்பது மக்கள்சாகும் நரகச் சகதி.

ஐஎம்எவ்வும் போதையும் சூதும் இம்மூன்றும் பெருமை யற்றார் தொடர்பு.

நேர்காணல்

வைத்திய கலாநிதி எஸ்.பஞ்சகல்யாணி அவர்கள் வைத்தியராக அம்பன் ஆதார வைத்தியசாலையில் பணியாற்றுகின்றார். பாடசாலைக்காலம் முதல் இலக்கிய ஈடுபாடு உடையவர். சிறுவர் கதைகள், சிறுவர் பாடல்கள், கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை போன்றவற்றை எழுதி வருகின்றார். இதுவரையில் ஒரு சிறுவர் பாடல் நூலினையும், 3 சிறுவர் கதைத் தொகுதிகளையும், சிறுவர் நாடகத் தொகுப்பையும், சூரியப்பெண் என்னும் கவிதைத் தொகுப்பையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவரது நூல்கள் வடமாகாண, இரா.உதயணன் விருதுகளைப் பெற்றுள்ளன.

எஸ்.பஞ்சகல்யாணி
சந்திப்பு : பரணீ

பரணீ:
உங்கள் குடும்பம், பிறந்த இடம், கல்வி பற்றி கூறுங்கள்...

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:
எனது தந்தையார் திரு .சு.செல்லத்தூரை வருமானவரி உத்தியோகத்தர், எனது தாயார் திருமதி.செ .பரமேஸ்வரி ஆசிரியை .எனது பெற்றோர் இருவரும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரிகள். எமது குடும்பம் ஒரு தனிக் குடும்பம். நாங்கள் நான்கு பிள்ளைகள். நான் பிறந்தது புலோலியில் என்றாலும் எனது பெற்றோரின் தொழில் காரணமாக சிறுவயதில் குரு நாகலில் பல்லினச் சமூகத்தில் வாழ்ந்தேன்.

எனது தாயார் ஆசிரியர் என்பதால் மிகச் சிறு வயதிலேயே பாடசாலை சென்று வகுப்பறையில் இருந்துவிட்டேன்.ஆனால் எனது ஆறு வயதில் புலோலி மெதடிஸ்த மிசன் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையில் எனது ஆரம்பக்கல்வி உத்தியோகபூர்வமாகத் தொடங்கியது. பின் போர்ச் சூழ்நிலை காரணமாகப் புற்றளை மகா வித்தியாலயத்தில்

நான்காம் ஐந்தாம் வகுப்பைப் படித்து முடித்தேன். எனது இடைநிலைக் கல்வியை பருத்தித்துறை மெதடிஸ்த பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலையில் கற்றேன். உயர்கல்வியை யாழ். மருத்துவ பீடத்தில் கற்றேன். எமது அகதி வாழ்க்கையில் ஊரெழு கணேச வித்தியாசாலையிலும் சிறிது காலம் கற்றுள்ளேன்.

மிகப் பெரிய சாதனையாகக் கொண்டாடப்படும் ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் நானும் சித்தி எய்தினேன்.கல்விப் பொதுத் தராதர சாதாரண பரீட்சையில் எட்டுப் பாடங்களிலும் அதிவிசேச சித்தி அடைந்தேன். வடமராட்சியில் நான் மட்டும்தான் அப்படிச் சித்தியடைந்ததால் நெல்லியடி சமூகம் என்னைப் பாராட்டிக் கௌரவித்தது.

பாடசாலையில் கற்கும் காலத்தில் கல்விசாரா நிகழ்வுகளிலும் பங்கு பற்றுவேன். பாடசாலை விளையாட்டுத்துறைத் தலைவியாக இருந்த நான் வலைப்பந்தாட்டக் குழுவில் ஐந்து வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக விளையாடியுள்ளேன். சாரண இயக்கத்திலும் இருந்தேன்.

பரணீ:
பாடசாலைக் காலத்தில் உங்கள் இலக்கிய ஆர்வம் பற்றி அறிந்து கொள்ளலாமா?

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:
பாடசாலைக் காலத்தில் நான் மூன்று ஆங்கில நாடகங்களில் ஆண் பாத்திர மேற்று நடித்துள்ளேன். அதை விட பட்டிமன்றத்திலும் பேசியுள்ளேன். ஆசிரியர்களின் பிரியாவிடைகளின் போது கவிதைகள் எழுதிப் பாராட்டுப் பெற்றேன். எமது வகுப்பில் நாம் தயாரித்த கையெழுத்துச் சஞ்சிகையிலும் கவிதை எழுதியுள்ளேன். மற்றும் வகுப்பு மாணவர் மன்றங்களில் நாடகம் பாட்டு எழுதி நடித்துள்ளேன். பாடசாலை நூலகத்தில் புத்தகங்கள் வாசிப்பது எனக்குப் பிடித்தமான செயல்.

ஒளியை நோக்கி என்ற எமது பாடசாலைச் சஞ்சிகையிலும் கவிதைகள் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளேன்

பரணீ:

பாடசாலையில் உங்களுக்கு இலக்கிய ஆர்வத்தை ஊட்டியவர்...
பற்றி கூறுங்கள்...

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

திரு.மு.சிறீபதி, எமது பாடசாலையில் கற்பித்த ஆசிரியர், எனது தந்தையாரின் நண்பர், அவரது அழகிய அடங்காத்தமிழ் என்னைத் தமிழ் மீது ஈர்த்தது. அதைவிட திரு.ஜெயவீரசிங்கம், அவரும் என் தந்தையின் நண்பர், ஐந்தாம் வகுப்பில் எனக்குத் தமிழ் கற்பித்தவர். கட்டுரைத் தலைப்பைச் சொல்லிவிட்டு வெண்கட்டியைத் தந்து “உனக்குத் தெரிந்தவற்றையெல்லாம் கரும்பலகையில் எழுது” என்று என் எழுத்திற்கு வித்திட்டவர். திருமதி நிருபா கிருஸ்ணபாலன் நான் உயர்தரம் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் என்னைக் கொண்டு சிறுவர்களுக்கான நாட்டியநாடகம் எழுதுவித்தார். தனிப்பட்ட ராதியாக அதுதான் சிறுவர்களுக்கான எனது முதல் எழுத்து என்று நினைக்கின்றேன்.

பரணீ:

உங்களுடைய இளமைக்கால வாசிப்பு அனுபவங்கள் பற்றி கூறுங்கள்...

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

என்னுடைய சிறுபராயத்தில் எல்லா வீடுகளிலும் தொலைக்காட்சிப் பெட்டி இருக்கவில்லை. நான் வாசிப்பவர்களையே அதிகம் கண்டேன். அது பத்திரிகையாகவோ கதைப் புத்தகமாகவோ இருந்தது. எனவே நானும் வாசித்தேன். அம்புலி மாமா, கோகுலம், ராணி கொமிக்ஸ்... இவையெல்லாம் முடிய எனது பெற்றோரின் பழைய தமிழ்ப் புத்தகங்களையும் வரலாற்றுப் புத்தகங்களையும் வாசித்தேன். அப்படியே வாசிப்புக்கு அடிமையாகிவிட்டேன். அல்வாய் பாரதி தாசன் நூலகம் என் வாசிப்புப் பசிக்குத் தீனி போட்டது என்றால் மிகையாகாது. பின் பல்கலைக்கழக நூலகத்திலும் பல நூல்களைப் பெற்று வாசித்தேன். உணவு சுத்தி வரும் தாளையக்கூட வாசித்துவிட்டுத்தான் எறிவேன்.

பரணீ:

மருத்துவ துறையை ஏன் தெரிவு செய்தீர்கள்?

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

சிறுவயதில் என்னைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதும் போது நான் ஒரு வைத்தியராக வர விரும்புகிறேன் என்று எனது தந்தையார் சொல்லித் தந்தார். அது அவருடைய விருப்பம். நான் ஒரு சட்டத்தரணியாக வர விரும்பினேன். ஆனால் பெற்றோரின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து மகிழ்வித்தேன்.

பரணீ:

பல்கலைக்கழகத்தில் கற்ற காலத்தில் உங்கள் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி கூறுங்கள்...

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

பல்கலைக்கழகத்தில் கற்ற காலத்தில் நாடி என்ற மருத்துவ மாணவர் சஞ்சிகைக்கு கதை கவிதைகள்

எழுதியுள்ளேன். அதைவிட அறையில் தங்கியிருந்து படித்ததால் பொழுது போக்காகக் கவிதைகள் எழுதுவதுண்டு.

பரணீ:

சிறுவர் இலக்கியத்தை தங்கள் பாதையாக ஏன் வரித்து கொண்டீர்கள்?

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

விசேட தேவையுடைய குழந்தைகளிற்கான சிகிச்சை வழங்குமிடத்திற்குச் செல்லும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அங்கு குழந்தைகளை எப்படிக் கையாள வேண்டும் என்று கற்றுத் தந்தார்கள். அந்த அனுபவங்களை மனதில் வைத்துக் கதைகள் எழுதினேன். அத்துடன் சிறுவர் கதைகளென்று வரும் பல நூல்கள் போட்டி, பொறாமை, கொலை போன்ற பாதகமான செயல்களைச் சொல்லி நிற்பதைக் கண்டேன். எனவே அவற்றைத் தவிர்த்து நல்ல பழக்க வழக்கங்களைச் சொல்லும் அறிவுபூர்வமான கதைகளை எழுதினேன்.

பரணீ:

சிறுவர் கதைகளை எழுதும் போது நீங்கள் உள்ளத்தில் இருந்தி வைத்திருக்கும் விடயங்கள் பற்றி கூறுங்கள்?

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

சிறுவர் கதைகளை எழுதும் போது அக்கதைகளை வாசிக்கப் போபவர்கள் சிறுவர்கள் என்பதை மறந்து விடக் கூடாது. கதைகள் நல்வழியைச் சொல்பவாகவோ புதுவிடயங்களை அறிமுகப்படுத்துபவையாகவோ இருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பேன்.

பரணீ:

இன்றைய சிறுவர்களுக்கு எவ்வாறான விடயங்களை கற்பிக்க வேண்டும் என நினைக்கிறீர்கள்?

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

இன்றைய சிறுவர்களிற்கு பெரியோரைக் கனம் பண்ணல், மூத்தோரை மதித்தல், ஆசிரியருக்கு அடங்கல், அன்பு, இயற்கை நேசிப்பு, வாசிப்புப் பற்றிக் கூற வேண்டும்.

பரணீ:

சிறுவர்களிடம் வாசிப்பு ஆர்வத்தை உண்டு பண்ண என்ன செய்ய வேண்டும்?

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

சிறுவர்கள் வாசிக்க வேண்டுமாயின் பெரியவர்களாகிய நாங்கள் வாசிக்க வேண்டும். வீட்டிலே புத்தக அலுவாரி வேண்டும். வாசிப்பதற்கென்று குறிப்பிட்ட நேரத்தை ஒதுக்க வேண்டும். பாடசாலைகளில் நூலக நேரம் ஒதுக்கப்பட்டு வாசிப்பு ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும். வாசித்த நூலில் கேள்விகள் கேட்கப்பட்டுப் பரிசில்கள் வழங்க வேண்டும். ஊரின் சனசமூக நிலையங்களில் நூலகங்களும் இருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லாத சந்தர்ப்பத்தில் நடமாடும் நூலகம் அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

பரணீ:
நீங்கள் வெளியீடு செய்த சிறுவர் நூல்கள் பற்றி கூறுங்கள்?

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:
மூன்று கதைப் புத்தகங்கள், ஒரு நாடகப்புத்தகம், ஒரு பாடல் புத்தகமெனச் சிறுவர்களிற்காக இது வரை ஐந்து நூல்கள் எழுதியுள்ளேன். அந்த நூல்களில் எனது சிறு பராயத்து அனுபவங்கள், இயற்கையின் உன்னதங்

களும் சவால்களும், பொது அறிவு, நற்சிந்தனைகள், கற்பனைகள் என்பவற்றை உள்ளடக்கி எழுதியுள்ளேன். ஐந்து நூல்களிற்கும் எனது மகளே அட்டைப்படம் வரைந்தார்

பரணீ:
நீங்கள் பெற்ற விருதுகள் பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்புகின்றோம்...

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

நான் எழுதிய நூல்களை விருது பெற அனுப்பலாம் என்று எனக்கு அறிமுகம் செய்தவர் ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியர் திரு வை.சுந்தரேசன் அவர்களே. அந்த முறைக்கு 2021இல் எனது இரண்டு நூல்களை அனுப்பிய போது ஒன்று சிறந்த நூற் கொள்வனவிற்குத் தேர்வு செய்யப்பட்டது. மற்றையதற்கு வடமாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்சு சிறந்த நூற் பரிசு தந்து கௌரவித்தது. அடுத்த வருடம் எழுதிய நூலை இரா.உதயணன் விருதிற்கு அனுப்புமாறு திரு.ரகுவரன் ஆசிரியர் விலாசங்களும் தந்து கட்டாயப்படுத்தியதால் அனுப்பினேன். அந்த விருதும் கிடைத்தது. என்னைப் பொறுத்த வரையில் எழுத்தாளனிற்கு விருது ஒரு ஊக்குவிப்புத்தான். இருந்தாலும் விருது பெறாத நூல்கள் சிறந்த நூல்கள் இல்லையென்றாகிவிடாது. அத்துடன் அறிஞர்கள் பலர் தமது நேரத்தைச் செலவழித்துத் தெரிவு செய்த விருதை யார் கைகளால் பெற்றுக் கொள்கிறோம் என்பது முக்கியமானது. சரியான முறையில் ஒழுங்கு செய்யப்படாத விருது வழங்கும் விழாக்கள் எழுத்தாளர்களை மகிழ்விப்பதை, கௌரவப்படுத்துவதை விடுத்து அவர்களை கேலி செய்பவையாகவும் உதாசீனம் செய்பவையாகவுமே இருக்கின்றன என்பது கசப்பான உண்மை.

மேலும் விண்ணப்பித்து விருது வழங்குவதை விடுத்துக் கலைஞர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து விருது வழங்கவேண்டும். இலங்கை போன்ற சிறிய நாட்டில் இது கடினமான செயல் அன்று.

பரணீ:
அண்மையில் “சூரிய பெண்” என்ற கவிதை தொகுதியையும் வெளியீடு செய்துள்ளீர்கள்... கவிதை மீதான உங்கள் ஆர்வம் பற்றி கூறுங்கள்?

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:
பாடசாலைக் காலத்திலேயே கவிதை எழுதியதைக் கூறியுள்ளேன். மரபுக் கவிதைகளை நான் மிகவும் விரும்பினேன். எனது அனுபவங்களை மட்டுமல்லாது சமூக அவலங்களையும் கவிதையாக்கியுள்ளேன்.

பரணீ:
உங்களுடைய நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள் பற்றி கூறுங்கள்...

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:
ஐந்து நூல் வெளியீட்டு விழாக்களை எனது வீட்டில் நடாத்தியுள்ளேன். மங்கல விளக்கேற்றலும் தமிழ்மொழி வாழ்த்தும் பாடப்பட்டது. எல்லாவற்றிலும் முதற் பிரதியை எனது குழந்தைகளே பெற்றுக் கொண்டனர். ஊரவர், நண்பர்கள், ஆசிரியர்கள், இலக்கிய கர்த்தாக்கள் அழைக்கப்பட்டனர். இம்முறை எனது பழைய பொருட் சேகரிப்பில் ஒரு பகுதி காட்சிப்படுத்தப்பட்டது. அதைவிட இலக்கிய கர்த்தாக்கள் சார்பாக நான் ஒரு சத்தியப்பிரமாணம் செய்து கொண்டேன். அது, இலக்கிய கர்த்தாக்களாகிய நாங்கள் எவ்வித வேற்றுமையும் பாராட்டாது ஒற்றுமையுடனும் மனிதநேயத்துடனும் செயற்பட்டுத் தரமான இலக்கியத்தை உலகிற்குத் தருவோமெனவும் எம்மவரில் யாரும் பிழை செய்வாராயின் அதைப் பொதுவெளியிற் கதைக்காது தனிப்பட்ட

முறையில் கதைத்து வேண்டியன செய்வோமெனவும் உறுதி பூணுகிறோம் என்றவாறு அமைந்தது.

பரணீ:

நீங்கள் பழைய அரும்பொருட்களை சேகரித்து கண்காட்சி படுத்தியும் பாதுகாத்தும் வருகிறீர்கள்... இந்த ஆர்வம் ஏன் ஏற்பட்டது... எவ்வகையான பொருட்களை சேகரிக்கிறீர்கள்?

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

இது பற்றி IBC தமிழ் பேட்டி ஒன்றிலும் வளர் சஞ்சிகையிலும் கூறியுள்ளேன். சுருங்கக் கூறின் அறாவிலைக்குப் பழைய பொருட்களை (இரும்பு, செம்பு, பித்தளை, வெண்கலம், மண், மரம், கல், கண்ணாடி, ஓலை ஆகியவற்றால் ஆன) விற்காதீர்கள். அவற்றைப் பேணுங்கள். அவை எமது பண்பாட்டைப் பேசும்.

பரணீ:

உங்களுக்கான எழுத்துக்கான நேரத்தை எவ்வாறு ஏற்படுத்திக் கொள்கிறீர்கள்?

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

எனது குடும்பத்திற்கான மற்றும் நோயாளருக்கான கடமைகளில் பங்கும் ஏதும் வராதபடியே எழுத்துக்கான நேரத்தை ஒதுக்குகின்றேன். எனது நித்திரைக்குரிய நேரத்தில் ஒரு பகுதியையும் எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

பரணீ:

ஈழத்து இலக்கிய உலகின் இன்றைய இயங்கியல் பற்றிய உங்கள் கணிப்பு...

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

உட்பூசல், பொறாமை, புறங்கூறல், குழுவாகப்பிரிந்து போட்டியிட்டுச் செயற்படல் போன்றவற்றால் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் குறைந்து தரமற்ற படைப்புகள் வருவதற்குரிய சந்தர்ப்பங்கள் கூடுகிறது. படைப்புகளை வெளியீடு செய்யப் பிறரிடம் கையேந்தும் நிலையில் பலர் உள்ளதால் பிறருடைய விருப்பத்தின் படி இலக்கியம் செய்ய வேண்டிய அபாயமும் உண்டு. மற்றும் விற்பனைக்காக வாங்கிய நூல்களுக்கு புத்தகக்கடைக்காரர்கள் பணத்தை வழங்குவதில்லை எனவும் அதற்காக அலையவேண்டியுள்ளது எனவும் அறிகிறேன். இந்தப் போக்கு விரைவில் மாறவேண்டும்.

பரணீ:

எதிர்கால உங்கள் திட்டம்?

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

ஆதரவற்ற முதியோருக்கு சமைத்த உணவு வழங்கல், விசேட தேவையுள்ள குழந்தைகளுக்கு இலவசசிகிச்சை நிலையத்தை ஆரம்பித்தல், தொல்பொருள் கூடம் அமைத்தல்

பரணீ:

உலகியல் சம்பந்தமாகவும் உங்களுக்குள்ள ஆசைகள் பற்றியும் கூற முடியுமா?

எஸ். பஞ்சகல்யாணி:

ஆசைகள் அந்தந்த வயதிற்கேற்ப வேறுபடும். என்னுடைய 44வயதில் ஒரு குவளை தேனீரைச் சுடச்சுட சிறிது சிறிதாக, அமர்ந்திருந்து குடிக்க வேண்டும் என்பது எனது ஆசை. அதைவிடக் கூட்டுக் குடும்ப முறை மீண்டும் மலர வேண்டும் என்பதும் எனது ஆசை. மேலும் சிறுவர் உளவியல் கற்ற ஆசிரியர்கள்

முன்பள்ளியிலும் ஆரம்பக்கல்விக் கூடங்களிலும் கற்பிக்க வேண்டும் என்பது எனது கனவு. விசேட தேவையுடைய பிள்ளைகளை ஆட்டுக் குட்டி போல் நடத்தாது அவர்களையும் மனிதக் குழந்தைகளாக நடத்த வேண்டும் என்பதும் அவர்களுடைய பெற்றோர்படும் சிரமங்களை விளங்கி அவர்கள் மனமுடையாதவாறு கதைக்க ஏனையோர் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது எனது வேண்டுகோள்.

புகலிட இலக்கியமும்

வ.ந.கிரிதரனின் கட்டடக்காட்டு/ கூட்டு முயல்களும்

■ ஈழக்கவி

“டயஸ்போரா” (Diaspora) என்பது ஒரு பயங்கரவாத/ தீவிரவாத அமைப்பு என்ற மாயை பெரும்பான்மை மக்களிடையே தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஈழத்து அரசியல் நிலவரங்களும் இனவாத ஊடகங்களும் இந்த பிம்பத்தை உருவாக்கியுள்ளன. அண்மையில் சியத டிவி (Siyatha TV) இன் “டெலிவகிய” (Telewakiya) நிகழ்ச்சியில் ஊடகவிலாளர் லால் மாவலகே (Lal Mawalage) இந்த மாயத்தை அல்லது பிம்பத்தை சுட்டிக் காட்டி, “டயஸ்போரா” என்பது புலம்பெயர் மக்களை குறிக்கின்ற ஒரு சொற்றொடர் என்றும் குறிப்பாக, ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து சர்வதேசமெங்கும் வாழும் தமிழ் மக்களையும் சுட்டுகின்றது - போன்ற கருத்துக்களை நேர்மையாகவும் வரலாற்று ரீதியான கருத்தியல்களோடும் உலகலாவிய விவரணங்களோடும் மிகத் தெளிவாக முன்வைத்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. புலம் பெயர்ந்தவர்களைக் குறிப்பிடும் ஆங்கிலச் சொல்லான டயஸ்போரா என்பது யூதர்களில் புலம் பெயர்ந்தவர்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகத்தான் முதன்முதலில் பயன்படுத்தப்பட்டது. யூதர்கள்தான் பல காலமாகவே உலகெங்கும் புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்தவர்கள். இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின் இஸ்லாமியர் வாழ்ந்த நாடுகளிலிருந்து சில பகுதிகள் வலுக்கட்டாயமாகப் பிடுங்கப்பட்டு அவர்களுக்கென ஒரு நாடு ஏற்படுத்தப்பட்டது, இதுவே உலகத்திற்கு சாபக் கேடாகிவிட்டது. உலகில் பல சமூகங்கள் புலம் பெயர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். சான்றாக ஆப்பிரிக்க மக்கள் பலநாடுகளுக்குப் புலம்பெயர வேண்டிய நிலை

ஏற்பட்டது. உலகில் அதிகமாகப் புலம்பெயர்ந்தது ஈழத் தமிழர்கள்தான். அரசியல் அடாவடித்தனம் காரணமாக சொந்த நாட்டிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து அந்நிய நாடுகளில் வாழவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஈழத்தமிழர்களுக்கு உருவானது. குடிபெயர் தலைக்குறிக்க மைக்ரேஷன் (Migration) டிஸ்ப்ளேஸ்மெண்ட் (Displacement) என்னும் இரு சொற்களும் ஆளப்படுகின்றன. மைக்ரேசன் என்பது ஒரு நாட்டை விட்டு இன்னொரு நாட்டுக்குப் பெயர்தல். டிஸ்ப்ளேஸ்மெண்ட் என்பது ஒரே நாட்டுக்குள் நிகழும் இடப்பெயர்ச்சி. இடப்பெயர்ச்சியைப் புலம்பெயர்தலாகக் காணக்கூடாது என்பதுபன்னாட்டு வரையறை ஆகும்.

தமிழிலக்கியம் இன்று “புலம்பெயர் இலக்கியம்” எனும் ஒரு புத்திலக்கிய வகைமையைக் கண்டுள்ளது. “ஈழத்தமிழின் புதியதான புலம்பெயர்வுகளின் விளைவாக முகிழ்ந்து வரும் இலக்கிய வகையைப் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்” என்கிறார், எஸ்.பொன்னுத்துரை. இவரே புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்ற பதப்பிரயோகத்தினை முதலில் முன்வைத்ததாக சொல்லப்படுகின்றது. “எண்பது களிலே நமது நாட்டிலிருந்து அலைந்து உலைந்து திரிந்த மக்களின் புகலிடப்படைப்பிலக்கியங்களும் எழுத்துக்களும் உலகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே புலம்பெயர் இலக்கியம் என்றொரு தனிப்பகுதியினை உண்டாக்கின” என்கிறார் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ். “அலைவும் உலைவும்” (“புகலிட படைப்பிலக்கியம் குறித்த பார்வைகள்”: 2009) என்ற ஆய்வு நூலில் சு.குணேஸ்வரன் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார், “இற்றைக்கு கால் நூற்றாண்டை நெருங்கிக்

கொண்டிருக்கும் ஈழத்தமிழர்களின் புலம்பெயர் இலக்கியம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினுள் தனித்துவமான தொரு இலக்கிய வகையாகத் திகழ்ந்து வருகின்றது. ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் தொடர்ச்சியாகவும் அதன் இன்னொரு கட்ட வளர்ச்சியாகவும் திகழ்கின்ற இவ்விலக்கியத்துள் இதுவரை தமிழ் இலக்கிய உலகு எதிர்கொள்ளாத பல புதிய பிரச்சனைகளும் வாழ்வனுபவங்களும் உள்ளடங்கியுள்ளன. புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கம் ஈழத்தமிழ்ப் படைப்புலகுக்கு புதிதாக அமைகின்ற அதேவேளை அது உருவத்திலும் பல மாறுதல்களை வேண்டி நிற்பதாக அமைந்துள்ளது.”

ஆங்கிலத்தில் “Diaspora literature” எனப்படும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு நிகரான சொல்லாக தமிழில் “புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்” எனும் சொல் கையாளப்படுகிறது. இது புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம், புகலிட இலக்கியம், அலைவு இலக்கியம், புலச்சிதறல் இலக்கியம் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. 'Diaspora Literature' என்ற சொல்லைக் குறிக்க “expatriate literature” என்ற சொற்றொடரும் பயன்பாட்டில் உள்ளது. இங்கு “expatriate 6T6drugsbgs “to send out of one's country” GT60T GUTC56ft GasTests.TGoTib. மேலும் “expatriate என்பதற்கு ஒக்ஸ்போட் ஆங்கில அகராதி a person living outside her or his own country 6T6076 b GUITOb6ft 35(566 pg5. (oxford advanced learner's dictionary, fifth edition 1996, p.403) இவ்வகையில் “exile literature, Afro American literature, British Asian literature> French African literature 66. அழைக்கப்படும் இலக்கியங்கள் யாவற்றினதும் பொதுவான அம்சம் எல்லாம் ஏதோ ஒருவகையில் தாய் மண்ணை விட்டுப் பெயர்ந்து வந்தவர்களால் படைக்கப்படுவதே ஆகும்.” (யமுனா ராஜேந்திரன், புலம்பெயர் இலக்கியம் கோட்பாடு பற்றிய பிரச்சினை, சுவடுகள், நோர்வே, 1995, இதழ் 68) என்று கூறினாலும் மிக வலுவான காரணிகளாக இருப்பவை அரசியற் பிரச்சனைகளே ஆகும். புலம்பெயர்ந்தோர் என்ற சொல்லைவிட “புகலிட இலக்கியம்” (Exile Literature) என்ற தொடர் பொருத்தமானது என்று சிலர் விவாதிக்கின்றனர். ஏனென்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்க்கை நெருக்கடியால் வேறொரு நாட்டிற்குச் சென்று புகலிடமாக தஞ்சம் அடையக் கூடியவர்களால் எழுதப்படக் கூடிய இலக்கியம் என்கின்றனர் (பார்க்க, “அலைவும் உலைவும்” 2009: 02-15).

“இன்று உலகஅளவில் புலம்பெயர்/புகலிட இலக்கியத்தின் பாதிப்பும் வீச்சும் மிகுதி” எனக்குறிப்பிடும் பேராசிரியர் க. பூரணசந்திரன் புகலிட எழுத்தாளர்கள் பற்றி பின்வருமாறு எடுத்துரைத்துள்ளார். “ஸ்டாலின் காலத்து ரஷ்யாவிலிருந்து பல எழுத்தாளர்கள் அமெரிக்காவுக்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் புலம்பெயர்ந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் ரஷ்ய உருவவியல் குழுவைச் சேர்ந்த ரோமன் யாகப்சன் போன்ற பலரிருக்கின்றனர். ரஷ்ய உருவவியல் குழுவினர், செக்கோஸ்லவகியாவில் ப்ராஹா நகரில் முக்கியமான மொழியியல் வட்டத்தைப் பின்னர் உருவாக்கினார்கள். நவ பிராய்டியச் சிந்தனைக் குழுவினரும் ரஷ்யாவிலிருந்து அமெரிக்காவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தனர். ரஷ்யாவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்த முக்கியமானதோர் எழுத்தாளர் சோல்சினிட்ஸின். இவருடைய “கேன்சர் வார்டு” என்ற நாவல் புகழ்பெற்றது. ஜோசப் பிராட்ஸ்கி, நோபல் பரிசு பெற்ற ரஷ்ய எழுத்தாளர். ஸ்டாலின்

காலத்தில் புலம்பெயர்ந்தவர். அமெரிக்காவில் இறந்தார். இங்கிலாந்தில் வசிக்கும் சல்மான் ருஷ்தியின் நாவல்கள் இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன. இந்திய வம்சாவளியினரில் இன்னொருவர் வித்யாதர் தூஜ் பிரசாத் நைபால். டிரிட்னாடில் பிறந்து இங்கிலாந்தில் வாழ்பவர். அவருடைய “பெண்ட் இன் திரிவர்” ஆப்பிரிக்கச் சர்வாதிகார ஆட்சியின்கீழ் வாழ்வதிலுள்ள பிரச்சினைகளை விளக்குகின்ற நாவலாகும். கஜாதா பட், குஜராத்தில் பிறந்து பிரிட்டனில் வாழ்பவர். இவர் மங்கீ ஷேடோஸ், ஸ்டிங்கிங் ரோசஸ் போன்ற நூல்களை எழுதியுள்ளார். தஸ்லிமா நஸ்ரின் பற்றி அறியாதவர் குறைவு. வங்காள தேசத்தில் பிறந்து அகதியாகச் சுற்றிவருபவர். இவரது முக்கிய நாவல் லஜ்ஜா. உலகில் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களில் இல்மஸ் குனே, மிலன் குண்டேரா, வோலே சோயிங்கா, தர்வீஷ்மஹ்முத் எனப்பலர் உள்ளனர்”.

தமிழ் மரபில் புலம்பெயர்வு என்பது சங்க காலத்திலேயே அயலக வணிகம் சார்ந்து இங்கிருந்து பல்வேறு நாடுகளுக்கு குறிப்பாக கிரேக்க ரோமானிய நாடுகளுக்கு நிகழ்ந்துள்ளது. சோழர் காலகட்டத்தில் அரசியல் ரீதியாக, அரசியல் ஆதிக்கம் காரணமாக கீழ்த்திசை நாடுகள் முழுவதும் புலம்பெயர்வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. தமிழில், புலம்பெயர்வு வாழ்நிலையையும் அதன் காரணமாக உள்ள பொருளாதாரச் செயற்பாடுகளையும் குறிப்பிடுகிற முதல் நூல் “பட்டினப்பாலை” ஆகும். ஏற்றுமதி இறக்குமதி வணிகமும் செல்வமும் கொண்ட புகார் நகரத்தின் சிறப்பினை அது இப்படிச் சொல்கிறது.

“தொல் கொண்டித்துவன்றிருக்கைப்
பல்லாய மோடுபதிபழகி
மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேஎத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினிதுறையும்
முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம்.”

(உருத்திரங்கண்ணனார்)

தமிழகத்திற்குப் புலம்பெயர்ந்து வந்த மக்கள், மொழி இன வேறுபாடின்றி மகிழ்ச்சியோடு இருந்தார்கள் என்ற புலம்பெயர்வு வாழ்க்கையின் சீரிய சிறந்த பண்பு இச்சங்க பாடலில் காட்சியாகியுள்ளது. தமிழகத்துக்குப் புலம்பெயர்ந்த மக்களைப் பற்றி தொன்மை இலக்கியங்கள் கூறுகின்றனவே தவிர, தமிழக மக்கள் வேற்றுப்புலங்களுக்கு பெயர்ந்தார்கள் என்று கூறவில்லை. 1777 இல் ஆங்கில ஆட்சியாளர் முதன் முதலாக தமிழர்கள் சிலரை பிஜி தீவிற்கு அனுப்பினர். தொடர்ச்சியாக ஆண் பெண் உழைப்பாளர்கள் கரும்புத் தோட்டங்களில் வேலை செய்வ தற்காக அனுப்பப்பட்டனர். மொரீசியஸில் கவர்னராக பணியாற்றிவந்த சர். ஆதர் கோர்டன், ஃபிஜியின் முதல் கவர்னராக பொறுப்பேற்ற பின்பு அவர் செய்த முதல் பணி இந்தியாவிலிருந்து ஃபிஜி தோட்ட வேலைகளுக்கு ஆட்களை கொண்டுவந்து இறக்கியதுதான். 1879ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 14ஆம் நாள் லியோனிதாஸ் கப்பல் மூலம் கொத்து கொத்தாக ஃபிஜி மண்ணில் கொண்டு தள்ளப்பட்டனர் இந்தியர்கள். அப்போதிலிருந்து 1916ஆம் ஆண்டு வரை கப்பல் கப்பலாகக் கொண்டுவரப்பட்டு ஃபிஜியில் குவிக்கப்பட்ட இந்தியர்களின் எண்ணிக்கை சுமார் 60,000 பேருக்கு மேல். புலம்பெயர்ந்து அல்லல் பட்ட இம் மக்களைப்பற்றி பாரதி பாடிய, “பிஜித்தீவிலே ஹிந்து ஸ்திரீகள்” என்ற இசைப்பாடல்தான், தமிழில் தோன்றிய முதல் புலம்பெயர் இலக்கியம் (கவிதை) அல்லது புலம்

பெயர்ந்த மக்களைப் பற்றிய தமிழிலக்கியத்தில் நேரடியான முதல்பதிவு ஆகும். “கரும்புத் தோட்டத்திலே...” என்ற பல்லவியோடு தொடங்கும் அந்த பாடலின் சில வரிகள் வருமாறு,

“.....தெற்கு
மாகடலுக்கு நடுவினிலே, அங்கோர்
கண்ணற்ற தீவினிலே - தனிக்
காட்டினிற் பெண்கள் புழுங்குகின்றார், அந்தக்
(கரும்புத்தோட்டத்திலே)

நாட்டை நினைப்பாரோ? - எந்த
நாளினிப் போயதைக் காண்பதென்றே அன்னை
வீட்டை நினைப்பாரோ? - அவர்
விம்மி விம்மி விம்மி விம்மியழுங் குரல்
கேட்டிருப்பாய் காற்றே! துன்பக்
கேணியிலே எங்கள் பெண்கள் அழுதசொல்
மீட்டும் உரையாயோ? - அவர்
விம்மியழவுந் திறங்கெட்டும் போயினர்
(கரும்புத்தோட்டத்திலே)

“தெற்கு மாகடலுக்கு நடுவினிலே அங்கோர் கண்ணற்ற தீவினிலே” என்று இந்த பாடலில் பாரதியார் குறிப்பிடுவது பசிபிக் பெருங்கடலின் மத்தியில் சின்ன புள்ளியாகக் கண்ணில்படும் குறைந்தளவிலான மக்கள் தொகையை கொண்ட ஃபிஜி தீவுதான். பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலிருந்து தமிழ், இந்தி, வங்காளம் பேசும் பலரை தேயிலைத் தோட்ட வேலைகளுக்காகவும் கரும்புத் தோட்ட வேலைகளுக்காகவும் கங்காணிகளின் ஆசை வார்தைகளால் வீழ்த்தி அவர்களின் சொந்த ஊர்களை விட்டு வேறு நாடுகளுக்கு (மலேசியா, பர்மா. இலங்கை,...) அடிமாடுகளைப்போல எங்கே போகிறோம், என்ன செய்யப்போகிறோம் என்பதைக்கூட அறியாமல் கூட்டிச் சென்றனர். தமிழகத்திலிருந்து ஏழைமக்கள் பலர் இலங்கை, மலேசியா போன்ற நாடுகளுக்குத் தேயிலை, ரப்பர் தோட்ட உழைப்பாளர்களாக கொண்டு செல்லப் பட்டனர். இவர்கள்தான் முதன்முதலாகப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களாக கருதப்படுகின்றனர். இந்தப் புலம்பெயர்வு வாழ்க்கைச் சித்திரத்தை அளிக்கும் முதல் புனைவு இலக்கியம் (சிறுகதை) புதுமைப் பித்தனின் “துன்பக்கேணி” (முதல் வெளியீடு: மணிக்கொடி 31.03.1935 14.04.1935 - 28.04.1935) ஆகும். இப்புனைவின் தலைப்பு பாரதியின் “பிஜித்தீவிலே ஹிந்து ஸ்திரீகள்” கவிதையின் சொல்லாடலாகத்தான் (துன்பக் கேணியிலே எங்கள் பெண்கள் அழுதசொல்) அமைந்துள்ளது. ,கேள்விப்பட்ட தகவல்களைக் கொண்டே புதுமைப்பித்தன் இந்தக் கதையை எழுதியிருக்கிறார். அடிமைக்கூலியாகச் சென்ற ஒரு தலித் குடும்பத்தின் நோயும் அவமதிப்பும் மரணமும் நிறைந்த வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் இப்பிரதி உண்மையில் ஒரு நாவலுக்கான கட்டமைப்பு கொண்டது. பிரச்சினைப்பாடுகள் செறிந்த புலம்பெயர்தலின் அவலம் கொதிக்கும் இப்புனைவின் கதைக்களம் இலங்கை என்பது அவதானிக்கத்தக்கது. “இது ஒரு வரலாற்று வேடிக்கை தான்” என்கிறார் சு.வேணுகோபால். ஏனெனில், இன்று புகலிட தமிழ் இலக்கியம் என்பது ஈழம் சார்ந்ததாகவே கவனிப்பாயிற்று. ஈழத்தமிழர் தெறித்தோடி உலகநாடு களில் அடைக்கலம் புகுந்த இடங்களிலிருந்து எழுகின்ற

இலக்கியம் “புகலிட இலக்கியமாக” என்பதுகளுக்குப் பின் அடையாளம் காணப்பட்டது. இவ்விடத்தில் நேர்காண லொன்றில் (நாழிகை (லண்டன்), டிசம்பர் , 1994) பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்து நோக்கத்தக்கது: “ஐரோப்பாவில் வளர்ந்துவரும் தமிழ்க் கலாசாரச் சூழலை, குறிப்பாகப் புகலிடம் தேடிவந்த கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்களின் இருத்தலுக்கான தேடலை என்னால் ஓரளவு புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. தமிழ்க் கலை இலக்கிய வரலாற்றில் இது ஒரு முக்கிய அம்சமாகும். இலங்கையின் அரசியல் நெருக்கடி காரணமான 80களுக்குப் பின்னர் ஓர் இலட்சத்துக்கும் அதிகமான இலங்கைத் தமிழர்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந் துள்ளனர். இவர்களுள் எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் பலர். இவர்கள் பெரும்பாலும் தமிழ் மாத்திரம் அறிந்தவர்கள். தங்கள் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற் குரிய களமாகச் சஞ்சிகைகளையும் பத்திரிகைகளையும் வெளியிடுகின்றனர். புத்தகங்கள் பலவும் வெளி வந்துள்ளன. இவற்றின் மூலம் தமிழில் புகலிடஇலக்கியம் என்பது கவனத்துக்குரிய புதிய பிரிவாக வளர்ந்து வருகின்றது. இன்றைய இலக்கியத்தின் பிரிக்க முடியாத பகுதியாக அதனை நாம் நோக்க வேண்டும்” (எம்.ஏ.நுஃமான் முற்றுப்பெறாத விவாதங்கள் 2023: 183, 184). ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவர்களிடம் ஈழம் என்ற மண் பெரும் துயரத்தை உண்டாக்குகிறது. காரணம் முழுக்க நிகழ்கால அரசியல் பிரச்சனைகளோடு பிணைந்த ஒன்றாக இருக்கிறது. ஈழத்தில் இனமோதல் போர் காரணமாக வெளிநாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்தவர்கள் குறித்து அதிகம் பேசப்பட்டுள்ளன, எழுதப்பட்டுள்ளன. எனவேதான் தமிழ் புகலிட இலக்கியம் என்பது ஈழத்தவர் களின் படைப்புகளையே குவிமையப்படுத்தி நிற்கின்றது. ஆனால், ஆங்கிலயரின் காலனி ஆதிக்கம் நிலைபெற்ற நாளிலிருந்து தமிழர்களைக் கட்டாயமாகப் புலம்பெயர்ந்து (மலேசியா, பர்மா, இலங்கை. தென்னாப்பிரிக்கா முதலான நாடுகளுக்கு) செல்லவேண்டிய நெருக்கடிக்கு உள்ளா கினர். தமிழர்கள் அடிமைகளாக குடியேறத் தொடங்கிய 1777/1786 இல் இருந்தே புகலிட இலக்கியம் தோன்றி யிருந்தல் வேண்டும். ஆனால் இயல் எழுத்தாக அவை அமையவில்லை நாட்டார் பாடல்களாக மட்டும் வெளிப் பட்டன. இவர்களைக் கண்காணித்த கங்காணிகளும், கிராணிகளும் ஆங்கிலம் தெரிந்த தமிழர்கள்தான். அவர்களில் எவரும் இவர்களின் அவலத்தை எழுத வில்லை. இந்த அடிமைகளின் மூன்றாம் நான்காம் தலைமுறையினரே எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்களாக உருவாகின்றனர். 200 ஆண்டுகால அடிமை வாழ்வை கிழக்காசிய நாடுகளில் தமிழர்கள் வாழ்ந்திருந்தும் எழுத்தி லக்கியத்தில் அவர்கள் குறித்த பதிவு பெறாமலே போயிருக் கிறது. மலேசியா, சிங்கப்பூர் நாடுகளில் 1940களுக்குப் பின்னர்தான் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த தமிழர்களின் வாழ்வு இலக்கியமாகத் தொடங்கியிருக்கிறது (இவ்வலக்கியங் களை அறிய பார்க்க, சு.வேணுகோபால் “தமிழ்ச் சிறுகதை களில் புலம்பெயர்ந்தோர் நிலை”).

“புலம்பெயர் இலக்கியமும் ஈழத்து இலக்கியமும்” என்ற உரைக்கட்டில் தேவகாந்தன் முன்வைத்துள்ள சில கருத்துக்கள் துல்லியமாய் துலக்கத்தக்கன. “புலம்பெயர் தமிழிலக்கியம் என்ற வடிவத்திலும் ஈழத்தவரின் ஆக்கங் களை மட்டும் கருதும் போக்கு நிச்சயமாக

தவிர்க்கப்பட்டாக வேண்டும். தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்து வேற்று நாடுகளில் வதிவோரின் தமிழ்ப் படைப்புகளையும் புகலிடத்தமிழிலக்கியமாகவே கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பிரான்சில் வதியும் நாகரத்தினம் கிருஸ்ணா, இங்கிலாந்தில் வதியும் யமுனா ராஜேந்திரன், கனடாவில் வதியும் சு.கி.ஜெயகரன், ஐக்கிய அமெரிக்காவில் வதியும் காஞ்சனா தாமோதரன் ஆகியோரது ஆக்கங்களை எந்த வகையான வகைக்குள்ளும் கொண்டுவந்து விட முடியாது போய்விடும்... ஒரு தசாப்த காலத்துக்கு முன்பாக, ஆங்கிலத்தில் எழுதும் பல்வேறு நாடுகளிலுமிருந்து புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் தம்மை Exile writers என்றே குறிப்பிட்டு வந்தனர். அவர்களது படைப்புகளும் Exile Literature எனக் குறிப்பிடப்பட்டு வந்தன. ஆனால் இப்போது அவர்கள் குறிப்பாக சல்மான் ருஸ்டி, பாரதி முகர்ஜி போன்றோர், தம்மை அபைசயவந றசவைநசள எனவே குறிப்பிடுகிறார்கள். அவர்களது இலக்கியமும் migrate literature எனவே அழைக்கப்படுகிறது. எக்ஸைல் என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கான வரைவிலக்கணம், ஒரு நிர்நயந்தத்தில் நாடு நீங்குதலையே குறிப்பிடுகின்றது. ஆபைசயவெ என்பவர் விருப்பக்குடியேறியாவார். I don't exist in this country, not as a writer, a citizen, nor human being. I don't feel that I belong anywhere not since my roots were torn from the ground vd Samir Naggash கூறுவதுபோன்ற கதறல் அவரது படைப்பில் சாத்தியமே இல்லை. ஆக புலம்பெயர் தமிழிலக்கியம் என்பதைவிட தமிழ்க் குடியேறிகளின் தமிழ் அல்லது ஆங்கில இலக்கியம் என குறிக்கப்படுவதே வெகுவிசுவில் உருவாகக் கூடிய சூழ்நிலையென நம்பகமாகத் தோன்றுகிறது” (இணையம்).

புகலிட இலக்கியம் பற்றிய இத்தகைய அறிகையுடன், வ.ந.கிரிதரனின் “கட்டடக்காட்டு/கூட்டு முயல்கள்” என்ற புகலிட அனுபவச் சிறுகதைகளைப் பற்றி நுண் நயமாக ஆய்வோம். இத்தொகுப்பு “ஜீவநதி”யின் 194 ஆவது வெளியீடாகும். இந்நூலை ஜீவநதி வெளியீட்டகம் மிக நேர்த்தியாக வெளிக் கொணர்ந்துள்ளது. 2021 புரட்டாதி வெளிவந்த இப்பிரதியின் பக்கங்கள் 166 (+vii). 25 சிறுகதைகளும் இரு குறுநாவல்களும் இதன் உள்ளடக்கம். அட்டையில் நூலாசிரியரின் உருவம் ஒவியமாகியுள்ளது. 1983-1984 காலகட்டத்தில் நூலாசிரியர் அகதியாகப் புகலிடம் நாடி நியூயோர்க் மாநகரில் வாழ்ந்த கால கட்டத்தில், மாநகரத்துப் பெயர் தெரியாத வீதி ஒவியர் ஒருவர், அவரை (வ.ந.கிரிதரன்) வைத்து வரைந்த பென்சில் ஒவியம். “பரணீதரன்” ஒவியத்தை கவின் நுட்பத்தோடு அட்டையில் பதியமாக்கியுள்ளார். இலங்கையின் யாழ்ப்பாண நகரிலுள்ள வண்ணார்பண்ணையை பிறப்பிடமாக கொண்ட, வ.ந.கிரிதரனின் தற்போதைய இருப்பிடம் டொராண்டோ, கனடா. மொறட்டுவைப் பல்கலைக்கழகக் கட்டடக்கலைப் பட்டதாரியான இவர் கனடாவில் இலத்திரனியற் பொறியியல் மற்றும் தகவல் தொழில் நுட்பத் துறைகளிலும் (இணையத்தள பராமரிப்பு, இணையத்தள அப்ளிகேசன்கள் எழுதுதல்) தகைமைகள் பெற்றுள்ளார். பத்து வயதில் எழுத தொடங்கிய கிரிதரன், பதினேழு வயதில் “சலனங்கள்” என்ற முதல் சிறுகதையை எழுதியிருக்கிறார். இக்கதை அறிஞர் அ.ந.கந்த சாமி நினைவு தினச் சிறுகதைப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசினைப் பெற்றுள்ளது. சிறுகதை, நாவல் (அமெரிக்கா, மண்ணின் குரல், குடிவரவாளன்), கவிதை (எழுக அதி

மானுடா), கட்டுரை, ஆராய்ச்சி (நல்லூர் ராஜதானி நகர அமைப்பு) என தொடர்ச்சியாக பன்முகத்தளங்களில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் அவர், பதிவுகள் இணைய இதழின் (<http://www.pathivukal.com>) ஆசிரியராகவிருந்து, 2000ஆம் ஆண்டிலிருந்து அதனை வெளியிட்டு வருகின்றார். கனடாவிலுள்ள “டொராண்டோ” மாநகரில் வாழும் இலங்கைத் தமிழ் அகதி ஒருவனின் பல்வேறு வகையான புகலிட அனுபவங்கள் “படாடோபம்” இல்லாமல் உணர்வு மொழியால் புனைவாக்கப்பட்டுள்ளன. அதனால்தான் “கட்டடக்காட்டு/கூட்டு முயல்கள்” தொகுப்பு நுண்ணிய வாசித்தலுக்கு உரியதாயிற்று.

கிரிதரன் என்னுரையில் படைப்பு மனோநிலை எவ்வாறு உருவாகின்றது என்பதனை உயிர்பித்துக் காட்டி யுள்ளார். “எழுத்தாளர் ஒருவரின் படைப்பு உருவாகு வதற்குப் பல அடிப்படைக்காரணங்களுள்ளன. அப்படைப் பானது அதனைப் படைத்தவரின் கற்பனையாகவிருக்க லாம். அல்லது நடைபெற்ற சம்பவங்கள் ஏதாவது ஏற்படுத்திய பாதிப்புகளின் விளைவாக இருக்கலாம். அல்லது பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த செய்தி யொன்றின் தாக்கத்தின் விளைவாகவிருக்கலாம். இவ்விதம் பல்வேறு காரணங்களி் ருக்கலாம். புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர் ஏர்னஸ்ட் ஹெமிங்வேயின் மிகவும் புகழ்பெற்ற படைப்பான “கிழவனும் கடலும்” நாவல் தோன்றியது ஒரு பத்திரிகைச் செய்தியின் விளைவாகவென்று ஹெமிங்வேயே ஒருமுறை கூறியிருக்கின்றார்”. நான் (ஈழக்கவி) எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் (சித்தாந்த வெறுமை காலத்தில்) கவிதை (?) என்று எதையாவது எழுதிக் கொண்டிருப்பேன். ஒரு முறை தினகரன் பத்திரிகையில் “குரு பூஜை” என்றொரு குறிப்பு காணப்பட்டது. அந்த குறிப்பிலிருந்து சொற்களை வைத்துக் கொண்டு நான் அன்று இப்படியொரு கவிதை எழுதியது “ஹெமிங்வே”யின் கருத்தை வாசிக்கையில் என் நினைவில் மின்னிற்று.

நீங்கா நினைவு

அபிஷேக

ஆராதனைக்கு

உன்

இதயக்கோவில்

தடைவிதித்துள்ளது.....

அன்னதானம்

கேட்டு வந்த

என் எண்ணவலைகள்

ஏமாந்து போயின!

உன்

ஞாபக முத்திரையை அகற்ற

குருபூஜை

நடத்துகிறேன்....

அங்கு வந்து

ஏன்

“காபரே”

ஆடுகிறாய்?

(தினகரன் வாரமஞ்சரி 1984)

கிரிதரனின் “ஒரு மா(நா)ட்டுப் பிரச்சினை” என்ற சிறுகதை “டொராண்டோ சன்” பத்திரிகையில் வெளியான புகைப்படத்தின் உந்தலினால் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளது. புகைப்படம் மட்டுமல்ல, அவரது அனுபவமும் அதற்கு உரமாகியுள்ளது. அந்த அனுபவம் என்ன? இவரது விபரண மொழி இப்படி சொல்கிறது: “கனடாவுக்கு வந்த கால கட்டத்தில் என் வேலை காரணமாக டொராண்டோவின் மேற்குப் புறத்திலிருக்கும் “கீல்” வீதியும், “சென்ட் கிளயர் மேற்கு” வீதியும் சந்திக்கும் சந்தியை ஒவ்வொரு நாளும் கடந்து செல்லும் சந்தர்ப்பமேற்பட்டது. இன்று மிகவும் அபிவிருத்தி அடைந்துள்ள பகுதியாக விளங்கும் அப்பகுதியில் அன்று கனடா பக்கர்ஸ் நிறுவனத்தின் கசாப்புக் கூடம் மிகப்பெரிய அளவில் அமைந்திருந்தது. ஒவ்வொரு முறை அக்கசாப்புக் கூடத்தைக் கடக்கும்போதும் மூக்கைத் துளைக்கும் மணமும், அங்கு வெட்டுவதற்காக அடைப் பட்டுக் கிடக்கும் மாடுகளின் நிலையையும் மனதில் பல் வேறு சிந்தனைகளை உருவாக்கும். மனம் அக்கால கட்டத்தில் இலங்கைச் சிறைக்கூடங்களில் அடைப்பட்டுக் கிடக்கும் தமிழர்களின் நிலையுடன் அக்கசாப்புக் கூடத்தில் அடைப்பட்டுக்கிடக்கும் மாடுகளின் நிலையும் ஒப்பிட்டப்பார்க்கும்.”

பத்திரிகை புகைப்படம் எதனை காட்டிற்று? “400 கடுகதிப்” பாதைவழியாக, “மூஸ்” என்னும் மானின மிருகங்களை ஏற்றிச்சென்ற “டர்க்டர் டிரெயில”ரிலிருந்து, இடைவழியில், கதவு திறந்த நிலையில், அம்மிருகங்கள் அனைத்தும் தப்பி வெளியேறின. சில “400 கடுகதி”ப் பாதையின் நடுவில் ஓடித்திரிந்து வாகனப் போக்குவரத்தை ஸ்தம்பிக்கச் செய்தன. இதன் விளைவாக அங்கு சென்ற காவந்துறையினர் கடுகதிப் பாதையில் நின்ற அம்மிருகங்களைப் பிடிப்பதற்காக நின்ற காட்சிக்கான புகைப்படமே அப்புகைப்படம்.

புகைப்படமும் அனுபவமும் ஒன்று கலத்தலில் படைப்பு எப்படி உருவாயிற்று? “அந்தப் புகைப்படமும், டர்க்டர் டிரெயிலரிலிருந்து தப்பிய “மூஸ்” மிருகங்களும் என் சிந்தையில் பல வருடங்களுக்கு முன்னர் கனடா பக்கர்ஸ் கசாப்புக் கூடத்தைக் கடக்கும் போது அங்கு வெட்டப்படுவதற்காக நிற்கும் மாடுகள் பற்றியெழுந்த நினைவுகளை மீண்டும் அசை போட வைத்தன. வெட்டப்படுவதற்காகக் காத்திருக்கும் மாடுகள் அக்க சாப்புக் கூடத்திலிருந்து தப்பி, வாகனப் போக்குவரத்தை நிறுத்தி, தம் போராட்டத்தினை ஆரம்பித்தால் எப்படி யிருக்குமென்று என் மனதில் சிந்தனையோடியது. அச்சிந்தனையின் விளைவாக உருவானதுதான் “ஒரு மா(நா)ட்டுப் பிரச்சினை”.

லதா ராமகிருஷ்ணனால் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு லண்டனிலிருந்து வெளியாகும் “தமிழ் டைம்ஸ்” ஆங்கில இதழில் வெளியிடப்பட்ட இக்கதை, தாயகம் (கனடா), திண்ணை, பதிவுகள் ஆகியவற்றில் களம் கண்டிருக்கிறது. அமெரிக்கா, பனையும் பனியும் (தொகுப்பாளர்கள் எஸ்.பொ., இந்திரா பார்த்தசாரதி) போன்ற தொகுப்புகளிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. ஒரு மாட்டுப் பிரச்சினை எவ்வாறு நாட்டுப் பிரச்சினை ஆயிற்று என்பதனை உள்ளூறையாக அல்லது இறைச்சிப் பொருளாக இப்பிரதி உணர்த்துகின்றது. பின்வரும் பகுதிகள் இதனை நிதர்சனப்படுத்துகின்றன.

“இந்த மாட்டின் மனநிலை என்னவாயிருக்கும்?”

அருகிலுள்ள ஸ்லோட்டர் ஹவுஸிற்குள் வெட்டுப் படுவதற்காகக் காத்து நிற்கும் ஏனைய மாடுகளின் ஞாபகமும் எழுந்தது. இவ்விதம் தப்பிவர இந்த மாடு எவ்வளவு கஷ்டப் பட்டிருக்கும்?”

“கிடைத்த சுதந்திரத்தின் நிரந்தரமற்ற தன்மையைப் பாவம் இந்த மாட்டால் உணர முடியவில்லை. அதனால் தான் தன்னுயிரைக் காத்துக்கொள்ள கிடைத்த அற்ப சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க இந்த மாடு வீராவேசத்துடன் முயல்கிறது.”

“ஊரில் இருப்பவர்களின் நினைவுகளும் எழாமலில்லை... இந்த மாட்டைப் போன்ற நிலையில் இருப்பவர்கள் எத்தனை பேர்? அரைகுறையாகத் தப்பி மீண்டும் அகப்பட்டவர்கள். தப்புவதற்கு முடியாமல் சமாதியாகிப் போனவர்கள்....”

“கனடாவின் டொராண்டோ மாநகரத்தின் பெரு வீதிகளில், தனக்குள் தத்துவார்த்த விசாரணைகளையும் விசாரங்களையும் நடாத்திக் கொண்டு, புலம்பெயர்ந்த பல்தேச மனிதர்களைத் தன் பயணப்பாதை எங்கும் காணும், ஈழத்துப் புலம்பெயர்வாளர் ஒருவர் கதைகளின் நாயகனாகப் பாத்திரமேற்க, அவரை அகக்கண்ணால் பின்தொடரும் வாசகர் காணும் காட்சிகள் சிறந்ததோர் தளத்தில் சிந்திக்க வைக்கின்றன. கதைமாந்தர் உதிர்க்கும் தத்துவச் சாரல்களால் மனம் இடையிடையே சிலிர்த்து வியக்கிறது. வந்தேறுதேசத்தின் முதலாம் தலைமுறையினரின், ஆரம்பகால சோகங்களில் இடையிடையே எட்டிப் பார்க்கும் அங்கதம் சிறு புன்னகையுடனான ஆறுதலை தருகிறது. களமும் காட்சிகளும் முன்னே அறிமுகம் ஆனவையாக இருந்தாலும், மானுடதரிசனத்தின் பல்வகைமை, கதாசிரியரின் மொழிநடையூடாகத் தெளிவான மனப்பதிவுகளை வாசகரிடம் உருவாக்குகிறது” என்று இத்தொகுப்பு பற்றிய திறனாய்வில் ரஞ்ஜனி சுப்ரமணியம் எழுதியுள்ளார்.

“கூட்டில் அடைத்து வைக்கப்பட்ட மிருகங்கள் எவ்விதம் இயற்கைக்கு மாறாகத் தமது நடத்தைகளை மாற்றிக்கொள்கின்றனவோ, அவ்விதமே காங்கிரீட் கூடுகளிற்குள் அடைத்து வைக்கப்பட்ட நகரத்து மனிதரும் தமது நடத்தைகளை மாற்றிக் கொள்கின்றனர்” என்ற மெய்யியலை (Philosophy) முன்னிறுத்தி எழுதப்பட்ட அற்புதமான புனைவு “கட்டடக்கா(கூ)ட்டு முயல்கள்!” இத்தொகுப்பின் கதைகளில் பல நகர இருத்தலை வெளிக்கொணர்வதால் “கட்டடக்கா(கூ)ட்டு முயல்கள்” என்பதே நூலின் மகுடமாயிற்று போலும்! பிரதிக்கு அப்பால் வாசகனைச் சிந்திக்கக் தூண்டுகின்ற நுட்பத்தோடு இச்சிறுகதை சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. புனைவின் தொடக்க, முடிவு சொல்லாடல்கள் இதனை பிரகாசப் படுத்துகின்றன. “நீண்ட நாட்களின் பின்னால் நண்பன் இருப்பிடம் சென்றிருந்தேன். ஓங்கி உயர்ந்திருந்த கட்டடக் காட்டு மரமொன்றின் உச்சியில் அமைந்திருந்தது அவனது கூடு. டொராண்டோவின் மத்தியில் அமைந்துள்ள இந்தக் கட்டட மரத்திற்கு ஒரு பெருமையுண்டு. இரண்டு வயது முதிர்ந்த ஆண் தமிழர்களும், ஒரு நடுத்தர வயதுத் தமிழ்ப் பெண்ணும் பல்கணியிலிருந்து பாய்ந்து தமது வாழ்வினை முடித்துக் கொண்ட பெருமை இதற்குண்டு. அண்மைக் காலமாகவே இத்தகைய தற்கொலைகள் இங்கு அதிகரிக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தன. இவ்வளவு வசதிகள் இருந்தும் இவர்கள் ஏனிவ்விதம் தற்கொலை செய்து கொள்கின்றார்

களோ?" எனத் தொடங்கும் உரை பின்வருமாறு முடிகிறது.

“என்னடாமச்சான், இந்த நேரத்திலை?”

“நீ சொன்னமாதிரியே கூட்டைத் திறந்து விட்டேன்.”

“நல்ல விஷயமொன்று செய்திருக்கிறாய்”

“ஆனால், ... முயல்களிரண்டும் பல்கணியி லிருந்துபாய்ந்து விட்டனமச்சான்.”

இவ்வாறு இந்த உரைப்படைப்பு முடிவின்றி முடிவுறும் போது மனக்கடலில் தொடர் அலைகள் விகாசம் கொள்கின்றன. கிரிதரனின் பெரும்பாலான சிறு கதைகள் இவ்வாறு அமைந்திருப்பது ஒரு தனிச்சிறப் பாகும்.. சுந்தர ராமசாமியின் கருத்தொன்று இவ்விடத்தில் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. “சிறுகதை ஒரு கல். அது மனத்தடாகத்தை நோக்கி வீசப்படுகிறது. பாய்ந்தோடிச் சென்று அது ஒரு அலையை எழுப்புகிறது. அலையின் தொடர்கள் எழுகின்றன. அலை வளையங்கள் விகசிப்புக் கொள்கின்றன. மனத் தடாகத்தில் அது பல விகாசத்துக்கு ஏற்ப இந்தத் தொடர் அலைகளும் அதிக விகாசம் கொள்கின்றன. இங்கு ஒரு முடிவு என்று எதுவும் இல்லை. நமக்குச் சாவகாசம் இருப்பின் சிறுகதை என்ற கல்லை நம் தடாகத்தில் வீசி பார்த்துக் கொள்ளலாம். கதை முடிகிறது. சிறுகதை மன அலைகளில் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது” (மல்லிகை ஜனவரி 1986: 11). கிரிதரனின் சிறுகதைகள் மேற்குறித்த கருத்தியலை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன. காலம் என்ற கயிற்றில் புகலிட அனுபவங்கள்/ சம்பவங்கள் என்னும் முத்துக்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக சீராகக் கோர்க்கப் பட்டுள்ளன. சுவாரஸ்சியத்தை பிரதானமாகக் கொண்டு புகலிட அனுபவங்கள் கிரிதரனால் நேர்த்தியாகப் பின்னப்பட்டுள்ளன.

“சுண்டெலி” என்ற தலைப்பினைப் பார்த்ததும், உமா வரதராஜனின் “எலியம்” என்ற சிறுகதை மனக் கண்ணில் தோன்றிற்று. இரண்டு கதைகளிலும் அங்கதம் இழையோடியிருக்கும் தன்மையினைக் காணலாம். “எலியம்” குறியீட்டுப் பாணியிலமைந்த உயிர்ப்பான ஒரு உரைப்படைப்பு. “சுண்டெலி” புகலிட வாழ்வியலில் எலித் தொல்லை பற்றி சுவாரஸ்சியமாக எடுத்துரைக்கின்றது. உயிர்வாழ்தலுக்காக உயிர்ப்போடு இயங்கல் பற்றி எலியை படிமமாக்கி கதைசொல்லி மிக நுண்மையாக சொல்லி யிருக்கிறார். “ஏறுவதும் விழுவதும், ஏறுவதும் விழுவதும், ஏறுவதும் விழுவதுமாக அந்தச் சுண்டெலி முயன்று கொண்டிருந்தது. சிலவேளை அது தன் முயற்சியில் வெற்றியடையலாம். அடையாமற் போகலாம். அதற்காக அது தன் முயற்சியைக் கைவிடும் வகையைச் சேர்ந்தது போல் தென்படவில்லை. இறுதி வெற்றி கிடைக்கும்வரை அல்லது களைத்துச் சோரும்வரை அது தன் முயற்சியைத் தொடரத்தான் போகின்றது. இந்தச் சின்னஞ்சிறு உயிரிற்குள்தான் எத்தனை நூதனமான வைராக்கியம்...” இக்கதைப்பற்றி செ.கணேசலிங்கம், “சுண்டெலி ஒன்றின் மூலம் உயிர் வாழ்வின் மனித அடித்தள இருத்தலியலின் தாற்பரியத்தைக் கூற முயன்றுள்ளார்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தப்பிப் பிழைத்தல்” புனைவில் கதைசொல்லி அணிலொன்று உணவு தேடி எவ்வாறு செயற்படுகின்றது என்பதனை நுண்மையாக காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். பிரதியின் ஈற்றிலுள்ள தந்தை, மகள் உரையாடல் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றது.

“அப்பா! மிருகங்கள் சிந்திக்குமா?”

“நம்மைப் போல அவை சிந்திப்பதில்லை.”

“அப்படியென்றால்... எப்படி இந்த அணிவகுக்கு இதற்குள் உணவு இருக்கிற விடயம்தெரிந்தது?”

“அதுதான் எனக்கும் தெரியவில்லை.”

“அப்படி உள்ளே உணவிருக்கிற விடயம் தெரிந்த தும் எவ்விதம் அதற்கு இவ்விதம் தூவார மொன்றினை ஏற்படுத்தினீர் உள்ளே செல்ல வேண்டுமென்ற விடயம் தெரிந்தது? அப்படியென்றால் அது சிந்தித்திருக்கிறது தானே?”

“மகனே! அற்புதமானவிந்தப் பிரபஞ்சத்தில் நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியாத விடயங்கள் எவ்வளவோவுள்ளன. ஆனால் ஒன்று மட்டும் புரிகிறது உயிரினம் எத்தகைய சிரமமான சூழல்களிலும் தப்பிப் பிழைக்க வழியொன்றினைக் கண்டு பிடித்து விடும் என்பது தான் அதுமகனே!”

“உன்னைப் போல அப்பா!”

இப்பிரதியில் மட்டுமல்ல, பல பிரதிகளில் சில சொல்லாடல்கள்/ சொற்கள் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தால் அவற்றின் கட்டமைப்பு இன்னும் கட்டிறுக்கமாக அமைந்திருக்கும். புகலிட வாழ்வியலில் உயிரினங்களின் (மாடு, முயல், எலி, அணில்) இயக்கம் பற்றி உள்ளூறையோடு எழுதியிருக்கும் முறைமை வித்தியாசமாவும் ரசிக்கத் தக்கதாகவும் உள்ளது. இப்பிரதிகளில் கூட தாய் நிலத்தை நினைவுறுத்தும் சொல்லாடல்கள் இயல்பாகவே வந்துவிழுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக,

(நி) “ஊரிலையென்றாலும் வீட்டு வளவிலை போய்க் கட்டி வைக்கலாம்...” (ஒரும(நா)ட்டுப்பிரச்சினை)

(ல) “என் மனைவியோ கனடா வந்து ஆறு வருடங்கள் ஓடியும் இன்னும் சுத்தமான யாழ்ப்பாணத் தமிழில் தான் கதைத்து வருகிறாள்” (சுண்டெலிகள்)

(ம்) எம் ஊர் மர அணிலின் அளவிலிருந்த அணில்... (தப்பிப் பிழைத்தல்)

“சிறுகதை என்பது சிறிய அளவிலான கதையன்று. அது சிறுகச் சொல்லி உயர்ப்பச்சத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்து வதற்கான ஓர் உரைப்படைப்பு. எடுத்துக்கொண்ட பொருள் பற்றிய உயர்ப்பச்சத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான முறையில் அது அமைக்கப்படல் வேண்டும்” என்கிறார் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி. இத்தொகுப்பின் உரைப்படைப்பு களில் அதிகமானவை இத்தகைய அணுகுமுறையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. இதற்கு உரத்த உதாரணமாக அமைந்திருக்கும் உரைப்படைப்புதான் “மான் ஹோல்!” அகதிகள் மூவரின் “மான் ஹோல்” சங்கமத்தின் சங்கதி களே இப்பிரதி. அவர்களின் இருப்பு பற்றி சாமி என்ற பாத்திரம் இப்படி கூறுகின்றது. “பார்த்தாயா? இந்தியனான நீ இங்கே நடைபாதையில் வியாபாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறாய். இந்தியனான நான் நடைபாதையில் ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆபிரிக்கனான அவன் நடுரோட்டில் வாகனமோட்டி வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறான்.” இப்புனைவில் ஒண்டாரியோ பாராளுமன்றம் படிமமாக வெளிப்பட்டுள்ளது. இந்த படிமத்தை கதை சொல்லி பின் வருமாறு சுட்டுகின்றார். “சாமியார் ஒண்டாரியோ பாராளுமன்றத்தையே பார்த்தபடியிருந்தான். பிறகு சிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?”

“பார்த்தாயா காலத்தின் கூத்தை.”

“காலத்தின் கூத்தா...”

“காலத்தின் கூத்தில்லாமல் வேறென்ன”

சாமி மான் ஹோலில் அனாதையாக மரணித்துக் கிடக்கின்ற சந்தர்ப்பத்தில் படிமம் அதிர்கின்றது. புனைவின் நிறைவு சொல்லாடல்கள் இவை: “தொலைவில் இருளில் ரொமானெஸ்க் கட்டப்பாணியிலமைந்திருந்த ஓண்டாரியோ பாராளுமன்றம் அழகாக பிரகாசமாகத் தெரிந்தது. “அங்கிருந்து அவர்கள் சட்டங்கள் இயற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று சாமி கூறியது நினைவில் தெறித்தது.”

மேலைத்தேய நாடுகளிலும் வீடற்ற வீதி மனிதர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்பதனை நுட்பமாக படம்பிடித்துக் காட்டுகின்ற கதையே மான் ஹோல்! சொந்தக்காரன், வீடற்றவன், கலாநதியும் வீதிமனிதனும் இப்பிரச்சினையையே துல்லியப்படுத்துகின்றன. “புலம் பெயர்தல்” என்ற பிரதியில் பின்வருமாறு ஒரு சொல்லாடல் காணப்படுகின்றது. “வீடற்ற வாசிகளிலொருவனான ஜோர்ஜ் மூலையில் படுத்திருந்தான். ஜோர்ஜ் முன்பு நல்ல தொரு வேலையிலிருந்தவன். மனோநிலைப் பாதிப்பினால் வீடற்றவனாகி இவ்விதம் அலைந்து கொண்டிருந்தான். இவருக்கு அவன்மேல ஒருவிதப் பரிதாபமிருந்த காரணத்தினால் அவனை அவ்விதம் இரவுகளில் துயில்வதற்கு அனுமதித்திருந்தார். பாவம் இவனைப் போன்ற பல வீடற்றவர்களை இந்த டொரோண்டோ மாநகரின் கீழ் நகர்ப் பகுதியில் காண முடியும். நகரிலுள்ள “மான் ஹோல்” மூடிகளின் கண்கணப்பில் இரவுகளை வானமே கூரையாகக் கழிக்கும் இவ்விதமான பல வீடற்றவர்களை ஆங்காங்கே காண்பதென்பது இந்நகரின் அன்றாட இரவுக் காட்சிகளில் சாதாரணமானதொருநிகழ்வே.”

“Where are you from” என்ற இக்கேள்வி புகலிடங்களில் எத்தகைய உளவியல் அதிர்வுகளை/ மன உளைச்சலை உண்டாக்குகின்றது என்பதை தாக்கப்பூர்வமாக சித்திரிக்கின்றது, இக்கேள்வியையே தலைப்பாகக் கொண்ட பிரதி. பின்வரும் வரிகள் இதனை துலாம்பரப் படுத்துகின்றன.

“நீ எங்கிருந்து வந்தாய்?” என்று கேட்ட பத்தாவது ஆள் நீ. நீ தவறாக நினைக்க மாட்டாயென்றால் ஒன்று தாராளமாகக் கேட்கலாமா?” “கேள். நான் ஒன்றும் தவறாக எடுக்கமாட்டேன் தாராளமாகக் கேள்”

“எதற்காகச் சொல்லி வைத்தது மாதிரி நீங்கள் எல்லோருமே இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கின்றீர்கள்? ஒவ்வொருவரின் தோற்றத்தையும் பார்த்ததுமே உங்களுக்குப் புரிந்திருக்குமே. பின்னே கேட்கின்றீர்கள்?”

“ஏன் கேட்கக் கூடாதா? நீங்கள் எல்லோரும் வந்தேறு குடிகள். உங்கள் பூர்வீகம்பற்றி அறிய எங்களுக்கு ஆசை இருக்காதா?”

“நீங்களும் தான் வந்தேறு குடிகள். நீங்கள் அன்று வந்தீர்கள். நாங்கள் இன்று வந்திருக்கின்றோம். அவ்வளவுதான் வித்தியாசம்.”

“நீ நன்கு பேசப் பழகிக் கொண்டாய்” என்று கூறி அந்த மாது சிரித்தாள்.

“கனேடியக் குடிமகனல்லவா? அது தான்” என்று நானும் சிரித்தேன். அந்த மாதை இறக்க வேண்டிய இடத்தில் இறக்கி விட்டு மீண்டும் வார்டன் பாதாள ரயில் வாகனத் தரிப்பிடத்திற்கு வருவதற்கு முடிவு செய்து

வாகனத்தைத் திருப்பினேன். இந்த Where are you from? என்ற கேள்வி இருக்கிறதே. இதுமிகவும் சுவாரசியமானது. இங்கு வரும் ஒவ்வொரு குடியேற்றவாசியும் அடிக்கடி எதிர் நோக்கும் கேள்விகளில் ஒன்று. இது கேட்கப் படும் பொழுது, கேட்கும் நபரைப் பொறுத்துப் பல்வேறு அர்த்தங்களில் கேட்கப் படலாம். உண்மையிலேயே அறிய வேண்டுமென்று ஆவலில் கேட்கப்படலாம். அல்லது “நீ கனேடியன் அல்ல” என்னும் ஆழ்மனத்தில் ஒளிந்திருக்கும் துவேஷ உணர்வின் வெளிப்பாட்டினைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் இந்தக் கேள்வியினை எதிர் கொள்ளும் நபர் இதனால் அடையும் மன உளைச்சல்களை யாரும் பொருட்படுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் இதனை எதிர் கொள்ளும் பொழுதும் அவர் அவமானப் படுபவராகவே உணர்ந்து கொள்வதால் அடையும் எரிச்சலினை யாரும் புரிந்து கொள்வதாகத் தெரியவில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில் பல்வேறு அனுபவங்களிற்கும் என்னைத் தயார் படுத்தி வாழ இயல்புக்கம் அடைந்து விட்டேன்.”

“அண்ணை ஊரிலை எந்த இடம்?” என்ற வினா வுடன் கதை முடிகின்றது. கிரிதரனின் சிறுகதைகள் வலிந்து முடிவுகளை அடையாமல் இயல்பாகவே முடிவுறாமல் முடிவது தனிச்சிறப்பாகியுள்ளது. இப்புனைவில் தெறிக்கும் உணர்வுக் கொந்தளிப்புகள் பிரதியோடு வாசகனை இணைத்து அழைத்துப் போகின்றன. இத்தொகுப்பின் சிறுகதைகள் புகலிட வாழ்வின் நானாவிதமான சஞ்சாரங்களுக்கு சுய அனுபவத்தின் வழியாக செழுமை ஊட்டி, மனநிறைவை அளித்து விடுகின்றன. தாய் மண்ணைத் தாண்டிச் சென்றாலும் அழியா அதன் அருட்டுணர்வுகள் கதையோடு கதையாடலாக வெளிப்பட்டு பிரதிக்கு மெருகூட்டுவதோடு, அந்த அதிர்வின் தாக்கத்தை உணர்வுபூர்வமாக வெளிக்கொணர்ந்த துள்ளன. பின்வரும் வரிகள் இதனை நிதர்ஷனப்படுத்து கின்றன. “இந்தப்பாழாய்ப்போன சிங்கள, தமிழ் பிரச்சினை மட்டும் இல்லையென்றால்... உவங்கள் ஆமிக் காரன்ற கரைச்சல் மட்டும் இல்லையென்றால் அவர் கனடாவுக்கு விசிட் பண்ணிவிட்டுப் போயிருப்பார். இந்தப் பிரச்சினை களுக்குள்ளும் அங்கென்றால் கந்தையா வாத்தி இருக்கின்றார் அரட்டையடிப் பதற்கு... இல்லாவிட்டால் அது இதென்று பொழுது போய்விடும். என்ன மாதிரி உற்சாகமாக, துடிப்புடன் திரிந்துகொண்டிருந்தார். அந்தத் துடிப்பு, கம்பீரம், உற்சாகம் எல்லாமே வடிந்து விட்டன. புதிய சூழல் எவ்வளவு தூரம் அவரை மாற்றி விட்டது. அங்கு அவருக்குச் செய்வதற்கு நிறைய வேலைகள் இருந்தன. ஆனால் இங்கு...” (பொற்கூண்டுக் கிளிகள்!). தமிழ் கதைப்பரப்பில் இப்புனைவுகள் புதிய பரிமாணங்களோடு பரிணமித்த துள்ளன.

இப்பிரதியின் இறுதியில் தொகுப்பாக்கம் பெற்றுள்ள இருகுறுநாவல்களும் இருவேறு வாழ்நிலையை உணர்த்தி நிற்கின்றன. “பிள்ளைக்காதல்” என்ற தலைப்பே கதைசொல்லி எதனை வெளிப்படுத்த முனைகின்றார் என்பதனை குறிப்பாக உணர்த்திவிடுகின்றது. இவ்வுத்தியை பேராசிரியர் அ.ராமசாமி பின்வருமாறு தெளிவுபடுத்து கிறார். “தலைப்பின் வழியாகக் குறிப்பாக உணர்த்தப்படும் மையப்பொருளைக் (தமிழின் இலக்கியவியல் இதனை உரிப் பொருள் என்கிறது) காலம், வெளி, பாத்திரங்கள் என்னும் மூவோர்மைகளை உருவாக்குவதின் வழியாகக் கதையின்

வடிவத்தை முழுமையாக்குகிறார்கள். இவ்வோர்மைகளில் குறைபாடுகள் இருக்கும் கதைகள் கவனிக்கப்படாத கதைகளாகவும், சொல்ல நினைத்த உரிப்பொருளைச் சரியாக வெளிப்படுத்தாத கதையாகவும் கருதப்படுகின்றன.” கிரிதரனின் “பிள்ளைக்காதல்” கவனிக்கத்தக்க கதையாகவும் உரிப்பொருளைச் சரியாக வெளிப்படுத்தும் கதையாகவும் அமைந்திருப்பதே அதன் சிறப்பு.

“சுமணதாஸ் பாஸ்” குறுநாவல் கூடப் புகலிடத் தமிழ் அகதி ஒருவனின் நனவிடை தோய்தலாகத்தான் அமைந்துள்ளது, அவ்வகையில் அது கூடப் புகலிட அனுபவத்தின் வெளிப்பாடு என்று ஒரு வகையில் கூறலாம்” என்கிறது என்னுரை. இக்குறுநாவல் பற்றிய இரு கருத்துக்களை இங்குபதிவு செய்கின்றேன்.

ஒன்று, “தாங்கள் எழுதிய குறுநாவல்களில் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானது, ஞானம் சஞ்சிகையில் வந்த “சுமணதாஸ் பாஸ்!”. வன்னி மண்ணின் இயற்கை எழில் கொஞ்சம் அழகு நாவல் முழுவதும் செறிந்து கிடக்கின்றது. நான் புலம்பெயர்வதற்கு முன்னர், இரண்டு மூன்று வருடங்கள் வவுனியாவின் அதே நிலத்தில் வாழ்ந்திருக்கின்றேன். இந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் தரிசித்திருக்கின்றேன். உண்மைச் சம்பவத்தை மையமாக வைத்துப் புனையப்பட்ட இக்குறுநாவல், இந்தப் பிரபஞ்சம் புதிர் நிறைந்தது என்பதை அழகாகச் சொல்கின்றது” - கே.எஸ்.சதாசுரர்.

இரண்டு, “பிள்ளைப் பிராயத்தில் உயிர் காத்த பெரும்பான்மையின நட்பு ஒன்று பின்னாளில், உளவாணி என முத்திரை குத்தப்பட்டு குடும்பத்தோடு கொலை செய்யப்பட்ட அவலத்தை, புலம்பெயர்ந்த ஒருவரின்

பார்வையாக முன்வைக்கும் கதை “சுமணதாஸ் பாஸ்”. ஆழமான அரசியல் ஒன்றை இந்நாவல் கொண்டிருக்கிறது. தனிமனிதர்களாக, சிறுபான்மையினரின் உற்ற நண்பர்களாக உயிரகாக்கும் பெரும்பான்மை இனமக்கள், சமூகமாக இணையும் போது இனவாதம் கொள்வதுண்டு. அதே சமயம் சிறுபான்மையினரும் தமது அரசியல் நலன் களுக்காக பெரும்பான்மையின மக்களின் நியாயங்களை மறுக்கிறார்கள். இருசாராரும் புரிந்துணர்வுடன் முரண் நிலைகளில் இருந்து விடுபடும் போது உண்மையான சுதந்திரம் உருவாகும்” - ரஞ்ஜனி சுப்பிரமணியம்.

வ.ந.கிரிதரன் “கட்டடக்காட்டு/கூட்டு முயல்கள் தொகுப்பில் தன்னுடைய சுய அனுபவத்திலிருந்து திராணியான பிரதிகளை உருவாக்கியுள்ளார். எனவேதான், புகலிட இருத்தலின் நுண் அனுபவங்கள் உணர்வுச் செறிவோடு பிரவாகித்துள்ளன. அவரது “அமெரிக்கா” நாவல் நியூயோர்க் மாநகரத்திலுள்ள புஷ்நக்லீன் நகரிலுள்ள தடுப்பு முகாம் அனுபவங்களையும், “குடிவரவாளன்” நாவல் நியோர்க் மாநகரத்தில் அகதியாக அலைந்து திரிந்த அனுபவங்களையும் சித்திரிப்பது போல, இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு இலங்கைத் தமிழ் அகதி ஒருவனின் கனடாவின் “டோரோண்டோ” மாநகரத்து அனுபவங்களை சித்திரமாக கியுள்ளது, “உண்மையில் கதைகள் அனைத்தையும் தொகுத்துப் பார்த்தால், வாசித்தால் இலங்கைத் தமிழ் அகதியொருவனின் வாழ்க்கையை விபரிக்கும் அனுபவங்களை உள்ளடக்கிய நாவலொன்றினை வாசித்த உணர்வினை நீங்கள் அடைவீர்கள் என்பது மட்டும் நிச்சயம்” என்று கதைசொல்லி சொல்லியது பொய்யாகவில்லை.

ஆறு

கட்டி வைத்த அணைகள் தாண்டி கடலை நோக்கி பாயுது
எட்டி எட்டி கரைகளுடன் இனிய கதை பேசுது.
மண்டியிட்டு அதன் கரையில் மரம் செடிகள் வளருது
கொஞ்சிக் கொஞ்சி அவைகளுடன் கூடி நடம் ஆடுது.
அடி வயிற்றில் சிறு மீன்கள் ஓடி விளையாடுது
ஆதவனின் ஒளிக்கீற்று அதை வண்ணமாக்குது.
அகலமாகி குறுகலாக்கி அதன் வடிவம் மாறுது
ஆடி ஆடிப் போய் முடிவில் ஆழ கடலைச் சேருது.

வானம்

நேற்று மண்ணில் கிடந்த நீரை

காற்றை அனுப்பி களவாடி

ஏற்றி விண்ணில் உரு மாற்றி

நீல வானில் முகிலாக

நீந்த வைக்கும்.

விட்டு வந்த மண்ணை எண்ணி

பட்ட துயர் அதனால்

கறுத்து முகில்கள் கண்ணீர் விட

கொட்டும் மழை மண்ணில்

ஆழ கடலில் வானம்

நிதம் நீரை தேடி மூழ்கி எழ

வானத்தின் நீல வண்ணம்

வந்து சேரும் நீருக்கு

உறக்கம் தவிர்த்த விழிகள்

உறக்கத்திற்கான நொடியில்

விழித்துக் கொண்ட நடுநிசியில்

கனவுகள் தீராது நின்று கொண்டது.

கற்பனை கோடி கணக்கில்

மனமடிக் தொடங்கியது.

கடன் வாங்கிய இரவின் தனிமையில்

வெளிச்சம் இல்லை.

இன்னொரு உறக்கம்

என்னை சுற்றி வளைத்து கொண்டது

உடலை போதைக்கு

உட்படுத்தி கொண்டது,

செல்போனின் ரிங்டோன்

என்னை எழுப்பி

குரலின் வலுவில்லாத

வார்த்தைகள் மாற்றிக் கொண்டது.

அதனையறிய

துரத்திக் கொண்ட

விடியலின் பிடியில்

அமைதி வழி மோட்சம் கொண்டது,

மௌனத்தின் துணிவில்

எனக்கு தோல்வி இல்லை.

அக்கா

கனகாலமாய் இந்தக் கதையைச் சொல்லோணும் எண்டு நினைச்சனான். இண்டைக்குத் தான் “ரைம்” கிடைச்சிது. பழைய கதை தான் உங்களுக்குப் பிடிக்கும் எண்டு தான் நினைக்கிறன். எங்கட ஊர் உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே...? அங்க இருக்கிற விபுலானந்தர் வாசிகசாலையை மறந்திருக்க மாட்டியள். அதுக்கு பக்கத்து ஒழுங்கை யால போனால் அக்கான்ர வீடு வரும். அக்கா எண்டுறது மற்ற ரீச்சர். எல்லாரும் அக்கா எண்டு சொல்லிக் கூப்பிட எனக்கும் பழகிட்டுது. அக்கா எண்டால் பொடியள் எல்லாருக்கும் பயம். நான் அக்காட்ட படிக்கேல்ல... என்றை தோழமைக் கூட்டுகள் நிறையக் கதையளச் சொல்லி எனக்கும் பயத்தை உண்டாக்கிப் போட்டுதுகள். அதுக்காக அக்கான்ர உருவத்தை வேற மாதிரிக் கற்பனை செய்குச் போடாதேங்கோ... அக்கா மாநிறம். சராசரிக்கும் குறைஞ்ச உயரம். நடந்து வரேக்குள்ள ஒரு விதமான கம்பீரம் தெரியும். எப்பவும் துரு துரு எண்டு தான் செயற்படுவா. பொடியள் ஏதும் பிழை விட்டால் அர்ச்சனை தான். அந்த நேரம் வார்த்தையளில அதிகாரத் தோரணை ஒளிச் சிருக்கும். அதெல்லாம் படிப்பிக்கிற “ரைம்” மட்டுந்தான். மற்ற நேரத்தில கதைச்சால் அக்கா அதிமதுரந்தான்.

அக்கா எண்டால் அச்சம் மட்டுமில்ல. ஆச்சரியமும் தான்! காத்தையும் தண்ணியையும் கூட விதவிதமாய்க் காசாக்கிற காலத்தில ஏ.எல் பொடியளுக்கு ஒரு சதமும் வாங்காமல் “ரியூசன்” படிப்பிச்சா. பருத்தித்துறை, வல்வெட்டித்துறை எண்டு எத்தினை ஊரில இருந்து பொடியள் எங்கட ஊருக்கு வந்து படிச்சிட்டுப் போச்சுதுகள். “தூய கணிதத்திலயும் பிரயோக கணிதத்திலயும் ரீச்சர் மிஞ்ச ஆளில்லை” எண்டு பொடியள் வாயூறிக் கதைப்பாங்கள். தளக்கேத்திர கணிதம், திண்மக்கேத்திரகணிதம், நிகழ்தகவும் புள்ளிவிபரவியலும் போன்ற அலகுகளைச் சில பாடசாலைகளில் படிப்பிக்கிறேல்ல. அக்கா அதையெல்லாம் ஆழமாய்ப் படிப்பிப்பாவாம். பள்ளிக்கூடத்தில குருதி வழங்கிற நாளில முதல் ஆளாய்ப்போய் இரத்தம் குடுப்பா. எத்தினை ரியூசன்காரர் அக்காவுக்குத் தூண்டில் போட்டுத் தங்கட ரீயூசனுக்குள்ள இழுக்கப் பாத்தாங்கள் கடைசி வரைக்கும் முடியேல்ல. மின்சாரம் முழுசாய்த் தடைப்பட்ட காலத்தில் கூட அரிக்கன் லாம்பு, பெற்றோ மாக்ஸ் விளக்குகள் வைச்சுப் பொடியளுக்குப் படிப்பிச்சவ. அக்காட்ட ஏ.எல் பொடியள் தான் வந்து படிப்பாங்கள். இதில விதிவிலக்காய்

எங்கட ஊரில இருக்கிற ஒன்பதாம் வகுப்புப் பொடியள் ரண்டு பேரும் படிச்சாங்கள். அக்கா குடுக்கிற வீட்டு வேலையளச் செய்யாமல் அடுத்தநாள் கிளாஸ் வந்தால் அக்காட்டத் தப்பேலாது. அந்த ஒன்பதாம் வகுப்புப் பொடியங்களில ஒருத்தனுக்குப்பேர் வம்சசோதி; மற்றவனுக்குப் பேர் தேராதசன். பேர் மட்டுமில்ல ஆக்களும் கொஞ்சம் வித்தியாசமானவங்கள் தான். அவங்கள் படிச்ச காலத்தில தான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

அதுவரைக்கும் அந்த விஷயத்தை நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. எனக்கு மட்டுமில்லை. எங்கட ஊர்ப் பொடியளுக்கும் தெரியாது. நீங்கள் சில நேரம் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். எறிமாடன்! நான் அண்டைக்குத் தான் கேள்விப்பட்டன். வம்சசோதியும் தேராதசனும் படிச்சுக் கொண்டு இருக்கேக்க அரிக்கன் லாம்புக்கு மேல கல்லு வந்து விழுந்திச்சாம். லாம்பு சிமினி உடைஞ்சு போச்சு. கொஞ்ச நேரத்தில அக்கா வீட்டுக்கு மேலயும், அக்கம் பக்கத்து வீடுகளுக்கு மேலயும் நிறையக் கல்லுகள் வந்து விழுந்திச்சு. அக்கா பதறிப்போய் வந்து விசாரிச்சா... இருட்டுக்குள்ள நிண்ட இரண்டு பொடியளும் கல்லுகள் வந்த திசையைக் காட்டி, நடந்த சம்பவத்தை அக்காக்கு சொன்னாங்கள்.

ஊரில இருக்கிற எல்லாப் பொடியளும் அக்கா வீட்டுக்கு முன்னால கூடிற்றம். குறூப் குறூப்பாக பிரிஞ்சு தேடத் தொடங்கினம். எங்கட “ரீம்” அக்கா வீட்டுக்குப் பின்னால இருக்கிற பனங்காணிக்குள்ள தேடிச்சு. பனை வட்டை நோக்கிச் “ரோர்ச்” அடிச்சுத் தேடினம். மரங்கள், ஈச்சம் பத்தையள் எல்லாம் துருவித் துருவித் தேடிச் சலிச்சுப்போனம். வித்தியாசமான பாதணித்தடமோ காலடித்தடமோ எதுவுமில்லை. நாங்கள் தேடிக் கொண்டிருக்கிற நேரமும் ஒண்டிரண்டு வீட்டுக்கு மேல கல்லுகள் விழுந்திச்சு. நண்பன் ஒருத்தன்ர காலில் கல்லுப்பட்டு இரத்தம் வந்திட்டுது. எறியிறவன் மட்டும் கையில கிடைச்சால் செத்தான் எண்டளவுக்கு எங்களுக்குக் கோவம் தலைக்கேறியிட்டுது. எங்கட எல்லாத் திட்டங்களும் வெறுமையில தான் முடிஞ்சது. அடுத்தநாளும் தேடினம். பகலெல்லாம் அமைதியாக இருக்கிற அக்காவின்ர வீடும் அக்கம் பக்கத்து வீடுகளும் இராத்திரி எண்டதும் பயங்கரமாய் மாறியிடும். புதிர் மட்டும் அவிழவேயில்லை. மூண்டா வது நாள் பொன்னையாக்கிழவன் எங்களை வழி மறிச்சார்.

“தம்பி... உது எறிமாடனடா... கண்ணுக்குத் தெரியாது. மண்ணுக்குள்ள இருந்து திடீரெண்டு வெளியில வரும். கொஞ்ச நாளைக்கு உப்பிடித்தான் செய்யும். பேந்து எறிமாடன் தானாகவே மறைஞ்சிடும். எறிமாடனை ஒருத்தரும் பிடிக்கேலாது அப்பு”

முனி, பேய், பிசாசு எண்டு எதையும் நம்பாத வயசு எங்களுக்கு... எறிமாடனிலை நம்பிக்கை வரேல்ல. ஆரோ ஒருத்தன் ஒளிச்சிருந்து கல்லெறியிறான் எண்டது மட்டும் விளங்கிச்சு. ஆனா ஆளைப்பிடிக்க முடியேல்ல. அண்டைய இரவும் எரிச்சலோடுதான் முடிஞ்சது.

“உயிரினங்கள் வெவ்வேறு பரிமாணங்களில்

இருக்குது. பேய் எண்டு ஒண்டிருந்தால் அதுவும் வேறு ஒரு பரிமாணத்தில வாழற உயிரினந்தான். செத்தவன் போயாய் வரேலாது. வேறு டைமென்சனில இருக்கிற ஒரு உயிரைத் தான் பேய் எண்டுறம். அப்பிடித்தான் எறி மாடனும் இன்னொரு பரிமாண உயிரினம். நம்ப மாட்டம் எண்டு அடம்பிடிக்கக்கூடாது” நண்பன் ஒருத்தன் கிளாஸ் எடுக்கத் தொடங்கினான். இடைக் கிடை சில விஞ்ஞானச் சொற்களையும் போட்டு அவன் கதைக்க “எறிமாடன்” எண்டு நம்பிற ஆக்களின்ர எண்ணிக்கை கூடத்தொடங்கீட்டுது.

ஊர்ப்பொடியள எல்லாம் அக்கா கூப்பிட்ட னுப்பினா... எங்களுக்கு நன்றி சொல்லி இனி எறி மாடனைத்தேட வேண்டாம் எண்டும் சொன்னா... விருப்பம் இல்லாமல் ஒவ்வொருவராய்க் கலைஞ்சோம். நாங்கள் நாலைஞ்சு பேர் மட்டும் வாசிகசாலையில் நிண்டம். பொன்னையாக் கிழவன் பேப்பர் படிச்சுக் கொண்டு நிண்டார்.

“எறிமாடனைப் பிடிக்கேலாது அப்பு... உங்களுக்குச் சொன்னான் தானே... உப்பிடி எத்தின இடத்தில் எறிஞ்சிருக்கு... எங்கட காலத்தில் எவ்வள வத்தை பாத்திருக்கிறம். இப்பத்தைப் பொடியளுக்கு எதைச் சொன்னாலும் நம்பிறேல்ல”

அக்கான்ர கண்ணில கோபத்தின்ர விம்பம் படிஞ்சிருந்திச்சு. அர்ச்சனை இனி கர்ச்சனையாக வாயில இருந்து வரும் எண்டு அவங்களுக்கும் விளங்கியிடுச்சு. அக்காகர்ச்சித்தார்.

“வீட்டு வேலை தந்தனான் எல்லோ... ரண்டு பேரும் செய்ஞ்சிட்டியளோ”

“.....”

“செய்தாச்சோ இல்லையோ”

“இல்லை”

“அப்ப... என்ன செய்ஞ்சனீங்கள்”

“எறிமாடன்.....”

“எறிமாடனையாவது கண்டு பிடிச்சிட்டிங்களோ”

“இல்லை ரீச்சர்”

“கல்லு விழுறதுக்கு முந்தியே... உங்களுக்கு வீட்டுவேலை தந்திட்டன் ஞாபகம் இருக்கோ”

வம்சசோதியும், தேராதாசனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து முழித்தனர். மௌனமாகி நிலத்தைப் பார்த்தனர். பயத்தில் சற்று வேர்க்கத் தொடங்கியது.

“வீட்டு வேலையைச் செய்யாமல் வந்திட்டு... அரிக்கண் விளக்குச் சிமினியை உடைச்சிருக்கிறீங்கள்... பிறகு எல்லா வீட்டுக்கும் கல்லெறிஞ்சு எங்களைக் குழப்பியிருக்கிறீங்கள். எல்லாரோடையும் சேர்ந்து எறிமாடனைத் தேடுறதா நடச்சுக் கொண்டு ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் கல்லெறி வேற... நாலு நாளா... ஊரையே பயப்பிடுத்தியாச்சு...”

அக்கா வம்சசோதியையும், தேராதாசனையும் ஏசிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில, பொன்னையாக்கிழவன் எறிமாடன் எப்பிடி இருக்கு மெண்டு வருணிச்சுக் கொண்டிருந்தார். வாசிகசாலையில் நிண்ட நாங்கள் திறந்தவாய் மூடாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம்.

வெளிநாட்டில் வாழும் தீயாக்

தூரியனுக்கு மனிதர்கள் மீது தீர்க்க முடியாத கோபம் போல அந்த மதிய நேரத்தில் வெயில் பூமியில் தகதகவென சுட்டுக் கொண்டிருந்தது. வீதியால் சில வாகனங்கள் சென்று கொண்டிருந்தன. சென்ற வாகனங்களைச் சற்று முந்திக்கொண்டு விலக்கியவாறு தரப்பட்ட விலாசத்தை உடைய ஊருக்குள் நுழைந்தான் அந்த டெலிவரிக்காரன். அவருக்கு டெலிவரி சொன்ன வீட்டில் ஏற்கனவே டெலிவரி பண்ணியதால் அந்த வீட்டை சரியாக அடைந்தார். கைக்கடிகாரத்தில் நேரத்தைப் பார்த்தவர் நேரம் பன்னிரண்டு முப்பது, “சரியாக வந்துவிட்டோம் அப்பாடா” என மனதிற்குள் எண்ணியவாறு மணியை அடித்தார்.

அந்த வீடு தான் கண்ணனின் வீடு. பெரிய வளவாக இருந்தாலும் பெரிதாக மரங்கள் ஏதுமில்லை. ஆனால் வீட்டு கேற்றில் இருந்து வீட்டு வாசல் வரைக்கு முள்ள பாதைக்கு வர்ணக்கற்கள் பதிக்கப் பட்டுள்ளது. நான்கு பக்க மதில்களுக்கும் பெயிற்ற அடிக்கப் பட்டுள்ளதுடன் வர்ணப்படங்களும் வரையப் பட்டுள்ளது. கேற்றின் பக்கத்தில் யானை சிலைகளும் செய்து அழகாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. வெளியில் இருந்து பார்க்கும் போதே அது பெரிய வீடாகவும் புதிய வீடாகவும் காட்சியளிக்கும்.

அந்த நேரத்தில் அங்கே கண்ணனின் தம்பி மதன் கட்டிலில் இருந்து போன் பார்த்த வண்ணம் இருந்தான். அம்மாவும் அப்பாவும் படம் பார்த்த வண்ணம் கோலில் இருந்தார்கள். தங்கை ஜெனு வெளி விறாந்தையில் இருந்த மேசை மீது படித்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்த டெலிவரிக்காரர் அடித்த மணியின் சத்தத்தில் கண்ணனின் தாய் குமுதம் “யாரண்டு பார் பிள்ளை ஜெனு” என்றாள்.

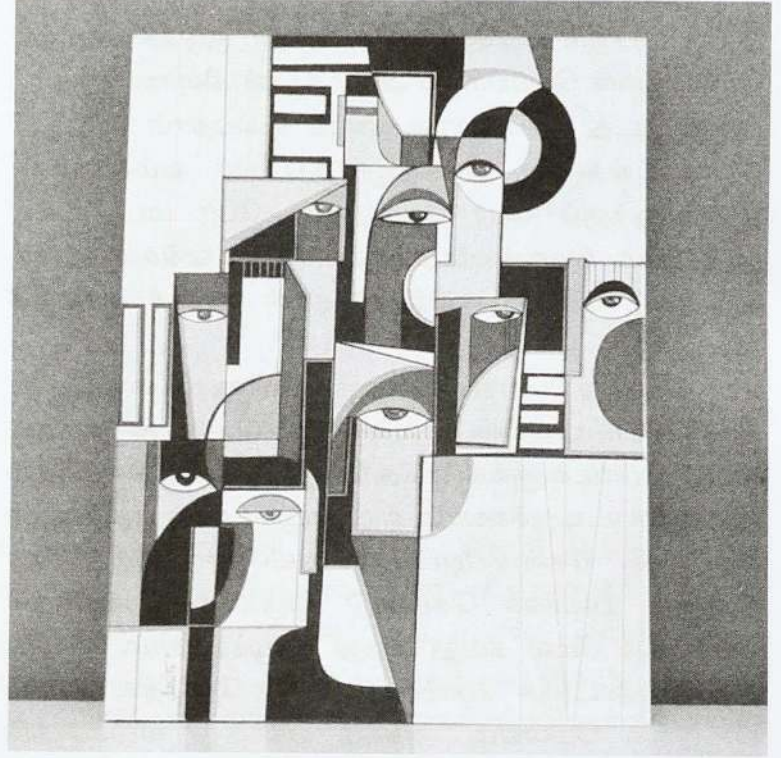
“அம்மா டெலிவரிக்காரர்”

“நிக்கச்சொல்லு பிள்ளை வாறன்”

“அண்ணா நிக்கட்டாம் அம்மா வாறா” என்றாள்.

“ஓமோம் கொஞ்சம் கெதியா வாங்கோ அடுத்த டெலிவரி இருக்கு” என்றான். குமுதம் வெளியே சென்று டெலிவரிக்காரனிடம் சாப்பாட்டுக்குரிய காசைக் கொடுத்து விட்டு வீடு நோக்கி நடந்தாள். அவனும் வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

குமுதம் வீட்டின் மேசையில் சாப்பாடுகளை

எடுத்து வைத்தாள். எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். நல்ல வகை வகையான சாப்பாடுகள். குமுதம் எல்லோருக்கும் பரிமாறினாள். எல்லோரும் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். “அம்மா என் அறையில் ஏசி ரிமோட் பற்றி வேலை செய்யுதில்லை” என்றான் மதன்.

“சரி பின்னேரம் வாங்கித்தரலாம்”

“என்னம்மா பின்னேரம் மட்டும்” என முணு முணுத்த வண்ணம் மதன் சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு கை கழுவச்சென்றான். சாப்பிட்டு முடித்த பின் எல்லோரும் தத்தம் வேலை பார்க்கச்சென்றார்கள். தாய் குமுதம் போனை எடுத்தவாறு கண்ணன் எடுப்பான் எனக் காத்திருந்தாள்.

கண்ணன் குமுதத்தின் மூத்த பிள்ளை. சின்ன வயதில் நன்றாகப் படித்தவன். நாட்டின் அசாதாரண சூழ்நிலையால் பல வருடங்களுக்கு முன் நாட்டை விட்டு குமுதத்தால் வெளிநாடு அனுப்பப்பட்டான். அவன் வெளிநாடு போகும் போது கடன்பட்டே போனவன். அப்போது அவனின் தந்தை மேசன் வேலைக்குப் போறவர். வீட்டில் சரியான கஷ்டம். கண்ணன் வெளிநாடு போய் சில வருடங்களில் தனக்காக தாய் பட்ட கடனை அடைத்தான். பின் கொஞ்ச கொஞ்சமாக வீட்டுக்கு அனுப்ப வெளிக்கிட்டான். தாய்க்கும் உதவியாக அப்பணம் இருந்தது.

சொந்த வீடு கட்டினான். தங்கையை நல்ல பள்ளிக்கூடத்தில் கல்வி கற்கச்செய்தான். தம்பிக்கு இருபத்தி இரண்டு வயதில் மோட்டார் சைக்கிள் எடுத்துக்கொடுத்தான். ஆரம்பத்தில் வறுமையில் இருந்த கண்ணனின் குடும்பம் இப்போது அந்த ஊரில் வசதியானவர்களில் ஒருவராகிவிட்டார்கள். தந்தையும் பெரிதாக வேலைக்குச் செல்வதில்லை. தம்பிக்கும் பெரிதாக பொறுப்புக்கள் ஏதுமில்லை. தங்கைக்கு எந்தக்குறையுமில்லை.

இப்போதெல்லாம் உறவினர் வீடு அயலவர்கள் வீடுகளில் நடக்கும் நிகழ்வுகள் எதுவென்றாலும் எல்லோருக்கும் புது உடுப்பு. ஜெனு எந்த நிகழ்வென்றாலும் உடுப்புக்கேற்ற தோடு, வளையல், அட்டியல் என வாங்கியணியத் தவறுவதில்லை. விஷேமென்று

சொன்னதுமே வீட்டில் புது உடுப்புக் கேட்டிடுவாள். குழுதம் சிலவேளைகளில் ஏசினால் கூட நான் அண்ணாவிடம் கேட்கின்றேன். என வாயடிப்பாள். பின் கண்ணிடம் கேட்டு தேவையானவற்றை வாங்கிக் கொள்வாள்.

குழுதமும் இதற்கு சளைத்தவளல்ல எந்த விஷேமாக இருந்தாலும் எல்லோரையும் விட சற்று அதிகமாக மொய்வைக்கவேண்டும் என்பாள். “தம்பி நி வெளிநாட்டில அது தானே எங்களுக்கும் உனக்கும் மரியாதை என்பாள்”. போற இடத்தில் எல்லாம் கண்ணின் அப்பாவும் கண்ணன் வெளிநாட்டிலை இருந்து அது அனுப்புறவன் இது அனுப்புறவன் எங்களுக்கு ஒரு குறையுமில்லை என புகழ்பாட ஆரம்பித்துவிடுவார். ஆனால் ஒரு நாளும் கண்ணின் குறைகளை அவர் கேட்டதுமில்லை. அவன் சொன்னது மில்லை. மாதம் மாதம் தேவைக்கதிகமாக கண்ணன் அனுப்பும் காசால் பல வேளைகளில் சமையல் கூட வீட்டில் நடைபெறுவதில்லை. வாய்க்கு ருசியாக கடைச்சாப்பாட்டுடன் இன்று போல் அவர்களின் வாழ்க்கை நகர்கிறது.

“எங்கள் வீட்டில் எல்லா நாளும் கார்த்திகை” போன் அடிக்க குழுதம் எடுத்து “ஹலோ தம்பி இவளவு நேரமும் பாத்துக் கொண்டிருந்தனான். எழும்பிற்றியோ? என்ன செய்யறாய்?”

“ஓமம்மா இப்ப தான் எழும்பினான், இருக்கிறன். நீங்கள் எல்லோரும் சாப்பிட்டீங்களோ?”

“ஓமப்பு, உனக்கு ஒரு கதை சொல்லோனும்.”

என்ன அம்மா? சொல்லுங்கோ” என அவன்கேட்க,

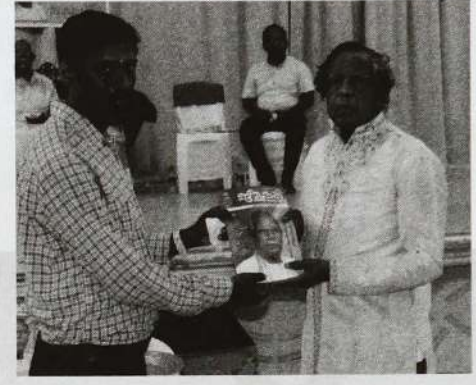
“அன்றைக்கு உனக்குப் பார்த்த பிள்ளையோட கதைக்க விட்டனாங்க தானே, அதுக்குப் பிறகு கதச்சனியோ? என்ன மாதிரி?”

“நீங்க கதைக்கச் சொல்லி தானேம்மா கதைச்சனான். பிறகு நான் கதைக்கேல?”

“அப்பனே கடவுளே நல்லதாச்சுடா தம்பி அது சரி வராது போல சீதனம் தர அவைக்கு விருப்பமில்லைப் போல”

“என்னம்மா சீதனமோ அதொண்டும் வேணாம், அவ நல்ல பிள்ளை போல அம்மா.” எனக்கண்ணன் கூற குழுதம் தொடர்ந்தாள்.

“உனக்கொண்டும் தெரியாது. தங்கச்சியும் வளர்ந்திட்டாள். அவளுக்கும் கலியாணம் வரும் இரண்டு மூன்று வருசத்தால. வீட்டுக்கு நீ தான் மூத்த ஆம்மிளப்பிள்ளையும். அதோடை நீ வேற வெளி நாட்டுல இருக்கிறாய். எவ்வளவு கஸ்ரப்பட்டு உன்னை அனுப்பினான் வாறவா சும்மா வாறதோ அது சரிவராது” என்றாள். தாய் சொல் தட்டாது வளர்ந்த பிள்ளையாச்சே, என்ன செய்ய? தொடர்ந்து பேச மனமில்லாதவனாய் “சரியம்மா நாளைக்கு எடுக்கிறன். வேலைக்குப் போகோணும்” என்று போனைத் துண்டித்தான். பின் அவசர அவசரமாய் வெளிக் கிட்டுக் கொண்டிருந்த கண்ணன் கண்ணாடியைப் பார்க்கத் திரும்பிய போது பக்கத்தில் இருந்த கலண்டர் கண்ணில்ப்பட்டது. அன்று திகதி மார்கழி இருபத்தி மூன்று அப்போது தான் தனக்கு முப்பத்தி ஐந்து வயதாக இன்னும் இரு நாட்கள் இருப்பது அவனுக்கு நினைவு வர கண்ணாடியில் அவன் காதருகே வளரும் வெள்ளை முடியும் கண்ணில் பட்டது. எதையும் யோசிக்க நேர மில்லாதவனாய் வாசல் கதவைத் தாண்ட கண்ணின் நண்பன் சுதன் “என்னடா எட்டாம் மாடி வெயில்ல நின்று கட்டடம் கட்டுறதில தலையிடி உடம்பு நோ, சீமெந்தும் சரியா கையை அரிச்சிட்டு என்றாய் பிறகு ஓவர்ரைம் வேலைக்குப் போறியோ?” என்று கேட்க சிரித்துவிட்டு “தங்கை கல்யாணத்திற்கு காசு சேர்க்க” என்றவாறு செல்கின்றான். அறையில் உள்ள வானொலி யில் “உருக்குள்ள நான் சக்கரவர்த்தி உண்மையில் நான் மெழுகுவர்த்தி.....” என்னும் பாடல் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜாவின் “ஜீவந்தி சிறப்பிதழ்” வெளியீடு 05.05.2024 அன்று ராஜா கிறீம் ஹவுசில் நடைபெற்றது. இந்நிகழ்விற்கு சோ.பத்மநாதன் தலைமை வகித்தார். வரவேற்புரையை செல்லகுட்டி கணேசனும் வெளியீட்டுரையை த.அஜந்தகுமாரும் நிகழ்த்தினார்கள். கருத்துரைகளை கோகிலா மகேந்திரன், இ.இராஜேஸ்கண்ணன், அ.பெளநந்தி ஆகியோர் வழங்கினார்கள். ஏற்புரையை பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜாவும் நன்றியுரையை க. பரணீதரனும் நல்கினார்கள்.

பேராசிரியர் மா.கருணாநிதி அவர்களின் பவளவிழாவும், “மா.கருணாநிதி வாழ்வும் படைப்பும்” என்னும் நூல் வெளியீடும் 28.4.2024 அன்று பிரசாந்தி இல்லத்தில் க.பரணீதரன் தலைமையில் நடைபெற்றது. வரவேற்புரையை செல்லக்குட்டி கணேசன் நிகழ்த்தினார். வாழ்த்துரைகளை பேராசிரியர் க.சின்னத்தம்பி, கலாநிதி சு.பரமானந்தம், கலாநிதி எஸ்.அதிரதன், சி.வன்னியகுலம், மு.அநாதரசுகன், அ.பெளநந்தி ஆகியோர் வழங்கினார்கள். வெளியீட்டுரையை வீ.ராங்கநாதன் நிகழ்த்தினார். கருத்துரையை இ.இராஜேஸ்கண்ணன் நிகழ்த்தினார். நன்றியுரையை சி.நிமிலன் நல்கினார்.

எஸ்.பஞ்சகல்யாணியின் இருநூல்கள் (இயற்கை சிறுவர் கதைகள், சூரியப்பெண் -கவிதைத்தொகுதி) வெளியீட்டு விழா 12.05.2024 அன்று அரணில் சி.கருணாகரன் தலைமையில் நடைபெற்றது. வாழ்த்துரையை எம்.கே.முருகானந்தன் அவர்களும் வெளியீட்டுரையை க.பரணீதரனும் கருத்துரைகளை கலாநிதி சு.குணேஸ்வரன், சி.விமலன் ஆகியோர் வழங்கினார்கள். ஏற்புரையையும் நன்றியுரையையும் நூலாசிரியர் நல்கினார்.

6

முடிவைத் தொடுவாய் முயன்று

இந்தியாவின் பொள்ளாச்சியில் மகாலிங்க புரத்தில் வசித்தவர் ராமசாமி என்ற பெரியவர். இவரை ஊரிலே “வெள்ளிக்கிழமை ராமசாமி” என்றே அழைத்தார்கள். அவருக்கு முதலிலே பிறந்த நாலும் பெண் குழந்தைகள். ஆண் குழந்தைக்கு ஆசைப்பட்டார். “ஏழை எளியவர்களுக்கு அன்னதானம் செய்தால் நல்லது நடக்கும்” என்று ராமகிருஷ்ண மடத்தில் சொன்னார்கள். செய்யத் தொடங்கினார். அதன்பின் ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல ஐந்து ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தனர். “நான் விரும்பியது கிடைத்துவிட்டது. இனி ஏன் அன்னதானம்?” என்று அவர் நினைக்கவில்லை. தொடர்ந்து அன்னதானம் செய்தே வந்தார்.

இத்தகவலைப் பேராசிரியர் கே.கே.இராமலிங்கம் அவர்களின் நூலில் 1980களில் நான் வாசித்தேன். மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் முடிவெடுக்கும் முறைகள் பல ரகம். ஆயினும் அறிகைக் குழப்பங்கள் இருக்கும்போது தீர்மானம் எடுக்கும் திறன் பெருமளவு பாதிக்கப்படும்.

“பட் டம்” பறக்க விடுவது பிள்ளைகளின் நலனுக்கு உகந்த ஒரு விளையாட்டு.

“பட் டம் பறக்குது, பட் டம் பறக்குது பார்க்க வாரும் தம்பி தங்கையரே

எட்டு மூலைப் பட் டம் என்னுடைய பட்டம் ஏறி நின்றாடுது பாரும்கூடும்” என்பது ஒரு சிறுவர் பாடல்.

பல்கலைக் கழகம் ஒன்றில் படித்துப் பட்டம் பெறுவது பொதுவான விடயம். சிலருக்கு அவர்களின் உன்னத செயற்பாடுகளுக்காக “கௌரவப் பட்டம்” வழங்கப்படுவதும் உலகறிந்த விடயம்.

இவை எதுவுமில்லாத “பட்டம் தூட்டுதல்” பாடசாலைகளிலும் உயர்கல்வி நிறுவனங்களிலும் சமூக நிறுவனங்களிலும் மிக இலகுவாக நடந்தேறிவிடுகிறது. மறை எண்ணங்களால் மனம் நிரம்பி வழியும்போது எமது சுயத்துக்கே நாம் பட்டம் தூட்டி விடுவோம். “கழுதை மாதிரி நான் தான் சுமக்கிறேன் இந்தக் குடும்பத்தை” என்று ஒருவர் நினைக்கும்போது அல்லது கூறும்போது “கழுதை” என்ற பட்டத்தைத் தனக்குத் தானே தூடிக்கொள்கிறார். இப்படிக்கூறும்போது மற்றைய குடும்ப அங்கத்தவர்களின் கவனத்தை அல்லது இரக்கத்தைத் தான் தேடிக்கொள்ளலாம் என்று

கூறுபவர் நினைக்கலாம். ஆனால் உண்மையில் இது அவரது சொந்தச் சுயகணிப்பைக் குறைப்பது. சுய பச்சாதாபத்தை வளர்ப்பது. மொத்தத்தில் அவருக்குத் தீமையானது. “இந்தக் குடும்பத்தின் நன்மைக்காக நான் என்னால் முடிந்ததைச் செய்கிறேன்” என்று நிறைவுடன் எண்ணுதலே சிறந்தது.

சிலவேளைகளில் நாம் மற்றவர் மீதோ அல்லது மற்றவர் எம்மீதோ பட்டங்களைப் பொருத்திவிடுவது நிகழும். பிள்ளைக்குச் “சோபனா” என்ற அழகான பெயரைப் பெற்றோர் வைத்திருப்பார்கள். “சோடாப் போத்தல்” என்ற பட்டம் நண்பர்களால் தூட்டப்பட்டிருக்கும். இந்தப்பிள்ளை மீது ஒருவனுக்குக் காதல் நோக்கம் வருகிறபோது கூட, “எடே, சோடாப்போத்தல் இண்டைக்கு என்னைப் பாத்துச் சிரிச்சதேடா மச்சான்” என்று பேசிக் கொள்ளக்கூடும். சில பட்டங்கள் எமது பேரிலக்கியங்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்படும். “அவன் ஒரு சகுனியடாப்பா” என்று ஒருவர் சொன்னால், அன்றி லிருந்து அவர் சகுனி என்றே அழைக்கப்படுவார் . ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில் இது உலகளாவிய எண்ண விரிசலோடு கூடத் தொடர்புபடும். “அவ பெரிய உலக அழகி எண்டு நினைப்பு. அதான் காணாத மாதிரிப் போறா” என்ற உரையாடல் அன்று முதல் அவளுக்கு “உலக அழகி” பட்டத்தை நிறுத்திவிடும். இவ்வாறு பட்டம் தூட்டுதல் ஓர் அறிகைக் குழப்பம் என்பது எம்மில் பலருக்குத் தெரிவதில்லை. ஆரோக்கிய மனம் உள்ளவர்கள் மனிதர்களை அவர்களின் பெயரால் அல்லது உறவு முறையால் அழைப்பார்கள்.

எங்களுக்கு யாராவது தேவையற்ற பட்டம் வழங்கினால் அதைக் காதில் வாங்காது, மனதிலிருந்து தூக்கி எறிந்துவிடுவதே நல்லது. பட்டம் தூட்டும் வழக்கம் நிறுத்தப்படுவதைப் பெற்றோரும் ஆசிரியரும் கவனிப்பது உகந்தது.

“கட்டாய வாக்கியம்” எனப்படும் அறிகைக் குழப்பம் எமது சமுதாயத்தில் மிக அதிகமாகப் பரவிக் கிடக்கிறது. அவற்றில் சில மூட நம்பிக்கையோடு தொடர்புபட்டவை. வேறுசில கலாசாரப் பின்னணியோடிணைந்த போலி நம்பிக்கைகள். “அண்ணா சொன்னால் தங்கை கேட்கவேண்டும்” என்பது பல குடும்பங்களில் கட்டாய வாக்கியம். அந்த அண்ணா

மதுவும், போதைப் பொருளும் பாவிக்கும்போதும் அந்தக் கட்டாய வாக்கியம் நிலைக்க வேண்டுமா என்பதை யோசிக்கவேண்டுமே! “கள்ளுண்பவர் சான்றோரால் எண்ணப்பட வேண்டாதவர்” என்று வள்ளுவர் எப்போதோ தீர்மானித்துவிட்டபிறகு, தங்கை அவர் சொல்லைக் கேட்கத்தான் வேண்டுமா?

பல சந்தர்ப்பங்களில் எமக்கு மேலே நாமே போட்டுக்கொள்கிற இறுக்கமான விதிகளும் எதிர் பார்ப்புகளுமே கட்டாய வாக்கியங்களாக எம்மை நெருக்குகின்றன. அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த முடியாமல் போகும்போது குற்ற உணர்வும் போதாமையும் ஏற்படக்கூடும்.

சிலவேளை அது விழுமியம் சார்ந்த சமூகக் கடப்பாடாக எம்மைக் கட்டுப்படுத்தலாம். தேவையற்ற இறுக்கங்களால் வரும் நெருக்கீடுகள் எமது பதகளிப்பு நிலையைக் கூட்டலாம்.

மனச்சோர்வு மனிதர்களைப் பாதிக்கும்போது, “நான் சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டும்.” என்ற கட்டாய வாக்கியம் கூட அவர்களைச் சுய குற்றம் சுமத்தலுக்குள் இழுத்துச் செல்லும். அதீத பதகளிப்பு நிலையில் உள்ளவர்கள் “நான் தவறு எதுவும் செய்துவிடக் கூடாது”, “பதகளிப்பு வராமல் இந்தநிலையைக் கையாளவேண்டும்” போன்ற கட்டாய வாக்கியங்களால் கூடப் பாதிக்கப்பட்டு, கவலை, சுய சந்தேகம், தோல்விக்கான பயம் போன்ற உணர்வுகளின் பொறிக்குள் அகப்படலாம்.

எதையும் செம்மையாகச் செய்தலில் அதீத கவனம் செலுத்தும் ஆளுமை உள்ளவர்கள், சுய விமர்சனம் செய்து தம்மை நெருக்கீட்டுக் குட்படுத்தி திருப்தி காணாதவராய் இருப்பர்.

குறைந்த சுயகணிப்புக் கொண்டவர்கள், “அவரளவு பணம் என்னிடமும் இருக்கவேண்டும்”, அவருக்குக் கிடைக்கும் மரியாதை எனக்கும் கிடைக்க வேண்டும்”, “அவரளவு வெற்றி நானும் பெறவேண்டும்” போன்ற கட்டாய வாக்கியங்களால் தாழ்வுணர்வினுள் செல்வதை விடச் சுய அன்பை மேம்படுத்த முயல்வது நன்று.

மொழி ஒன்றில் தோற்றம் காட்டும் அத்தனை கட்டாய வாக்கியங்களும் உளவியல் ரீதியாக எல்லோருக்கும் எப்போதும் அறிகைக் குழப்பம் ஆவதில்லை. 'To thine own self be true, and it must follow as the night the day' என்று போலோனியஸ் என்ற பாத்திரத்தினூடு ஷேக்ஸ்பியர் பேசுவார். “must” என்ற சொல்லை இந்த வசனம் கொண்டிருக்கிறதுதான். ஆயினும் ஆழ்ந்து நோக்கினால் “இரவும் பகலும் ஒருவர் தனக்கு உண்மையாக இருக்கவேண்டும் என்பது சுய அன்பை வளர்க்கும் வாக்கியமே. ஆயினும் “பெண் பிள்ளைகள் கட்டாயம் தலை மயிர் வளர்க்க வேண்டும்”, “ஆண்கள் ஒருபோதும் அழக்கூடாது” போன்ற கட்டாய வாக்கியங்கள் சமூகத்தினூடு கடத்தப்பட்டு வரும் அறிகைக் குழப்பங்களே!

“உணர்வைக் காரணம் காட்டுதல்” இன்னொரு

குழப்பம். “எனக்கே கோபம் வந்ததென்றால் எவ்வளவு பெரிய பிழையாய் இருக்கும்” என்று கூறுவதில் எவ்வித அர்த்தமும் இல்லை. ஒருவரது உணர்வு, அந்த விடயத்தை அவர் பார்க்கும் பார்வையைப் பொறுத்தது. ஆகவே உணர்வு வருவதோ, அதன் வலிமையோ, சரி பிழையைத் தீர்மானிக்க முடியாது

இராமருக்குக் கோபம் வந்துதான் வாலிவதம் இடம்பெற்றது. அது தவறான செயல் என இன்றுவரை பல அறிஞர்கள் விவாதிக்கிறார்கள். இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் போது ஒருவருக்கோ அல்லது ஒரு சிலருக்கோ ஏற்பட்ட கோபம் ஜப்பானின் இரு முக்கிய நகரங்களை அணுகுண்டினால் அழித்தது சரியென யார் வாதிடக்கூடும்?

“உலகத்திலே நான் மட்டுமே சரி. என்னைத் தவிர எல்லோரும் மாறவேண்டும்” என்று விரும்புவதும், கூறுவதும் “மாறுதல்வாதம்” எனப்படும் அறிகைக் குழப்பம்.

“எனது பிறந்ததினத்துக்கு இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு வாழ்த்துச் சொன்னால்தான் சரி என்பேன்” என்று கூறும் இளம் சந்ததி “சரியெனல் வாதம்” என்ற அறிகைக் குழப்பத்தில் சிக்கியிருக்கிறது.

“ஆள்மயமாக்கல்” என்பது பொதுவாகக் காணப்படுகிற மற்றோர் குழப்பம். “தோல்வியடையும் விடயங்களுக்கும்”, “கெட்ட நிகழ்வுகளுக்கும்” தாமே பொறுப்பு என நினைப்பவர்கள் இத்தகைய குழப்பத்தில் இருப்பவர்கள். குடும்ப அங்கத்தவர்களின் சந்தோஷம் தன்னில் மட்டுமே தங்கி இருப்பதாக ஒருவர் நினைத்தால் அது குழப்பந்தானே! இவருடைய பிள்ளை பாடசாலையில் கேலி செய்யப்பட்டு விட்டது. புண்பட்டுப் போய் வந்திருக்கிறது. பிள்ளைக்கு ஆறுதல் சொல்வதை அல்லது பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முயல்வதை விடுத்து, “இந்தப் பிள்ளையை நான் வேறொரு பாடசாலையில் சேர்த்திருந்தால் இது நடந்திருக்காது” என்று அவர் கூறுவாராயின், அது ஆள்மயமாக்கல் குழப்பந்தான்.

அப்பாவுக்கு நீரிழிவு திடீரெனக் கூடி, வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட வேண்டிய நிலைக்கு வந்துவிட்டார். “நான் கொஞ்சம் அதிக கவனத்துடன் அப்பாவைப் பார்த்திருந்தால் இப்படி நடந்திருக்காது” என்று நினைக்கிறார் மகள்.

இருவர் கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மூன்றாமவர் அந்த இடத்திற்குப் போகிறார். அவர்கள் கதையை நிறுத்திவிட்டு இவரைப் பார்க்கிறார்கள். “என்னைப் பற்றித்தான் கதைத்திருக்கிறார்கள். அதுதான் நான் போக நிறுத்திவிட்டார்கள்.” என்று அந்த மூன்றாமவர் நினைக்கிறார். அவர்கள் கதையை நிறுத்தியது இவருக்கான ஒரு மரியாதையைக் கொடுப்ப தற்காகவும் இருக்கலாமல்லவா! இவர்களெல்லாம் ஆள்மயமாக்கல் குழப்பத்தில் இருப்பவர்கள்தான்.

“உலகம் முழுவதும் எனது கட்டுப்பாட்டில் இருக்கவேண்டும்” என்று நினைப்பதும் “எனது கட்டுப்பாட்டில் ஒரு துரும்புகூட இல்லையே” என்று

நினைப்பதும் கட்டுப்பாட்டுவாதத்தின் இரு எல்லைகள். உண்மை எப்போதும் எங்கோ நடுவில்தான் இருக்கும். இருக்கவேண்டும். “உலகம் முழுவதும் எனது கட்டுப்பாட்டில் வரவேண்டும்” என்று நினைத்தவர்கள், மனித வரலாற்றில் மட்டுமல்ல புராணங்களிலும் கூடப் பலர் உள்ளனர். ஆயினும் அவர்களில் யாரும் மன அமைதியுடன் இருந்த வரலாறு இல்லை. ஞானி அல்லது யோகி தனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள விடயங்களைக் குறைத்துக் கொள்ளவே விரும்புவார். ஆயினும் அவரது எண்ணங்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும்.

“எனக்குக் “கான்சர்” வந்திட்டுதாம். நான் கட்டாயம் சாகத்தான் போறேன்” என்ற நினைப்பு “பேராபத்தாக்குதல்” என்ற அறிகைக் குழப்பத்தின் வெளிப்பாடு. உண்மை என்னவெனில் புற்றுநோய் மாறத் தக்கது. குறிப்பாக மிக ஆரம்பத்தில் அடையாளம் காணப்பட்டிருந்தால் பெரும்பாலும் மாறிவிடும். அதீத பயம் என்ற உணர்வு எண்ணங்களைக் குழப்பத்தினுள் கொண்டசெல்வதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கக்கூடியது.

அறிகைக் குழப்பங்கள் மிகப் பலவகைதான். இவை எதுவும் இல்லாத நிலையில் எடுக்கப்படும் தீர்மானங்களே சிறந்தவையாக இருக்கும். அந்த நிலையை எட்டுதல் கடினம் என்பதும் உண்மைதான். முயற்சி வெற்றி தரும்.

நாலு பிரதான தீர்மானம் எடுத்தல் முறைகளிலும் அறிகைக் குழப்பங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தும்.

நாலு முறைகள் எவையென்றால்,

மற்றவர் எவரது தலையீடும் இன்றித் தனி நபர் ஒருவர், தீர்மானம் எடுக்க வேண்டிய நேரத்தில் வேகமாக அதை எடுத்தல் “நேர் முறை” எனப்படும். குடும்ப அங்கத்தவர் ஒருவருக்கு மாரடைப்புக்கான அறிகுறிகள் ஏற்பட்டுவிட்டன என்று நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. இப்போது யாரையும் ஆலோசனை கேட்டு நேரத்தைப் போக்க முடியாது. கூடிய விரைவில் அவரை அருகிலுள்ள வைத்தியசாலையில் சேர்க்கும் முடிவை அருகில் உள்ளவர் எடுக்கவேண்டியதுதான்.!

இரண்டாவது பொதுக்கொள்கை முறை. எல்லோரது கருத்துக்களையும் நீண்ட காலத்துக்கு மிக ஆறுதலாகக் கேட்டுக் காலப்போக்கில் எடுக்கப்படும் தீர்மானம் இது. ஒரு நிறுவனம் தனது முதலீட்டைக் கூட்டுவது எப்படி என்பதை இம் முறையில் யோசிக்கலாம்.

மூன்றாவது ஆராய்தல் முறை. தரவுகளின் அடிப்படையில் நன்றாக ஆராய்ந்து எடுக்கப்படும் அதிகளவு விஞ்ஞான பூர்வமான முறை. தீர்மானம் சமநிலை கொண்டதாக இருப்பதற்குரிய நிகழ்தகவு இங்கு அதிகம்.

தீர்மானம் எடுக்கவேண்டிய குழு அங்கத்தவர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். முன்வைக்கப்படும் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் ஓரளவு ஜனநாயகத் தன்மையில் எடுக்கப்படும் நடத்தைமுறை நாலாவது. பழைய காலத்துச் சுயம் வரங்களை நினைத்துப் பார்க்கலாம். குறித்த நாளில் இளவரசர்கள் பலர் அரசவைக்கு அழைக்கப்பட்டிருப்பார்கள். திருமணம் செய்யப்போகும் இளவரசி மாலையுடன் வருவாள். அவளை அழைத்து வரும் தோழி, கூடியிருக்கும் இளவரசர்கள் பற்றிய தரவுகளை விபரமாகக் கூறி வருவாள். அவர்களின் தோற்றத்தையும் நடத்தையையும் நேரே பார்க்கும் சந்தர்ப்பமும் அமைகிறது தானே! யாருக்கு மாலையிடுவது எனத் தீர்மானிக்கும் இளவரசி நேரே மாலையுடன் அந்த இளவரசரை நோக்கிச் செல்வாள்.

மற்றவரும் அம்முறையே மாலுழந்து வெண்குருகை மறித்து மேவக்

கொற்றவனும் குறைதீர்ந்த காலையில் செங்கோல் விதர்ப்பன்

கொடி விகாரத்தால் சுயம்வரம் உண்டாக்கவே பெருநீர்வேலை

உற்றநில அரசரெலாம் பழுமரம் சேர் பறவையென உவந்து சூழ்ந்தார்.

ஆம் ! பழுத்த மரத்தை நோக்கிப் பறவைகள் ஓடுவதுபோலச் சுயம்வர மண்டபத்தை நோக்கி இளவரசர்கள் சூழ்கிறார்களாம்!

(தொடருவோம்)

அ.யேசுராசாவின் “திரை உலா” திரைப்படக் கட்டுரைகள் தொகுப்பு வெளியீட்டு விழா 24.05.2024 அன்று எங்கட புத்தக இல்லத்தில் கலாநிதி சி.ரகுராம் தலைமையில் நடைபெற்றது. அறிமுக உரையை ஜோன்சன் ராஜ்குமார் நிகழ்த்தினார். மதிப்பீட்டுரைகளை இ.இராஜேஸ்கண்ணன், ந.மயூரபுன் நிகழ்த்தினார்கள். ஏற்புரையை நூலாசிரியரும் நன்றியுரையை குலசிங்கம் வீசீகரனும் நல்கினார்கள்.

செல்லப்பா நடராசாவின் இரு நூல்கள் வெளியீட்டு விழா 12.05.2024 அன்று கோண்டாவில் நெட்டிலைப்பாய் பிள்ளையார் கோயில் திருமறை மண்டபத்தில் பேராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன் தலைமையில் நடைபெற்றது. வெளியீட்டுரையை கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ், சோ.பத்மநாதன் நிகழ்த்தினர். ஆய்வுரையை பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜாவும் வடகோவை வரதராஜனும் நிகழ்த்தினார்கள். நயப்புரையை செம்மனச்செல்வி தேசிகர் நிகழ்த்தினார்.

குடிவரவாஷி

அத்தியாயம் ஏழு
திருமதி பத்மா அஜித்

நண்பர்களிருவரும் “லாங் ஐலண்ட்” நகரை அடைந்த பொழுது மாலை நான்கு மணியாகிவிட்டது. மாநகர் மாலை நேரப் பரபரப்பில் மூழ்கிக் கிடந்தது. இந்தியத் தம்பதியினரின் வீடு நகரத்துப் பாதாள இரயில் 36வது தெருச் சந்திப்பிற்கண்மையிலிருந்தது. “மான் ஹட்டன்”னில் “லெக்ஸிங்க்டன் 59வதுத் தெருச் சந்திப்பில் பச்சை நிற அடையாளத்துடனான பாதாள இரயில் எடுக்க வேண்டும். முதன்முறையாக இளங்கோ பாதாள இரயிலில் பிரயாணம் செய்கின்றான். நிலத்திற்கடியில் பல்வேறு அடுக்குகளில் விரையும் பாதாள இரயில்களும், மாநகரின் காங்ரீட் வனமும் பிரமிப்பினைத் தந்தன. பாதாள இரயிற் சந்திப்பிலிருந்து மிக அண்மையில்தான் அந்த இந்தியத் தம்பதியினரின் வீடும் இருந்தது. அருகிலேயே உணவுப் பொருட்கள் விற்கும் பெரியதொரு பல்பொருள் அங்காடியொன்றும் வீட்டுக்கு அண்மையிலிருந்தது. அழைப்பு மணியினை அழுத்தியதுமே அவர்களை எதிர்பார்த்திருந்த வீட்டுக் காரி பத்மா அஜித் கதவினைத் திறந்து “நீங்கள்தானே இளங்கோ. சற்று முன்னர் அழைத்தது இருப்பிடத்திற்காக” என்று வரவேற்றான்.

அதற்கு இளங்கோ “நானேதான். இவன் என் நண்பன் அருள். இருவரும் தான் சிலகாலம் இங்கு தங்க வுள்ளோம்” என்று நண்பன் அருள்ராசாவை அவளுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான். அவள் அருள்ராசாவின் பக்கம் திரும்பி “ஹாய்” என்றாள். அத்துடன். அவர்களிருவரையும் பத்மா அஜித் உள்ளே வரும்படி அழைத்தாள். அத்துடன் “ஏன் வெளியிலேயே நின்று கொண்டிருக்கின்றீர்கள். உள்ளே வாருங்கள். அறைகளைக் காட்டுகின்றேன். பிடித்திருக்கிறதாவென்று பாருங்கள்.” என்றும் கூறினாள்.

முதற்தளத்துடன் மேலதிகமாக இரு தளங்களை உள்ளடக்கிய அழகான சிறியதொரு இல்லம். முதற்தளத்தில் பத்மா அஜித்தும், அவளது கணவர் அஜித்தும் வசித்து வந்தனர். இதற்குள் பத்மா அஜித்தின் கணவர் அஜிற்றும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார். இவர்

களைப் பார்த்து “ஹாய்” என்றார். அத்துடன் “நீங்கள் தமிழ்நாட்டை சேர்ந்தவர்களா?” என்றும் கேட்டார்.

அதற்கு இளங்கோ “நாங்கள் தமிழர்கள். இலங்கைத் தமிழர்கள்” என்றான். இனக்கலவரத்தைத் தொடர்ந்து உலகெங்கும் செய்தி ஊடகங்களில் இலங்கைத் தமிழர்களின் பிரச்சினை அடிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சமயம்.

“ஓ ஸ்ரீலங்காவா.. அங்கு நடப்பதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். உங்களது குடும்பத்தவர்களெல்லோரும் இன்னும் அங்குதான் வசிக்கிறார்களா?” என்று அஜித் கூறவும் அவருடன் சேர்ந்து பத்மா அஜித் “மிகவும் துயரகரமான நிகழ்வு. நானும் அறிந்திருக்கிறேன். அங்கு பிரச்சினைகள் விரைவிலேயே முடிந்து அமைதி பிறக்கட்டும்” என்று ஆறுதல் கூறினாள். இவ்விதமாக அளவளாவியபடி அவர்களை திருமதி பத்மா அஜித் முதலாவது தளத்திற்குக் கூட்டிச் சென்றாள். திரு. அஜித் கீழேயே நின்று விட்டார். முதலாவது தளத்தில் மூன்று அறைகளிருந்தன. பொதுவாகக் குளியலறையும், சமையலறையும் இருந்தன. அறைகள், ஒவ்வொன்றும் நன்கு விசாலமான, அறைகள். முதலாவது அறையில் மெல்லிய, வெளிர்நிறத்தில், நன்கு அழகாகக் கத்தரித்து விடப்பட்ட நிலையிலான மீசையுடன், மெல்லியதொரு சிரிப்புடன் கூடிய வதனத்துடன் காணப்பட்ட வாலிபனொருவன் தரையில் விரித்திருந்த படுக்கையில் படுத்திருந்தவன் இவர்களைக் கண்டதும் எழுந்தான். அவ்வாலிபனை நோக்கிய திருமதி அஜித் இவர்களிடம் “இவர்தான் கோஷ். மேற்கு வங்காளத்தைச் சேர்ந்தவர். இங்கு உங்களைப் போல்தான் அண்மையில் வந்திருக்கிறார். இவரிடம் நீங்கள் நல்ல தகவல்கள், ஆலோசனைகளைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்” என்று கூறிவிட்டு கோஷ் என்று அழைக்கப்பட்ட அந்த மேற்கு வங்க வாலிபனிடம் கோஷ். இவர்கள் ஸ்ரீலங்காவைச் சேர்ந்தவர்கள். இப்பொழுதுதான் அமெரிக்கா வந்திருக்கிறார்கள். தங்கு வதற்காக இடம் தேடி வந்திருக்கிறார்கள்” என்றாள். அவனும் பதிலுக்கு “ஹாய். உங்களைச் சந்தித்ததில்

மிகவும் மகிழ்ச்சி. நீங்கள் இங்கு தங்கும் சமயத்தில் என்னால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்” என்றான். அவனது இளமையான, களையான சிரித்த முகமும், பேச்சும் நண்பர்களிரு வரையும் கவர்ந்தன. அவனுக்குப் பதிலுக்கு நன்றி கூறினார்கள். திருமதி பத்மா அஜித் அவனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு நண்பர்களிருவரையும் அடுத்த அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அத்துடன் பின்வருமாறு கூறினாள்:

“கோஷ் நல்ல பையன். எல்லோருக்கும் நன்கு உதவக் கூடியவன். உங்களுக்கு ஆரம்பத்தில் வேலைகள் தேடும் விடயத்தில் மிகவும் பயனுள்ளவனாக அவன் விளங்கக் கூடும். தற்பொழுது அந்த அறையில் அவன் மட்டும்தான் இருக்கிறான். அதிகபட்சமாக மூவரைத் தங்க அனுமதிப்போம். கட்டிலில்லை. தரைதான். விருப்பமானால் நீங்கள் கட்டில் வேண்டிப் போடலாம். ஆட்சேபணையில்லை. கடிதங்கள் எழுதவதற்கு நீங்கள் சமையலறையிலுள்ள மேசையினையும், கதிரையினையும் பாவித்துக் கொள்ளலாம். நீங்கள் தங்க விரும்பினால் இங்கு கோஷூடன் உங்கள் இருப்பிடத்தினைப் பகிர்ந்து கொள்ளலாம்.”

அடுத்த அறையில் உயர்ந்த ஆகிருதியுடன், மீசையும் தாடியுமாக ஒருவன் படுத்திருந்தான். பார்வைக்கு பஞ்சாப் இனத்தைச் சேர்ந்தவன் போலிருந்தான். அவன் இவர்களைக் கண்டுகொள்ளாத நிலையில் ஆழ்ந்த தூக்கத்திலிருந்தான். திருமதி பத்மா அஜித் மெல்லிய குரலில் “மாண்சிங் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனது தூக்கத்தை நாம் கெடுக்க வேண்டாம். தற்பொழுது இந்த அறையில் அவன் மட்டும்தான் இருக்கிறான். மாண்சிங் இங்கு பிரபலமான நிறுவன மொன்றுக்கு “டீறக்” சாரதியாக இருக்கிறான். கலிபோர்னியாவில் வசிப்பவன். இங்கு வரும் சமயங்களில் இங்குதான் அவன் தங்குவது வழக்கம். எங்களது நீண்டகாலத்து வாடிக்கையாளன்” என்று கூறிச் சிரித்தவள் மேலும் கூறினாள்: “நல்லவன். ஆனால் சிறிது முரடன். அவதானமாக அவனுடன் பேச வேண்டும்.”

அடுத்த அறை மூடிக் கிடந்தது. அவ்வறையினைச் சுட்டிக் காட்டிய திருமதி பத்மா அஜித் “அந்த அறையில் ஒருவர் நிரந்தரமாக மாத வாடகை கொடுத்துத் தங்கியிருக்கின்றார். அவர் ஒரு பிராமணர். யாருக்கும் தொந்தரவு செய்ய மாட்டார். தானும் தன்பாடுமாக விருப்பவர். இங்குள்ள ஆஸ்பத்திரியொன்றில் ஆண் தாதியாக வேலை பார்க்கின்றார். மருத்துவராக வர வேண்டுமென்பது அவரது இலட்சியம். அதற்காக அவர் பல வருடங்களாக முயன்று கொண்டிருக்கின்றார். அதற்காக எந்த நேரமும் படித்துக் கொண்டிருப்பார்” என்றார்.

அதன்பின் அவர்களைத் திருமதி பத்மா அஜித் குளியலறைக்குக் கூட்டிச் சென்று காட்டினார். நண்பர்களிருவருக்கும் அவ்விடமும், மனிதர்களும் பிடித்துப் போய் விட்டது. திருமதி பத்மா அஜித் கேட்டாள்: “அடுத்த தளத்திலும் இதுபோல் மூன்று அறைகளுள்ளன. தனியாகச் சமையலறையும், குறிப்பிட்ட வசதிகளுமுள்ளன. பார்க்க வேண்டுமா? தற்பொழுது அங்கு யாருமே வாடகைக்கில்லை. வெறுமையாகத் தானிருக்கிறது” என்றாள்.

நண்பர்களிருவரும் தமக்குள் தமிழில் கூடிக்கதைத்தார்கள். இளங்கோ அருள்ராசாவிடம் இவ்விடம்

கூறினான்: “எனக்கு இந்த இடம் பிடித்து விட்டது. வீட்டுக்காரியும், இங்கிருப்பவர்களும் நல்லவர்களாகப் படுகிறார்கள். என்ன சொல்லுகிறாய்”. அதற்கு அருள்ராசா “எனக்கும் பிடித்து விட்டது. பேசாமல் இங்கேயே தங்கி விடுவோம். இங்கிருந்துகொண்டே வேலைகளைத் தேடலாம்” என்று பதிலிறுத்தான். அவர்களிருவரும் பேசி முடிக்கும்வரையில் காத்திருந்த திருமதி பத்மா அஜித் கேட்டாள்: “என்ன சொல்லுகிறீர்கள். இடம் பிடித்திருக்கிறதா?”

இளங்கோ கூறினான்: “எங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறது. நாங்கள் இங்கேயே தங்க முடிவு செய்திருக்கிறோம். எவ்வளவு வாடகை கேட்கிறீர்கள்?”

அதற்கு திருமதி பத்மா அஜித் கூறினாள்: “வாடகை கிழமைக்கு முப்பத்தைந்து டாலர்கள். உங்களுக்கு நான் முப்பது டாலர்களுக்குத் தருகிறேன். உங்கள் நாட்டு நிலைமை கவலைக்குரியது. உங்களையும் எனக்குப் பிடித்துவிட்டது. தொந்தரவு தராத குடியிருப்பாளர்களென்று பார்த்தாலே தெரிகிறது”.

அதற்கு இளங்கோ “திருமதி பத்மா அஜித் அவர்களே. உங்களது பெருந்தன்மைக்கும் தயாள குணத்துக்கும் நன்றி பல” என்றான். அவனிடம் முதல் வாரத்திற்குரிய வாடகைப் பணமாக அறுபது டாலர்களைக் கொடுத்துவிட்டுத் தமது பிரயாணப் பைகளை அறைகளில் வைத்துவிட்டு வீட்டுத் திறப்புகளையும் வாங்கிக் கொண்டார்கள். அருகிலுள்ள பல்பொருள் அங்காடிக்குச் சென்று அவ்வாரத்துக்குத் தேவையான அவசியமான உணவுப் பொருட்களை வாங்கி வந்தால் நல்லதென்று பட்டது. அதற்கு முன் சிறிது நேரம் கோஷூடன் அளவளாவுவது நல்லதாகப் பட்டது. கோஷூக்கும் அவர்களைப் பிடித்துப் போய் விட்டது. அவனுடன் பல்வேறு விடயங்களைப் பற்றியும் சம்பாஷித்தார்கள். விடயம் இலக்கியத்தில் வந்து நின்றது. இளங்கோ கூறினான்: “வங்க இலக்கியத்தின் அற்புதமான பல நூல்களை நான் வாசித்திருக்கிறேன். தமிழில் எஸ்.கிருஷ்ணமூர்த்தி, த.நா.குமாரஸ்வாமி போன்ற பலர் வங்க நூல்களை அற்புதமாக மொழிபெயர்த்திருக்கின்றார்கள். தாகூர், சரத்சந்திரர் என்று பலரின் நாவல்களைப் படித்திருக்கின்றேன். எனக்கு மிகவும் பிடித்த நாவல் அதின் பந்த்யோபாத்யாயவின் “நீலகண்டப் பறவையைத் தேடி..”. எஸ்.கிருஷ்ணமூர்த்தியின் அற்புதமான மொழிபெயர்ப்பில் இந்திய தேசிய நூலகப் பிரிவினரால் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட காலத்து நிகழ்வுகளை, இந்து, முஸ்லீம் பிளவுகளை, பெண்கள், விதவைகளின் நிலைமைகளையெல்லாம் விபரிக்கும் நாவல். அற்புதமான இயற்கை வர்ணனைகளையுள்ளடக்கிய நாவலது.”

டாகூர் வீட்டுத் தனபாபுவுக்குப் பிள்ளை பிறந்த சேதியினை அறிவிப்பதற்காகச் செல்லும் ஈசம் ஷேக்கை விபரிப்பதுடன் ஆரம்பமாகும் நாவல் ஷோனாலி பாலி ஆறு பற்றியும், வானத்தை நோக்கி அண்ணாந்திருக்கும் தர்முஜ் கொடிகள் பற்றியும், அங்கு வாழும் மனிதர்கள், பூச்சிகள், காற்றில் வரும் தானியத்தின் மணம், பள்ளம் நோக்கி வீழும் நீரொலி பற்றியெல்லாம் ஆறுதலாக விபரித்துக் கொண்டே மெல்ல மெல்ல விரியும். அதில்வரும் இயற்கை வர்ணனைகளை மட்டும் படித்துக் கொண்டே சுகத்திலாழ்ந்து விடலாம்.

இளங்கோவின் வங்க இலக்கிய அறிவு கண்டு கோஷ் மிகவும் மகிழ்ந்து போனான். அவனும் இயற்கையிலேயே இலக்கியத்தில் மிகவும் நாட்டமுள்ளவன். “நீங்கள் முதலில் கடைக்குச் சென்று வாருங்கள். ஆறுதலாகக் கதைப்போம்” என்று உண்மையான திருப்திகரமானதொரு மகிழ்ச்சி கலந்த உணர்வுடன் அவர்களை வழியனுப்பி வைத்தான்.

அந்தியாயம் எட்டு
விருந்தோ நல்ல விருந்து!

பல்பொருள் அங்காடி நண்பர்களிருவருக்கும் பெரு வியப்பினை அளித்தது. முதன் முறையாகப் புலம் பெயர்ந்ததன் பின்னர் அவர்களிருவரும் இவ்விதமான தொரு வர்த்தக நிலையத்துக்கு விஜயம் செய்திருக்கின்றார்கள். மரக்கறி, மாமிசத்திலிருந்து பல்வேறு வகையான பலசரக்குப் பொருட்கள், பழங்கள், பியர் போன்ற குடிபான வகைகளென அனைத்தையும் அங்கு வாங்கும் வகையிலிருந்த வசதிகள் அவர்களைப் பிரமிக்க வைத்தன. நண்பர்களிருவருக்குமிடையில் சிறிது நேரம் எவற்றை வாங்குவது என்பது பற்றிய சிறியதொரு உரையாடல் பின்வருமாறு நிகழ்ந்தது:

இளங்கோ: “முதன் முறையாகப் புதிய இடத்தில் சமைக்கப் போகின்றோம். இதனைச் சிறிது வித்தியாசமாகச் செய்ய வேண்டும்? நீ என்ன சொல்லுகின்றாய் அருள்?”

அருள்ராசா: “எனக்கும் நீ கூறுவது போலையொரு எண்ணம்தான் வருகிறது. அதுதான் சரியென்று படுகிறது. வேண்டுமானால் இப்படிச் செய்தாலென்ன?”

இளங்கோ: “எப்படிச் செய்யலாமென்று நினைக்கிறாயோ?”

அருள்ராசா: “முதல் முறையாகச் சமைக்கப் போகிறம். அதுவும் புது இடத்திலை.. சின்னதொரு விருந்து அங்குள்ளவர்களுக்கும் சேர்த்து வைத்தாலென்ன? புது வாழ்வை விருந்துடன் ஆரம்பிப்போம். அவர்களுக்கும் சந்தோசமாகவிருக்கும். அவ்வளவு செலவும்வராது..”

இளங்கோ: “நீ தான் நல்லாச் சமைப்பாயே.. என்ன சமைக்கலாமென்று நினைக்கிறாய்?”

அருள்ராசா: “கூடச் கூடச் சோறும், நல்லதொரு கோழிக் கறியும், கோழிப் பொரியலும், உருளைக்கிழங்குப் பிரட்டல் கறியொன்றும், முட்டைப் பொரியலும், பருப்புக் கறியும், இன்னுமொரு மரக்கறியும், இறால் குழம்பொன்றும் வைக்கலாமென்று நினைக்கிறன். அங்கைதான் எல்லா வசதிகளுமிருக்கே. கெதியாகச் செய்து விடலாம்”

இளங்கோ: “என்ன எல்லாத்தையும் சொன்ன நீ, ஒன்றை மட்டும் மறந்திட்டியே?”

அருள்ராசா: “தண்ணியில்லாமல் விருந்தா? தண்ணியை நானாவது மறப்பதாவது.. அவசரப் படாதே. ஒரு “டசின்” “பட்வைசர்” பியர் காணுமென்று நினைக்கிறன். விஸ்கி வேண்டுமென்றால் “ஓல்ட் ஸ்மக்கிளரி”ல் ஒன்றை வாங்கலாம். அவ்வளவு விலையுமில்லை. அருகில்தான் விஸ்கி கடையுமிருக்கு. வரும் போது பார்த்தனான்.”

இவ்விதமாக நண்பர்களிருவரும் மிகவும் விரை

வாகவே திட்டமிட்டு, அதிலொரு மகிழ்வெய்தி, தேவையான பொருட்களுடன், குடிவகைகளையும் வாங்கிக் கொண்டு தம்மிருப்பிடம் திரும்பினார்கள். அவர்கள் கைகளில் “பட்வைசருடன்” திரும்புவதைக் கண்ட திருமதி பத்மா அஜித் பின்வருமாறு தன் கருத்தினை அவர்களுக்கு ஆத்திரப்படாமல், மிகவும் நாகரிகமாக, விநயத்துடன் கூறினாள்:

“அமைதியாக மற்றவர்களுக்கு இடையூறெதுவுமில்லாமல் நீங்கள் விருந்து கொடுப்பதையிட்டு, குடிப்பதையிட்டு எனக்குக் கவலையேதுமில்லை. புதுவாழ்வினை ஆரம்பிக்கப் போகின்றீர்கள். நல்லதாக அமைய எனது வாழ்த்துக்கள்.”

கோஷ் மிகவும் மகிழ்ந்து போனான். இவ்விதம் நண்பர்களுடன் கூடிக் குலாவி, உண்டு, மகிழ்ந்துதான் எவ்வளவு நாட்களாகி விட்டன. அந்த மகிழ்ச்சி குரலிலும் தொனிக்க அவன் கூறினான்: “இன்று நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவிருக்கிறேன். இவ்விதம் நண்பர்களுடன் ஆடிப்பாடி விருந்துண்டுதான் எத்தனை நாட்களாகி விட்டன!”. இதற்கிடையில் அருள்ராசா “ஓல்ட் ஸ்மக்கிளரை”த் திறந்து கொண்டு சமையலறையிலிருந்த மேசையில் கொண்டு வைத்தான். தொட்டுக் கொள்வதற்காக வாங்கி வந்திருந்த உருளைக்கிழங்கு பொரியலைத் தட்டொன்றில் போட்டு வைத்தான். அத்துடன் கூறினான்: “நண்பர்களே! வெட்கப் படாமல் தேவையானதை எடுத்துச் சாப்பிடலாம். குடிக்கலாம்”. அதனைத் தொடர்ந்து மூவருக்கும் அளவாக “கிளாஸ்க”ளில் விஸ்கியினை ஊற்றினான். இச்சமயம் பார்த்து தூக்கத்தினின்றும் நீங்கியவனாக மான்சிங் எழுந்து வந்தான். வந்தவனின் பார்வை பரிமாறுவதற்குத் தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்த விஸ்கியின் மேல் திரும்பியது. அவனது முரட்டு முகமும் முறுவலொன்றைப் பூத்தது.

மான்சிங்கைக் கண்டதும் கோஷ் இவ்விதம் அவனுக்கு அழைப்பு விடுத்தான்: “மான். நீயும் எங்களுடன் விருந்தில் இணைவதுதானே. ஆட்சேபனையேதுமுண்டா? நீயும் இணைந்தால் நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைவோம்.”. மான்சிங்கும் மகிழ்ச்சியுடன் வந்து அவர்களுடன் இணைந்து கொண்டான். அவனது நிலையும் கோஷின் நிலையை ஒத்ததுதான். எத்தனை நாட்களாகி விட்டன இயந்திர மயமான மாநகரத்து வாழ்வில் இவ்விதம் கவலை நீங்கிக் களித்துக் கும்மாள மிட்டு; விட்டு விடுதலையாகிப் பறந்து. ஆனந்தமாக அவர்களது உரையாடல் குடியும் கும்மாளமுமாகக் கழிந்து கொண்டிருந்தது. அருள்ராசா மட்டும் சமையலை மறந்து விடாமல் கவனித்துக் கொண்டான். அவ்வப்போது நன்கு பொரிக்கப்பட்ட கோழிப் பொரியல்களைத் தொட்டுக் கொள்ள இன்னுமொரு தட்டொன்றில் போட்டு வைத்தான். இறாலையும் பொரித்துக் கொண்டு வந்தான். அவர்களனைவருக்கும் அவையெல்லாம் அளவற்ற மகிழ்வினைத் தந்தன. ஆர்வத்துடன் கோழி, இறால் பொரியல்களைச் சுவைத்தபடி “ஓல்ட் ஸ்மக்கிள”ரை அருந்தினர். அது முடிந்ததும் “பட்வைசரி”ல் நாக்கை நனைத்தனர். சோம பானம் உள்ளிறங்கியதும் மெல்லியதொரு கிறுகிறுப்பு பரவ இருப்பு மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் விரிந்தது.

கோஷ் கூறினான்: “எனது சிறிலங்கா நண்பர்களே! உங்களது விருந்தோம்பலுக்கு எமது நன்றி. அருள்

ராசாவின் கை வண்ணமே தனி. உணவகமொன்றை ஆரம்பித்து விடலாம். இதெல்லாம் எங்கு பழகினாய் அருள்ராசா?”

அதற்கு அருள்ராசா கூறினான்: “வங்க நண்பனே. உனது பாராட்டுதல்களுக்கு எனது நன்றியும் கூட. எல்லாம் அனுபவம்தான். ஒரு சிறிது காலம் கிரேக்கத்துக் கப்பலொன்றிலும் சமையற்காரனாக வேலை பார்த்திருக்கின்றேன். அது தவிர என் மாமா ஒருவருடன் அவரது பெரியதொரு பண்ணையொன்றில் சிறிது காலம் என் பாடசாலை விடுமுறை நாட்களைக் கழித்திருக்கின்றேன். கானகச் சூழலில் அமைந்திருந்த அந்தப் பண்ணை வாழ்வில் நான் பலவற்றை அறிந்திருக்கின்றேன். அதிலிதுவுமொன்று. மாமா மான் வற்றலும், ஆட்டுக்கறியும் வைப்பதில் வல்லவர். அவரது கை வண்ணத்தின் ஒரு சிறு பகுதிதான் இது”

மான்சிங் பின்வருமாறு அவர்களது உரையாடலில் கலந்து கொண்டான்: “ஏய் நண்பனே! கோஷ் சொல்வது சரிதான். நீ நல்லாச் சமைக்கின்றாய். உனக்கு இங்கு உணவகங்களில் வேலை எடுப்பதில் அப்படியொன்றும் சிரமமிருக்காது.”

இடையில் இடைமறித்த கோஷ் பின்வருமாறு உரையாடலினைத் தொடர்ந்தான்: “நான் வேலை பார்ப்பதும் மான்சிங் இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனின் ஏற்றுமதி / இறக்குமதி நிறுவனத்தில்தான். ஆடைகளை இந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்து இங்குள்ள பிரபலமான ஜவுளிக் கடைகளுக்கெல்லாம் அனுப்புவது. அவன் ஆள் நல்ல கெட்டிக்காரன். நகரின் மத்தியிலுள்ள காட்சி அறைகளில் வெள்ளையினத்தவர்களுடைய வேலைக்கு அமர்த்தியிருக்கிறான். அவர்களைக் கொண்டே ஆடை வகைகளை வடிவமைத்து அவற்றை இந்தியாவிலிருந்து எடுப்பித்து இங்கு விற்பனை செய்கிறான். நல்ல வியாபாரம். அங்கிருந்து பெறப்படும் ஆடை வகைகளை இங்குள்ள பண்டகசாலையொன்றில் வைத்துப் பல்வேறு மாநிலங்களிலுள்ள கடைகளுக்கும் அனுப்புவான். பண்டகசாலையில் வேலை செய்வதெல்லாம் நம்மவர்கள்தான். தற்சமயம் அங்கு வேலை எதுவுமில்லை. விரைவில் நத்தார் பண்டிகையையிட்டு அங்கு மேலும் சிலருக்கு வேலை வாய்ப்புகள் வரலாம். அப்பொழுது உங்களிருவரையும் அங்கு சேர்த்துக் கொள்ள என்னாலான முயற்சிகளை நிச்சயமாகச் செய்வேன். என்னை நீங்கள் நம்பலாம்.”

இதுவரை மௌனமாகவிருந்த இளங்கோ பின்வருமாறு தனது வினாவினைத் தொடுத்தான்: “கோஷ். உடனடியாக ஏதாவது வேலை செய்வதற்குரிய வழியேதுமுண்டா? என்னிடம் உரிய வேலை செய்வதற்குரிய ஆவணங்களெதுவும் இதுவரையிலில்லை. இனித்தான் சமூகக் காப்புறுதி இலக்கத்தினை எடுப்பதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும்.”

மான்சிங் இது பற்றிய தனது கருத்தினை இவ்விதம் விளக்கினான்: “நீங்களிருவரும் ஒரு மிகப் பெரிய தவறினைச் செய்து விட்டீர்கள்?”

இளங்கோ, அருள்ராசா இருவரும் ஒரே நேரத்தில் “என்ன மிகப்பெரிய தவறினை நாங்கள் செய்து விட்டோமா? என்ன சிங் சொல்லுகிறாய்?” என்றார்கள்.

அதற்கு மான்சிங் இவ்விதம் கூறினான்: “ஆம். நீங்கள் தான். நீங்கள் நியூயார்க் வந்திருக்கவே கூடாது.

நியூ ஜேர்சி அல்லது பாஸ்டன் போன்ற நகரங்களுக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும். அங்கு சென்றவர்களுக்கெல்லாம் சமூகக் காப்புறுதி இலக்கம் போன்றவற்றை எடுப்பதில் சிரமமிருக்காது. ஆனால் நியூயார்க்கில் மில்லியன் கணக்கில் சட்டவிரோதக் குடிகாரர்கள் வசிக்கிறார்கள் அதனால் இங்குள்ள குடிவரவு திணைக்களத்தினர் இத்தகைய விடயங்களில் மிகவும் கடுமையாக இருப்பார்கள். எனக்குத் தெரிந்து இவ்விதம் ஒருவன் இரண்டு வருடங்களாகக் களவாகவே, சட்டவிரோதமாகவே வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறான்.”

இளங்கோவுக்கும், அருள்ராசாவுக்கும் மான்சிங் கூறுவதிலொருவித உண்மையிருப்பதாகவே பட்டது. இளங்கோ கூறினான்: “மான்சிங் கூறுவதிலும் உண்மை இருப்பதாகத்தான் படுகிறது. எங்களுடன் வந்தவர்களில் ஏனையோர் பாஸ்டனுக்கும், நியூ ஜேர்சிக்கும் சென்று உரிய ஆவணங்களையெல்லாம் பெற்றுக் கொண்டு வேலை பார்க்கின்றார்கள்.”

கோஷ் இடை மறித்துப் பின்வருமாறு ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறினான்: “நண்பர்களே அவற்றைப் பற்றி இப்பொழுதே எதற்குக் கவலை. அவ்விதம் பிரச்சினையேதும் வந்தால் நியூஜேர்சியோ பாஸ்டனோ சென்று அங்கு உங்களது குடிவரவுக் கோப்புகளை அனுப்பும்படி சட்டரீதியாக விண்ணப்பித்து விட்டு, அங்கு உரிய ஆவணங்களையும் பெற்றுக் கொண்டு பின்னர் நல்ல வேலைகளுக்கு முயற்சி செய்யலாம். அது வரையில் உணவகங்களிலோ, அல்லது தொழிற்சாலைகளிலோ வேலை ஏதாவதை பார்த்துக் கொண்டு கொஞ்சம் காசு சேர்க்கப் பாருங்கள். இங்கு அவ்விதமான வேலைகளை எடுப்பதில் அப்படியொன்றும் பெரிய சிரமமெதுவும் இருக்காதென்று நினைக்கிறேன். இங்கு எட்டாவது அவென்யூவில் நியூயார்க் பஸ் நிலையத்திற்கு அண்மையில் எனக்குத் தெரிந்து பீற்றர் என்றொரு கிரேக்கன் வேலை முகவர் நிலையம் நடத்துகின்றான். அவனது வேலையே இவ்விதம் சட்டவிரோதக் குடிகளுக்கு உணவகங்களிலோ அல்லது தொழிற்சாலைகளிலோ வேலைகள் பெற்றுக் கொடுப்பதுதான். நாளைக்கு அவனது முகவரியினைத் தருகிறேன். சென்று பாருங்கள். அவனுக்கு எண்பது டாலர்கள் கொடுக்க வேண்டும். அதனை அவன் வேலை எடுத்துத் தந்ததும் பெற்றுக் கொள்வான். நான் இங்கு வந்தபோது அவனுடாகத்தான் எனது முதலாவது வேலையினைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.”

கோஷ் இவ்விதம் கூறவும் மான்சிங் இவ்விதம் கூறினான்: “என்ன அவன் இன்னும் முகவர் நிலையத்தை நடத்துகின்றானா? நானும் அவனிடம்தான் என் முதல் வேலையினைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.”

இவ்விதமாக அனைவரும் உரையாடலினைத் தொடர்ந்தபடி, பல்வேறு விடயங்களைப் பற்றி அளவளாவியபடிப் பொழுதினை இன்பமாகக் கழித்தனர். அவர்களது உரையாடலினைக் கீழிருந்து செவிமடுத்த வீட்டு உரிமையாளரான அஜீத்தும் இடையில் வந்து சேர்ந்து கொண்டார். அஜீத் இயல்பிலேயே மிகவும் கலகலப்பானதொரு பேர்வழி. பிறகு கேட்கவும் வேண்டுமா அட்டகாசத்திற்கு. இவ்விதமாக அன்றைய இரவு விருந்தும் கேளிக்கையுமாகக் கழிந்தது.

தொடரும்...

காடுலாவு காதை பாகம் 2
நாவல் தொடர்

7

தமக்கு உதவி செய்வதாக கூறிச் சென்ற முதியவரின் தலை மறைந்ததும், ஐந்து பேரும் வேகமாக அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறினர். இப்போது அவர்களுடன் வந்த நல்லையாவின் இருமல் அவர்களை மோசமாக பாதித்தது எங்காவது அமைதியாகப் பதுங்கினால் அவனுடைய இருமல் அவர்களை காட்டிக் கொடுத்துவிடும் போல இருந்தது. ஒருவன் தனக்கு தெரிந்த விடயம் என்று சொல்லி வட்டுக்காய்களை பிடுங்கி கொடுத்தான் “டேய் சப்பித்தின்னடா இருமல் நிக்கும்” என்றான் நல்லையாவும் முகம்சுழிக்காமல் தின்றான். அவர்கள் சென்ற பாதையில் ஒரு சிறு குளம் மழையில் நிரம்பி வான் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. இங்கும் ஆட்கள் வரலாம் என்று அவர்கள் சிந்தித்த அதேவேளை சிலர் பேசிக்கொண்டு வருவது தெரிந்தது அவர்களுக்கு ஓடி ஒழிய நேரமில்லை அந்த காவிளாய்ப் பற்றைக்குள் குப்புறப்படுத்தனர். அவர்களிடமிருந்து ஒரு பதினைந்தடி தூரத்தில் ஒற்றையடிப்பாதை இருந்தது. இவர்களால் அவர்களைப் பார்க்க முடிந்தது. அவர்கள் இவர்களிருந்த பக்கம் திரும்பினால் கட்டாயம் இவர்களை கண்டு கொள்வார்கள் அந்த பற்றைகள் அவ்வளவு அடைசலானவை அல்ல. ஒவ்வொருவரும் மரணத்தை மடியில் கட்டிக் கொண்டிருப்பதாக நடுங்கினர். நல்லையா செல்வனின் பிடியிலிருந்தான். அவனது கரம் நல்லையாவின் வாயை இறுகப் பொத்தியிருந்தது. “ட்டோய் ஆரெண்டாலும் ஓடினவங்க கண்டு பிடிக்காம விடமாட்டம்” என்றபடியே அவர்கள் ஓட்டமும் நடையுமாக அவ்விடத்தை கடந்தனர். அப்படியே எழுந்து குந்தியவர்கள் பயத்தில் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். நல்லையா செல்வனின் பிடி தளர்ந்ததும் முக்கி முக்கி இருமினான்.

இப்போது சுதன் வாய்திறந்தான், “அண்ணை எங்களுக்கு கடவும் தெரியாது இது பெரிய சமை துவக்கை எறிஞ்சு போட்டு போவமா”

“யேயா நாளைக்கு இந்த துவக்கால நாங்கள் எல்லாரும் மாட்டுவம்” என்றவன் அருகில் எங்கோ பன்றிக்காக கட்டி விட்டிருந்த ஒரு உரப்பையை எடுத்து விந்தான். இரண்டு துவக்குகளையும் பாத்திகளை கழற்றி குட்டையாக்கி அந்தப்பையில் சுற்றினான். அந்த ஐந்து பேருக்கும் காட்டினான் அதை பக்கத்தில் வான் பாய்ந்து கொண்டிருந்த வாய்கால்கரையில் தானாக வளந்திருந்த பற்றையுள் நீர் படாதவாறு சொருகி மறைத்தான். “டேய் நல்லா பாத்துக்கொள்ளுங்க இந்தா இதில பன்னிச்சை குளத்துக்க நிரம்பின தண்ணீர். இது கிழக்கு குளம் மேற்க தண்ணிபாயுது... ஆர் பிடிபட்டாலும் துவக்கை மட்டும் கொணந்து காட்டினா பிரச்சனை யிராது.” என்றான் இப்போது சுதனுக்கு கைப்பாரம் குறைந்ததே பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது. மேலும் அவர்கள் நடந்து காட்டோரமாக சென்று ஒரு கிராமம் மந்துகளினூடு மறைந்திருந்ததை கண்டனர் அவர்கள் ஒரு மர நிழலில் அமர்ந்தனர் இப்போது அவர்களிடம் பயம் குறைந்திருந்தது. அவர்களை ஆடு கட்ட வந்த ஒரு

காடுலாவுகாதை 2

பெண் பார்த்தாள். திரும்பவும் தன் வீட்டுக்கு ஓடி தகவல் சொன்னாள். ஒரு வயோதிப பெண் ஓடிவந்தாள். “ஆர் தம்பியவை”

செல்வன் முன்னே வந்து தாங்கள் பிடித்து வரப்பட்ட கதையை உண்மைக்கதையை சொன்னான். துவக்குகள் பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை.

அவள் அவர்களுக்கு பலகாரம் கொடுத்தாள். அது அவர்களுடைய புத்தாண்டின் பலகாரம். சிறிது நேரத்தில் அந்த வீட்டுக்கு ஒரு பெரியவர் வந்தார் அவர்களிடம் விசாரித்துவிட்டு, எப்படியும் நீங்கள் இங்கே இருப்பது தகாது. வாருங்கள் என்று அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டின் பின்புறமாக சென்றார். அவரைத் தொடர்ந்து சென்றவர்களில் செல்வன் “இது எந்த இடம்” என்றான்.

“இது ரெண்டாங்கட்டை” என்றார் அவர். வீட்டின் பின்னே ஒரு கொட்டகை அது பாதுகாப்பான ஒரு பங்கர் இருந்தது. தம்பி புதிசா வாறவைய தங்களிட்ட கொண்ட ரச் சொல்லி அறிவிச்சிருக்கிறாங்கள். உவங்களப்பற்றி எனக்கு நல்லாத் தெரியும் என்ற வாழ்நாளில் அந்தப் பிழைய செய்ய மாட்டன்” நீங்கள் வெளிய ஊசாடாம உள்ளுக்க இருங்கோ பாப்பம் உங்கள உங்கட வீடு களுக்கு அனுப்பிற வழியப்பாப்பம்” என்றார். இப்ப செல்வன் அவர்களிடம்,

“தம்பியவை அய்யா சொன்னபடி செய்வார். இப்ப நானும் போகப்போறன். பத்திரமா இருங்க” என்றுவிட்டு அவர்களுக்கு ஆளுக்கு இருநூறு ரூபா கொடுத்தான் “பஸ் காசுதான் நான் வறன்” என்றவன் அந்த மம்மல் பொழுதில் வெளியேறிப்போனான். அவன் ஈப்பியார் எல்லவின் நிதிபிரிவை சேர்ந்தவன். அவன் அந்த பெரியவரிடமும் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்தான் ஐயா பாவம் பின்னையன் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து கடத்திக் கொணந்திருக்கிறாங்கள். காப்பாற்றி விட்டிருங்க” என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

மறுநாள் அதிகாலையில் பங்கருக்குள் குனிந்து

பாதி அந்த பெரியவர் “ஆராவது ரெண்டு பேர் வெளிய வாங்க” என்றார். நல்லையாவும் இன்னுமொருவனும் வெளியே வர, “இல்லத்தம்பி நீ உள்ளுக்க இரு பாக்க வருத்தக்காரன் போல இருக்கிறாய். நீ வாடா” என்று சுதனை அழைத்தார். அதிகாலை இன்னும் நிலம் வெளிக்கவில்லை. வவுனியா நகருக்கு செல்லும் தட்டிவான் அந்த கிராமத்தின் வழியாக வந்து கொண்டிருந்தது. அதை மறித்து அவர்களை ஏற்றிவிட்ட பெரியவர். அவர்களிடம் “ஆரும் கேட்டால் உழுந்து வெட்ட வந்த நாங்கள் எண்டு சொல்லுங்க தேவையல்லாம கதைக்க வேண்டாம்” என்றும் சொன்னார். சிலநாள் அலைச்சலில் அவர்கள் அந்தப் பொய்க்கு தோதாகத்தான் இருந்தார்கள்.

அந்த வண்டி வவுனியா கந்தசுவாமி கோயிலடியில் நின்றது. அந்த இடத்திலிருந்துதான் அவர்களை

கடத்தினார்கள். சுதனுடன் வந்தவன் நெழுக்குளத்தில் இறங்கிவிட்டான். சுதன் இங்கே தனியாக இறங்கினான். அவனுக்கு எங்கு போவது எப்படிப்போவது என்பது தெரியவில்லை. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அப்போது அவனது ஒன்றுவிட்ட தம்பி மொடேர்ண் கடை வாசலில் நிற்பது தெரிந்தது அவன் பாடசாலைப் பொருட்கள் எதையோ வாங்க நின்றான். சுதன் ஓடிச்சென்று அவன் தோளைத் தொட்டான். திரும்பிப்பார்த்தவன், “டேய் நீயாடா... எப்பிடி அங்க வீட்டில எல்லாரும் அழுதழுது தேடிக்கொண்டிருக்கினம்... சரி வா இதில நிண்டு கதைக்கிறது ஆபத்து ஏறு சைக்கிள்” என்று அவனை ஏற்றியவன் மூன்றுமுறிப்பை நோக்கி கண்டி வீதியில் தனது மிதிவண்டியை உழுக்கினான். ஆம் இப்ப சிங்கள மக்கள்தான் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு பாதுகாப்பு.

தொடரும்...

அப்பாவின் ஊத்தை
வேட்டியைப் போலவே
பொத்தல் விழுந்த
முகில்கள் வானத்தில்
துண்டுகளாகிப் பரவிக்கிடக்கின்றன....

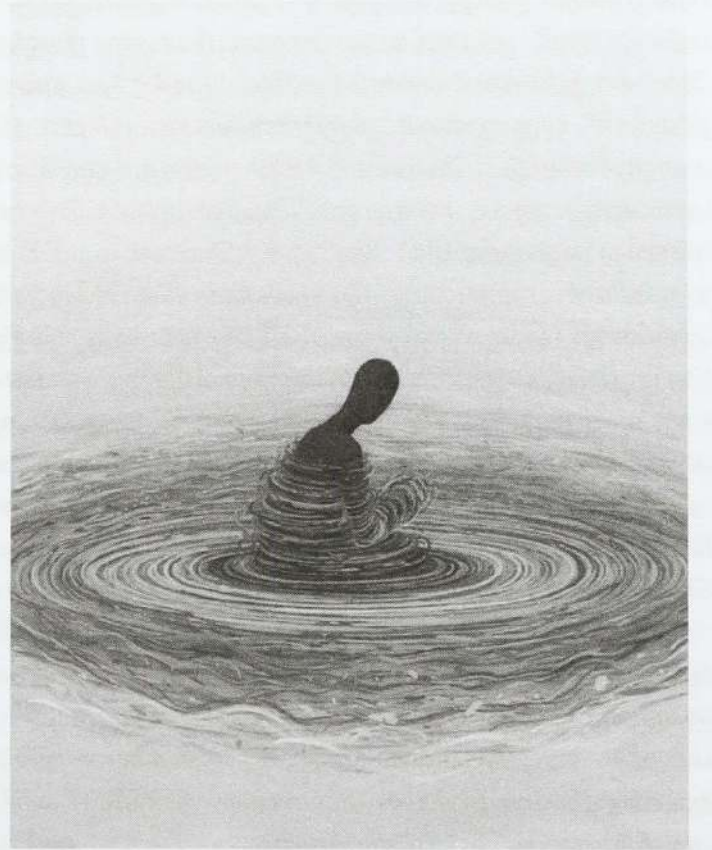
அவரின் கண்ணீரைப்
போலவே காணாமல்
போயிருந்தது பருவமழை

அவரது மனம் போல் உறுதியாக
நின்று எறித்துக் கொண்டு இருந்த
ஆதவன் அப்பாவின் தோள்
துண்டைப் போலவே தொங்கிக்கொண்டிருந்த
கிழிந்த முகில் துண்டொன்றை
எடுத்து வியர்த்த
தன் முகத்தை மெதுவாகத்
துடைத்துக் கொண்டான்....

செருப்பில்லா அப்பாவின்
பாதத்து பித்த வெடிப்புப்
போல பாளமாக வெடித்து
வெடித்து அவரின்
வயிறு போலக் காய்ந்து
கிடந்த வயல்வெளி
வான் மழையைப் பார்த்துப் பார்த்து
ஏங்கியபடி மல்லாக்கப் படுத்திருந்தது
முதிர் கன்னியாகிப்போன
அக்காவைப் போல.....

எந்தக் கஸ்ரம் வந்தாலும்
பிள்ளைகளுக்காக நம்பிக்கையோடு
அலைகிற அப்பாவைப்போல
விடாயோடு துடித்த கண்டைக் கூட்டியபடி
பசுவொன்று அந்த வயல் வனாந்தரத்தில்

அப்பா !!

தண்ணீரைத் தேடி தட்டுத்தடுமாறி
அலைந்து கொண்டிருந்தது.....

தனது கவலைகளைத் துயரங்களைக்
கனவுகளை வெளியில் சொல்லாது
தனது மனதிற்குள் புதைத்து
வைத்திருக்கும் அப்பாவைப்
போலவே அனலைத் தனக்குள்
அடக்கிய காய்ந்து போன
காற்று மட்டும்
அப்பாவைப் போலவே எதுவும்
நடக்காதது போலத் தன் பாட்டிலே
உலவிக் கொண்டு இருந்தது....

- காரைக்கவி கந்தையா பத்மான்ந்தன்

மதி கலர்ஸ்

பிளின்டர்ஸ்

தீருமண அழைப்பீதழ்களின் கரட்சீயறை

PLATE MAKING

OFFSET

**DIGITAL COLOUR
PRINTING**

**GRAPHIC DESIGN
COMPUTER & SCREEN**

BINDING

**MATHI
COLOURS**

10, Murugesar Lane, Nallur.

mathicolours@gmail.com

021 2229285

077 7222259

070 2222259